

FRENK LARAMI

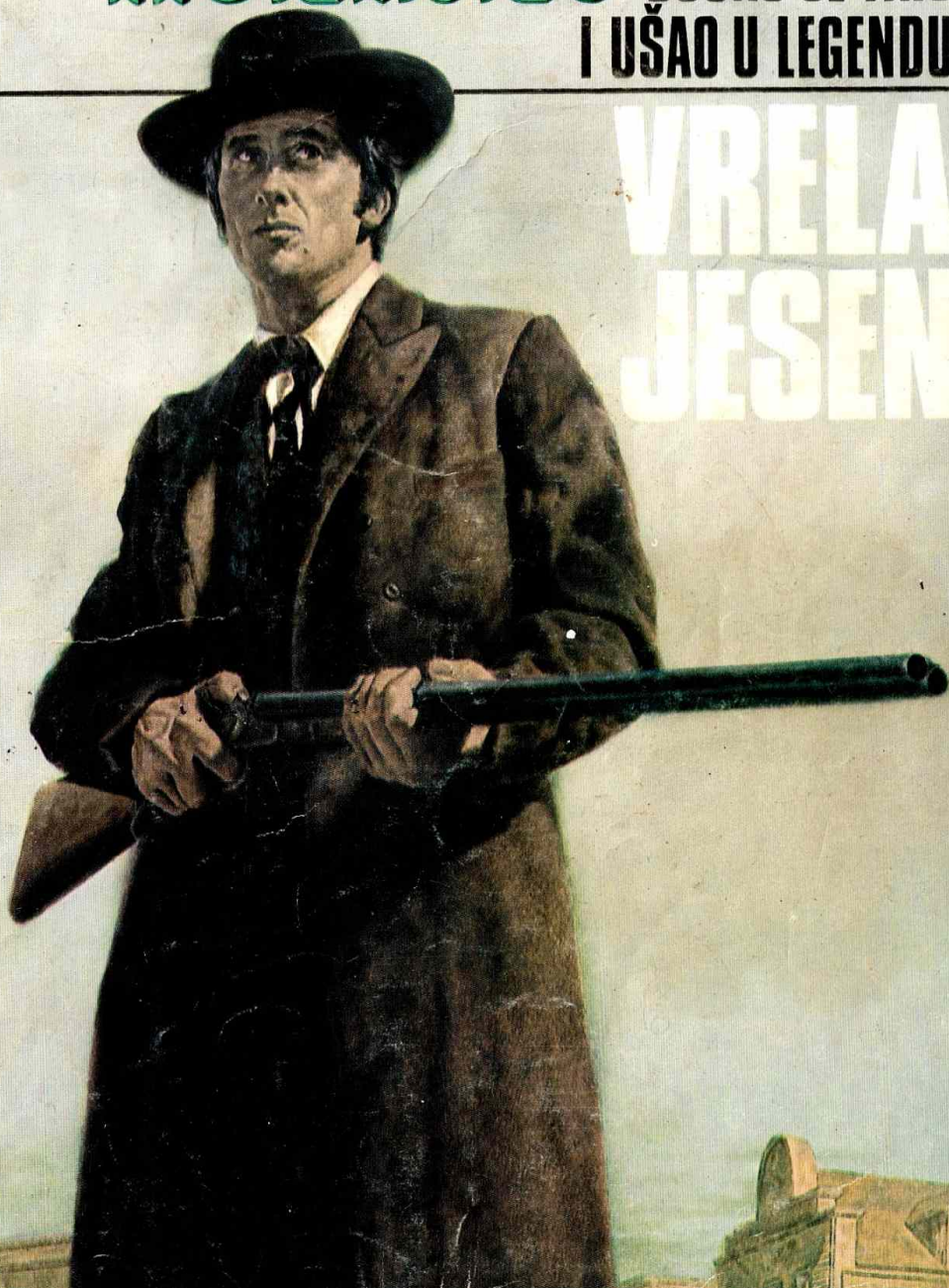
**DOK
HOLIDAY**

CENA 6 DINARA

BROJ 54

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

**VRELA
JESEN**

Frenk Larami

VRELA JESEN

— Nemamo kovača — odgovorio je starac crvenkaste brade, odmerivši Doka Holideja i sa podozrenjem i sa divljenjem — ali mogu vam odvesti ždrepeca do Kelija.

— Ko je Keli?

— To je budala — odmahnuo je glavom starac — koja ima zlatne ruke kada se tiče toga. Bio je nekada kovač, ali je prokockao kovačnicu i sada radi, ponekad, u svojoj šupi koju naziva kućom.

Kockar zavuče ruku u džep i izvadi srebrnjak.

— To će biti dosta — preduhitri ga ovaj. Pokazao je potom iza sebe. — Najbolje da sačekate kod „Žvalavka“...

— Ko je „Žvalavko“?

Starac uzdahnu.

— Mister, znam da ste stranac, ali, poslušajte me. Ovde nije zdravo suviše zapitkivati.

— Zašto?

— Onda pitanja postanu vruća, vrelija od olova... i uvek se nađe neko — obazre se on potom oko sebe za trenutak — kome se vaše lice neće svideti. I puf!

Holidei pogleda niz blatnjavu, vijugavu ulicu koja je krasila jazbinu zvanu Galč Siti.

Bilo je to četrdeset milja severno od Sinore, a možda nekoliko stotina južnije od Sent Anđela. Ne ra-

čunajući brda, kaktuse, pustinjski pejisaž, preriju i slična naselja kroz koja će proći i u kojima će zastati.

Starac na koga je prvo naišao predstavio se kao Čarl Berns.

Izgledao je razočaran kad je video da njegovo ime nije napravilo utisak na stranca.

— Bio sam šerif — isprsi se on važno — istina, pre dvadeset godina, ali... za mene se znalo odavde do Novog Meksika!

— Ja sam iz Džordžije — prekinuo ga je hladno Dok.

Njegov šarac izgubio je potkovicu pred Galč Sitijem, dok se napolju pripremalo nevreme.

Oblaci su se spuštali kao džinovske obrve i skratile septembrarski dan za čitava dva časa.

Čarls Berns mora da se primicao sedamdesetoj godini, ne gubeći ništa od svog živahnog duha i brbljivog jezika.

Sve ostalo videlo se da kopni: ručke mu behu pune žućkastih pega i vena, obrazi prekriveni orvenim žilicama, podočnjaci poput nabranih talasa zapljuskivali su dva modra, sitna oka.

Uprkos pro hladnom popodnevnu, Berns se smucio ulicom u običnoj flanelskoj košulji, s tregerima preko mršavih povijenih leđa i s ulubljenim šeširom.

Ispod kratkih nogavica virile su prljave, čvornovate noge uvučene u neku vrstu čizama bez sara.

Gledao je dugo u Holidejeve koltove za opasačem.

— U stvari — promrmljao je — možda i niste slučajno ovde?

— Zašto?

— Možda ste i vi jedan od onih...?

Kockar zadržu u ruci upaljenu šibicu, ne shvatajući na šta cilja starci. Onda je prineo plamen cigareti i fini miris duvana rasplinu se oko Bernsovog šešira kao izmaglica.

On ušmrknu glasno.

— Lovite nekoga? — upita starac.

— Mislim da ste krenuli kod Ke-lija — odvrati ovaj.

Berns sleže ramenima.

— „Žvalavko” ima dobar viski — skrenuo je razgovor Berns — ali, izbegavajte pitanja. Ovih dana niko nikome ne veruje. Svako misli: onaj će pre njega... Svašta! Jedan Džoni Mendel protiv gomile hrtova... Puf!

Rekavši to, on povede šarca i uputi se na drugu stranu, mrmljajući nešto u bradu.

Holidej ostade sam na opusteloj ulici.

Galč Siti je podsećao na avetinjski grad.

Da nije bilo nekoliko konja ispred jedne veće zgrade, činilo se da tu nema žive duše.

Vazduh je bio vlažan i težak.

Po zemlji su zjapile pukotine; odavno se na nju nije sručila kiša, pa se sada sva otvarala prema nebu, u iščekivanju pljaska.

Berns je već bio nestao za nekim uglom.

Čovek iz Džordžije je krenuo tamnijom stranom. ispod streha. Izgledalo je da se kuće u Galč Sitiju mogu nabrojati na prste.

Samo jedna krčma, verovatno ona koju je pomenuo crvenobradi starac.

Štrčala je svojim stubovima i tremom, kao da bi dodirula drugu stranu i tako zaustavila sve jahače i prolaznike u ovom pustom, poludivljem kraju.

Nije imala ni natpis. Jednostavno se „osećalo“ da tu teče viski, onaj loš, a ispred se nalazilo nekoliko osedlanih konja.

Drveni prag bio je naprosto presvučen debelim slojem davnašnjeg blata sa čizama, koje niko nedeljama nije skidao, vlasnik ponajmanje.

Ostale zgrade imale su sive, sumorne zidove i beživotna prozorska okna.

Na jednom ulazu u neku prodavnicu stajao je čovek.

Kada je kockar skrenuo pogled prema njemu, on šmugnu unutra.

Nebom su nisko preletali gavranovi.

Kockar odlučno gurnu oronula, izljuštena pomična vratanca i nađe se u prostoriji niske tavanice i mračnih uglova.

Samo je jedna svetiljka čkiljila iznad šanka. Osetio je za trenutak na sebi mnoge poglede.

Uzvratio im je, prekrstivši ruke na grudi.

Gosti nisu pripadali onoj vrsti gradskih dokoličara, koji sa svakim lošim vremenom nagnu u salune i tu zauzmu busiju, sve dok ih vlasnici ne izbace.

Ne!

Tu je odmah padao u oči sjaj metalā.

Koltovi, cevi pušaka, načičkani meci na opasačima, i mrki pogledi ispod natučenih „stetsona“ svih vrsta.

Za šankom je kao napeta puška stajao čovek smežuranog lica.

Izgledalo je da će podskočiti na svaki mig. Prosto je pogledom mamiio da mu se nešto naredi, da posluži.

Nije to bila urođena potreba da što više ponudi i zaradi, već iskonski nagon da požrtvovanjem sa sebe odagna i najmanju senku besa prisutnih.

Taj krčmar je očigledno bio na smrt preplašen, pa se svim silama trudio da dodvori i poslednjoj bitangi pod uslovom da ga ovaj ostavi na miru.

Dolazak novog posetioca u njemu je izazvao novi grč.

Piljio je u Holideja hipnotisan nje govom elegancijom.

Tamno odelo i bela košulja nasuprot pohabanim, iznošenim i zamašćenim košuljama, jaknama i pantalonama ostalih!

Svašta je moglo da zaluta u Galč Siti, ali ovako nešto, zbuñilo je i najokorelije prevejanke okupljene u krčmi.

Ćutali su i posmatrali.

Zatim su izmenjali poglede i malo tekrićili usta u kisele osmehe.

Džordžijanac je prebrojao petoricu; sedeli su za raznim stolovima, ali su imali nešto zajedničko: izglacano oružje i opake poglede.

Bat Holidejevih čizama prenuo je krčmareve misli. On rukavom obriša usta. Kockaru padoše na pamet Bernsove reči o „Žvalavkovoj” jazbini.

To mora da je bio ovaj „zečić”.

Po krajevima usta stalno mu se skupljala pljuvačka i pretila da mu se sasuši i pretvori u rane. Srećom, on je često upotrebljavao rukav i skidao.

Imao je uglasto lice. šiljastu bradu i široko, nasadeno čelo. Podsećalo je na „čigru” kod ruleta.

Uvela koža činila mu je lice još sumornijim i starijim. Modri podočnjaci nisu mogli da prikriju unezverenost u očima. Mahinalno je trljao krpom šank i čekao da ga zovnu.

Džordžijanac zaključio da je ovo jedna od onih prevarnica za koju se zaklinjao da neće kročiti nogom. Možda to ne bi učinio ni ovog puta da Mig nije počeo da hramlje i da nisu zapretili oblaci sa zapada.

Što je naičudnije, bila je napeta, neugodna atmosfera strešnjena između prljavih drvenih stolova sa prliavim crvenim stolnjacima i prliavim tapaciranim, poderanim sedištim stolica.

Galč Siti se, očigledno, povukao iza zidova, ostavljajući ovim čudnim svatima prostor kod „Žvalavka”.

Holidej je bio siguran da su unutra stranci.

Stranci kao i on.

Razlika je bila jedino što su tu stigli ranije i što ih je povezivao zajednički posao lupeža.

Zašto je Čarls Berns kazao da se okane raspitivanja?

Iako je bilo slobodnih stolova, kockar zastade kraj šanka.

Šta da zatraži?

Brendi svakako nije imao. Ništa osim viskija.

— Još jedan — oglasi se neko.

— Mendel dobija sve veći krug obožavalaca — nadovezao se drugi. Ovaj nastavak razgovora malo je ublažio napregnutost koju je izazvao dolazak visokog elegantnog čoveka.

— Da nije još negde učenjen?

— Možda on zna nešto?

— Kicoš? Pa, pitaj ga...

Čulo se škripanje čizama; neko se približavao šanku. Preplašeni krčmar se instinktivno udaljio od novog gosta, poput pauka u čiju se mrežu uplela prevelika lovina.

— Helou — oslovio ga je krupan glas.

Kockar se okrete.

Pred njim je stajao snažan, preplanuo momak sa šeširom ravnog oboda i „krune” bez udubljenja. Oko vrata je nosio šal, preko leđa krznjeni kaput i somotske pantalone uvučene u čizme.

Imao je samo jedan kolt na desnom boku, duge cevi, izlizane drške.

Smeškao se neodređeno; pogled mu je bio ispitivački i oprezan, ogromni žuti zubi najavljujivali su osmehe, ali sa dosta rezerve.

— Odakle si? — upitao je on.

— Sa juga — kratko je odgovorio kockar, pokušavajući da nasluti vrstu posla kojim se bave ovi ljudi.

Traperi sigurno nisu bili. Kao ni lovci na bizone, s obzirom da tih životinja odavno nije bilo u ovim krajevima.

— Lep odgovor — iskliberio se ovaj.

— Znaš li neki bolji?

Momkova usta se skupiše kao da je zagrizao limun.

Nozdrve mu se raširiše, kao da iznenađena oseća čudan miris.

— On je zalutao — prsnuo je u izveštačen smeh — na časnu reč zalutao! Miriše na sapun. Nije naš, momci!

Držao je napunijenu čašu u ruci i zaplatio se na petama svojih čizama.

Međutim, utisak na kockara bio je nikakav.

Holidei je mimo svog nasrtljivog sagovornika posmatrao ostale.

Bili su različito odeveni, ali, svi odreda su se snabdeli toplijom odećom.

Činilo se da, spremni na duži put, uzimaju predah u Galč Sitiju.

U tom se spolja čuše koraci. Zatim na ulaz stupi omalen čovek, sa zvezdom na levoj strani dugog kaputa od tanke kože.

Bio je raskopčan, krivonog, u rukavicama sa samo dva odvojena prsta, poguren i zimogrožljiv. Pod miškom je držao smotuljak nekih hartija, dim od cigare ulazio mu je u nos i oči.

Začkiljio je prema kockaru, ali, nije rekao ništa.

Samo je izgledao malo iznenađen.

Krčmar je odahnuo i ispravio leđa.

Verovatno mu je prisustvo zvezdosca malo povratilo krv u vene.

Čovek koji je bio šerif, a ličio na štalara, nakašljao se i ispod oka pogledao u raskomoćene momke kraj stolova.

— Šta je novo, Ferni? — graknuše nekoliko njih.

Ovai sleže ramenima.

— Ništa? — odvoji se od kockara širokousti. — Nj centa?

Šerif je zavrteo glavom, očigledno nezadovoljan Holidejevim prisustvom.

— Šta si se zavezao? — isceri mu se u lice ljudeškara u bundi od medvedeg krzna, koja ga je činila dvostruko širim ali i trapavijim. — Šta je sa Mendelom?

— Sve je po starom — najzad se otkravio čuvar zakona u Galč Sitiju.

— Nije povećano?

— Nije! Proverio sam na nekoliko mesta. Ostaje samo pet hiljada dolara...

— Pih! — pljunuo je širokousti i namah zaboravio na kockara. — Ima nas pet... Znači da moramo jedan od drugog da se krijemo ako ćemo pet hiljadarki u svoj džep.

— Zar voliš društvo? — upita sa strane momak suvoniavog lica, poput indijanskog skauta. — Otkada to?

— Otkada ti je mama spavala s Apačem — odbrusi mu ljudeškara, ali, ovaj se samo osmehnu cinički. — Kakvo je ovo mesto? — nastavio je potom razmahujući rukama. — I kakav nam je ovo šerif kad ne može da sakupi nekoliko poternica? Po-

gledajte ga, smrdi na drveni sanduk za pakao... i srećan je što će drugi umesto njega da hvata onog prokletog Meksikanca!

— Kakav grad, takav šerif — zaključio širokousti i ispio svoje piće u jednom dahu.

— Kiša će — javi se suvonjavi — a ona će sakriti Mendelov trag.

— Pa, šta? — odbrusi ljudeskara.

— Ništa! Ja krećem, a vi kako hoćete...

I on mirno ustade, obavio oko sebe svoj pončo i bez pozdrava izađe u noć.

Ostali su ga gledali s nevericom.

— Ma, šta mu bi? — pitao se ljudeskara, smičući sa čela svoju kapu od dabrovog krzna. — Da neće sam?

— Izgleda da hoće.

— Lud je — prokomentariša širokousti. — Mendelu ne može da uhvati jedan. Potrebno je najmanje dvojica. A pošto nas je ostalo dva para, da bacimo kocku ko će s kim?

— Ima nas dva i po para — podseti ga džin pokazujući na kockara.

— Njega ne računaj — napravi kiselo lice širokousti — taj se neće prihati za pet hiljada dolara.

Holidej se nije obazirao na te reči.

Sad mu je bilo jasno da su se u Galč Sitiju okupili lovci na ucene.

Bili su to profesionalci koji su se međusobno poznavali i, s vremena na vreme, okupljali na pojedinim mestima radi izmena i prikupljanja informacija o učenjenima.

Lovci na ucene uglavnom su pripadali društvenom ološu.

Međutim, mnogi od njih bili su

opasniji od onih koje su lovili. Našlo se tu i revolveraša, bivših odmetnika i robijaša, propalih rendžera i prokaženih čuvara zakona...

Lov na učenjene bivao je unosan posao, iako skupčan s opasnostima. Donosio je dobru zaradu, na relativno lak način.

Izvežbani i iskusni lovci na glave prvo su danima i nedeljama pratili svoju žrtvu a tek kasnije, sigurni da neće promašiti, potezali pištolj.

Obično bi pućali iz zasede, ne rizikujući ništa.

Uostalom, na poternicama je pisalo: „živ ili mrtav”!

Ovi tragači posećivali su šerifske kancelarije i tražili najsvežije plakate s imenima i eventualno opisom progonjenih. Time su olakšavali posao policajcima, izigravajući neku vrstu „specijalne” pravde.

Pa ipak, nisu bili omiljeni među čuvarima zakona i građanima.

Kad nije bilo „posla”, ovaj soj ljudi lenstvovao je po salunima čekajući novu priliku.

Tog pogodneva, u Galč Sitiju, organizovali su se da uhvate nekog Mendelu.

Mora da im je „sezona” bila mršava kad su odlučili da podele plen, međusobno.

Bili su opremljeni za dugo traženje po bespuću, očekujući i nevreme i pakao.

Šerif Ferni, kako su ga oslovili, doneo je najsvežije informacije da je „cena” za Džonija Mendelu ostala nepromenjena. Kako mu je to uspešno da proveriti u ovoj selendri, ostala

je tajna za Doka Holideja. Njemu se činilo da Galč Siti nema telegrafske veze sa svetom.

Ljudeskara u jakni od medveđeg krzna liutito je otresao glavom.

— Kakvo glupo vreme — zarežao je. — Nema poternica, budale se zavukle u svoju kožu i niko ne izaziva zakon. Sto mu prerijjskih kunića... nagovoriću nekog da zaradi bar dve hiljade dolara pa da ga ja...

— Ako nastaviš da cediš viski — prekide ga širokousti — možda će se Mendel smilovati da ti dođe sam na nišan.

— Dakle, ko ide? — upitao je jedan od onih za stolom koji su sve vreme čekali i slušali brbljanje „zagrejanih” lovaca.

— Meni je svejedno — reče ljudeskara — ako uhvatimo Mendelu, zavrnuću šiju i svom pratiocu, ha-ha-ha-ha!...

Kockar podiže palac, dajući znak krčmaru da natoči jednu čašicu.

Ovaj nervoznim pokretima pro-nađe neotpečaćenu bocu iza prvog reda prašnjave staklarite. Verovatno je to bila neka skrivena, bolia rezerva za bolie goste. Pri tome je pažljivo proverio da ga ostali ne vide i hitro gurnuo flašu pred kockara.

Žuta etiketa pala je odmah u oči: viski iz Topeke!

Bilo je to piće u koje su se pravi saluneri zaklinjali kao u same sebe.

Kockar stavi šaku na natpis i prenese bocu za sto u uglu.

Širokoustom, međutim, kao da nije izmakao taj pokret.

Skoro je nasrnuo na Doka!

— Hoću da vidim tu bocu — doviknuo je.

Krčmar preblede i s očajanjem pogleda u elegantnog stranca. Možda se tog trenutka gorko kajao zbog svoje nesmotrene velikodušnosti, ali natrag se nije moglo iz kože.

Holidej je mirno seo na svoje mesto.

Širokousti stavi šake na ivicu stola i naže se napred.

Mora da ga je više izazivala kockareva nehajnost i nagizdanost, nego piće koje mu je dotureno.

— Šta ti je Brede? — pozva ga ljudeskara. — Nije nam sada do kavgе, čoveče! Idemo u lov.

— Ovaj ovde... ovaj kicoš — upro je Bred prstom na Holideja — dobio je pravu bocu. A nama je pacov sipao otrov! Razumeš?

Šerif Galč Sitija je neupadljivo stajao po strani.

Sada je, međutim, namirisao gužvu i lagano se povlačio prema izlazu.

„Žvalavko” je uvukao svoju trouglastu glavu u ramena i rukavom obrisao usta. Noge su ga jedva držale.

— Zar ti znaš za nešto bolje? — ironično će džin. — Koliko se sećam, uvek si pio otrov, jer ti je i krv takva.

— Ali, sad hoću nešto bolje — uspravi se širokousti Bred. — Ovo ovde!

Holidej stavi bocu na sto i prinese čašu ustima.

Zapravo, viski je bio originalan. Zaključio je to po dobro poznatom,

oštrom mirisu koji je „obarao” s nogu.

Lovac na ucene pruži ruku, ali ga hladni kockarev glas zaustavi kao sečivo.

— Ostavi...

Bred uzmače, ratoborno raspoložen. Kraj svog šala zabacio je na leđa i spustio ruku. Desnu ruku.

Bilo ih je četvorica.

Znao je, svi će stati na jednu stranu.

Na onu suprotnu od njegove.

Samo, pitanje je kada? Jer, oni su verovali da Bred ima sve šanse na svojoj strani. Umešaće se možda ako i miima zapreti opasnost. Pre nikako.

Takav ološ prvo je čuvao svoju kožu, a onda je tuđu rešetao u svakoj prilici, osim oči u oči.

— Onda ustani, proklet bio! — prasnu širokousti.

Holidej ispi piće; ugodna vrelina prostrujala mu je kroz krv i odagnala prohladni osećaj večeri.

— Vredi li? — upitao je, položivši šake na sto.

— Vredi li? — zablenu se Bred.

— Vredi li — ponovi Dok — da ustajem sada kada sam se lepo smestio?

— Smestiću ja tebe na pravo mesto — razvuče usta ovaj i pokaza svoje žučkaste, velike zube. — Feri, da nemaš u fiokama neku staru poternicu s ovim dendišem?

Ali, šerif je već bio odmaglio!

Bred više nije smeo da se okreće.

Kockar se podigao i raskopčao kaput.

Oči širokoustog lovca na glave

spustile su se na njegov pojas i tu ostale kao prikovane.

Široki kožni opasač, na čijim su se krajevima nalazili teški koltovi s drškama od slonovače, utrnuli su ubilački odsjaj u Bredovim zenicama.

Ljudeskara je osetio da njegov kompanjon gubi izgleda da ostane živ.

— Biće bolje da mislimo na Mendelu — promrmliao je tonom koji je zvučao vrlo pomirljivo.

— Možda si u pravu — odahnu Bred. — pet hiljada dolara je vrednije od natezanja sa kicošem. Ali, od niča ne odustajem — dodao je, okrenuvši se prema „Žvalavku”.

— Ovo je poslednja boca — dobači Džordžijanac.

Bred se ukruti.

— Kako znaš?

— Znam! I to je dovoljno.

Krčmar je drhtao kao prut za svojim šankom.

Holidej je još uvek stajao. I čekao.

Drške njegovih „linkolna” kao da su mamele na trzaj.

Bred je pogledao u ostale.

Ničim mu nisu pokazali da će mu se pridružiti. Ako je želeo da stavlja glavu pod olovo, to je bila njegova lična stvar.

Oni nisu dojahali sa raznih strana da bi izazivali kavge, već da ulove odbeglog Meksikanca i strpaju u džep net hiljada lepih dolara.

— Ja ću onda sam — odjednom je kazao Bred i sa svoje stolice dograbio pušku.

Bio je besan i razdražljiv.

— Ja bih pričekao do jutra — kazao je ljudeskara. — Ne volim da provedem noć osluškujući.

— Ne voli ni Mendel — uzvratil širokousti. — Misliš da će pretpostavljati da ga prati neka budala po ovakvoj noći? Neće... E, ta budala biću ja.

— I onaj Apač — promrmljao je džin, misleći na suvonjavog lovca koji je prvi napustio krčmu. — Nemoj da jedan od drugog pomislite da je Mendel, ha-ha-ha!

Napolju se već sasvim smrklo.

Stari Čarls Berns promolio je vrh svog šešira, a onda ušao unutra.

— Šta ćeš ti ovde? — obrecnu se na njega Bred.

— Zar je zabranjeno? — upita ovaj, bez straha. — Nisam pročitao takav natpis na ulazu, Brede!

Lovac se namršti.

— Otkud znaš moje ime?

— Znam ja sve vas — razvuče Berns svoja bezuba usta i počea se po bradi. — Ti si Kenon Bred, onaj u medveđoj koži je Liberti Snek, onaj dugokosi je Bili Ludž a...

— Umukni — prekide ga Bred. — Kako nas znaš?

— Tako — slegnuo je ramenima stari. — Čujem, vidim, zapamtim, eto kako. Nijedan od vas nema ispod četrdeset, pa ovih poslednjih desetak godina sam se svuda muvao i svuda vas zaticao. Gde je Sil Šidni?

— Apač? — nasmeja se ljudeskara Snek. — Odjurio je da uhvati Mendelu za večeru, ha-ha-ha!

Berns dogega do kockarevog stola.

— Sve je u redu — obratio mu se. — Konj je napolju. Prebacio sam mi staro čebe za svaki slučaj ako ostanete noćas.

— Koliko je tražio Keli? — upita Dok.

— Onaj srebrnjak što ste dali meni, morao sam da prenesem u njegovo vlasništvo — objasni starac.

Kockar zavuče ruku pod kaput i odatle izroni krupna, zelena novčanica. Skoro je obasjala Bernsovo lice i zapalila mu bradu!

— Nemojte da vide — zgrabio je novac i strpao u košulju, ispod oka mereći okupljene lovce.

— Zašto?

— Besposleni su, bez para su... mogu časkom da promene poziv! Ako nosite dosta ovakvih primeraka, desiće vam se u najboljem slučaju da ujutru ostanete u potkošulji i bez konja.

— Uglavnom spavam obučen — reče Dok.

On gurnu bocu do starog.

Berns zadovoljno coku jezikom i nateže grlić.

Potrajalo je dok ga nije odvojio od usta i rukavom obrisao nakvašene dlačice.

Širokousti Bred je za trenutak odustao od svoje odluke da krene napolje u poteru. Nije mu se, ipak, dopala ideja da bude sam. Seo je bučno na svoje mesto i lupio šakom po stolu.

— Žvalavi — proderao se — da!

otrova za pacove, ako to nije ispod časti! Ti častiš ovu turu!

Berns se malo naže prema kockaru.

— On časti? — podrugnuo se. — Sve što popiju, on časti. Kad bi tražio koji cent, prislonili bi mu cev na čelo i pitali na koju stranu želi da izađe zrno... Puf! Nisu vam dosađivali, gospodine?

— Onoliko koliko je potrebno — odgovorio je kockar.

— Znao sam. Ali, ne bih rekao da ih respektujete, a?

— Zaboravio sam kako to izgleda.

Pošto su se lovci na ucene malo primirili, Berns je mogao da ispravi vrat.

— Znao — nastavio je poluglasno — sve vreme sam se pitao: Čarlese, izlupela starkerio, ako su ti vrane popile mozak, bolje lezi u blato i čeka da te loptama zernu u neku rupu! Ali, srećom nisu, gospodine... I rekoh, sve vreme sam se pitao ko ste vi! Mogao sam se zakleti da sam vas već negde video, i to sa tim topovima u šakama. Recite mi da se varam ako nije?

Kockar je ćutao.

Činilo se da ne postoji krov pod kojim bi se skrasio za nekoliko sati, a da ga ne prepoznaju!

— Neću reći ništa — odgovorio je Holidej. — Ali, sve što znaš, stari, zadrži za sebe.

— Hai, ali... Čega se plašite?

— Svog imena, čoveče.

Starac je zurio u obod „kalifornija“ šešira iza koga se nalazio kao čelik tvrd pogled čoveka iz Džordžije.

je. Možda je razumeo, a možda nije. U svakom slučaju, latio se ponovo boce i nategao.

— Uostalom — kazao je malo zatim — mene se to ne tiče. U stvari, gospodine, mora da sam se prevario. Stvarno sam izlapeo!

Onda se zacerekao saučesnički.

— Svi traže nekog Mendelu — dobaci kockar. — Ko je on?

— Ucenjen je u Sonori — tiho će Berns. — Meksikanac, koji je ubio svog gospodara, koji je, opet, silovao njegovu lepu ženu. Malo čokasto, gospodine... To je prvi Meksikanac koji nije bio srećan što je bogati „padron“ bacio oko na senjoritu njegovog srca... Ubio ga je i pobegao. U stvari, gospodine, Mendel je sin Meksikanke i Teksašanina. Zato mu je i ime tako, po naški. Ali, inače je vakero od temena do pete.

— Imaće lepu pratnju — primeti Dok, posmatrajući turobna, dosadom ispisana lica četvorice lovaca na glave, pred kojima se isprečilo nevreme.

— Nanjušili su ga — klimnu glavom starac. — Imaju oni nos za tu vrstu divljači, gospodine; To im je posao! I uvek se skupe, tako, pred veliki lov. Nešto ih ipak veže zajedničko. Znaju da nisu popularni pa se s vremena na vreme drže sebe, hvale se, prebrojavaju, raspituju za nove glave... Puf! Prava berza gospodine... Ništa gore od te napaсти kad vam je za vratom? Ako su dobro snabdeveni, ako je cena na visini, mogu i mesecima da prate žrtvu. U međuvremenu, žrtva u

bektsvu počini još kakav zločin i po veća sebi cenu! Tako lovac na kraju doblje dvostruko više nego što je računao na početku. Samo, da znate, Mendel neće ubiti nikoga! On beži od sudbine, gospodine. On se osvetio za uvredu i gleda da se spaše u nekom kraju gde na Meksikan ce gledaju kao na ljude i gde ga neće pronaći ni zakon ni horda ovih glavoseča...

Izgledalo je da se Berns umorio od pričanja; bacio je pogled na bocu, ali verovatno je bio svestan da će preterati ako nagne i treći put.

— Tvoja je — dobaci mu kockar.

Starac sa zahvalnošću prihvati viski, no, ovog puta ga samo okusi. Pošto mu je poklonjeno, nije imao potrebe da grabi što može više.

— Vi nećete još malo? — ponudi on.

— Ne.

— Nisam pijandura — brzo je objasnio Berns — ali, kad je hladno, osetim potrebu da ogrejem kosti, pogotovu kad čovek naleti na ovakav rajski napitak. Doneli ste ga sa sobom?

— „Žvalavko” mi je dao.

— On? — zabezeknu se Berns iskreno. — Otkud mu? Nikad mi na pamet ne bi palo da ta usoljena, osušena govedina drži viski iz Topeke kod sebe! Mora da je imao razloga što je baš vama dao a ne njima? U stvari, mislio je da će vas time pridobiti na svoju stranu, znam! Uplašio se ovih silnika pod oružjem, kao da će mu zapaliti krčmu. Koliko se sećam, tu je Bred najprgaviji! Snek je snažan ali ima

pileći mozak. Što se Ludža tiče, podmukao je i lukav. Prvo tri puta promisli pre nego što se odluči na nešto. Onaj poslednji je Pat Kin. Najbolji tragač među njima. I on ne pravi veliku razliku između drve ta i leđa... Puf!

Spolja je sevnulo; odmah potom grmljavina kao da ujaha pod krčmu i zatrese drvene prozorske okvire.

Berns instinktivno uvuče glavu u ramena.

Puklo je ponovo.

Ali, ovog puta bio je to revolverski hitac!

II

Kroz pomična vratanca u krčmu je uletelo nečije telo, žestoko gurnuto odastrag.

Neki čovek, ruku vezanih na leđima, stropoštao se među prazne stolice praveći lom.

Lovci su podskočili sa svojih sedišta i dohvatili oružje.

Spolja se čuo gromoglasan smeh!

Zavladao je pometnja; neočekivani pucanj, tresak uvezanog tela, razmetljiv smeh s ulaza, sve se to slilo u mali šok.

Jedino je Holidej ostao miran.

Berns se okrenuo celim telom, podigavši noge. Kao da se pobojavao da će nešto proleteti ispod njega.

— Tako mi prerijskih kunića — započe Snek — ako to nije...

— Mendel! — ote se zapanjenom Bred.

Čovek na podu bio je drugim kra

jem lasa verovatno pričvršćen, napolju, za sedlo ili za nečiju drugu šaku.

Uspeo je da se odupre bradom o pod i ispravi na kolena.

Onda je pogledao lice oko sebe, beznadnim, hladnim pogledom. Pod sećao je na prevarom uhvaćenog vuka, koji se samo naizgled miri sa sudbinom.

Imao je tamnu kožu i lepuškasto lice. Izgledao je mladolik; lepe, crnomanjaste oči, mali nos rašire nih nozdrva i punačka usta. Po krajevima se taložio sloj brkova.

Kosa mu je bila ravno podsečena i otkrivala samo donji deo ušiju. Obod šešira bio mu je povijen i zgnječen na nekoliko mesta.

Nosio je košulju širokih rukava i prsluk sa vezom, postavljen krznom, divan ručni rad koji se mogao sretati samo po otmenijim haciendama na granici.

Sve je to, naravno, sada bilo prekriveno prašinom i zemljom.

Naročito kolena i laktovi. Iz leve nozdrve nazirao se sasušeni trag krvi.

Holidej izvuče špil karata i stavi pred sebe.

Berns je pomakao stolicu da bi imao na oku i kockara i vezanog begunca, za kojima se tragalo puna dva meseca.

A taj momak, Meksikanac, sa je dva tridesetak godina na plećima, shvatio je da mu nema pomoći nikud. I umesto da očajava, počeo je da se prezrivo smejuji.

Širokousti Kenon Bred počeo je da kruži oko vezanog Mendele kao orlušina.

Tu, na podu, nalazilo se pet hiljada dolara!

I to, ne njegovih!

Onda je produžio pogled prema ulazu, na kome se gubio kraj konopca.

Tada se pojavilo novo lice.

Ulazeći, smeh je zamirao pod ogromnom, crnom bradom.

Kraj lasa kojim je bio obmotan Džoni Mendel nalazio se u njegovoj levoj šaci.

Desna je čvrsto držala „vrat“ puške.

— Samo još i on — zareža Bred.

Snek mrdnu ramenima. Nijednom lovcu na ucene nije se dopala pojava došljaka.

— Dodse Nanoje — promumlao je Snek, iskositivši se — gde si našao ovo kopile? Kako ti je samo uspelo?

Čovek se smejao. U stvari, bila je to neka vrsta rezanja. Klatio se u ogromnim čizmama, ogrnut kabanicom i šešira natučenog do samih veđa.

Imao je sitne oči i širok, spljošten nos. Brada i prljava kosa pokrivala je sve osim jagodica. Ispod kabanice nosio je kožnu košulju, ništa više.

Za pojasom mu se nalazio bovi nož.

Od oružja je nosio samo pušku skraćene cevi, koju su negde nazivali „skatergan“.

— Pa, ovo je smešno — zaurao je Nanoj. — Zar ste se svi okupili zbog ovog žgoljavog meksikanskog punoglavca? Zao mi vas je, momci... ali, ja sam ga šćepao! Možete da se ubrišete!

— Proklet bio — dobacio mu je Bred. — Nije trebalo to da nam uči niš, Dodse! Nas je petorica, a ti si sam! Mnogo je pet hiljada dolara za jednog...

— Platiću vam piće — podrugljivo će ovaj. — Toliko mogu da odvojim od svojih usta, bah! Ti... — okrenuo se prema krčmaru, ne ispuštajući laso — donesi nešto za jelo. Šta imaš? Biftek? Šniclu? Možda jelenski but?

— Imam samo pasulj — prozucko je istisnuo „Žvalavko“, očajan što nema ništa od nabrojanog.

— Pasulj? — zgrozi se Nanorej. — Zavitlavaš me, a?

— N-ne...

— Ubaci bar slaninu unutra... i serviraj Dodsu Nanorej uz bocu najboljeg viskija.

On zateže konopac i od toga Džoni Mendel ponovo pade na bok.

Ostali su mrko posmatrali prizor.

Nanorej je vukao svog zarobljenika po podu kao psa.

Meksikanac nije odavao ništa od svojih osećaja; jedino su mu vilice bile stegnute trpeći bol. Nanorej je seo i stavio pušku na sto, kraj sebe. Cev je okrenuo napred.

— Imam utisak da nas se bojiš — dobacio je Snek. — Ili se varam?

— To mi je navika — pokazao je ovaj na „skatergan“. — Uostalom, ja vas sve cenim. I volim. Pogotovu sada kad ne moram da delim pet hiljadarki, bah!

Džoni Mendel se ponovo nekako postavio na kolena i ćutke nastavio da zuri oko sebe. Znario je da

je gotov. Ako se to moglo nazvati srećom, bio je živ uhvaćen. Ali, samo do Sonore.

Tamo ga čekaju lepa vešala.

Što se Nanorej tiče, malo je pokazivao interesovanja za neprijateljske poglede svojih „kolega“. Po kvario im je sve planove. Dok su se oni okupijali i planirali pohod na Mendelu, Dodse Nanorej ga je sklep-tao i doveo u Galč Siti da bi im prkosio.

— Da ti se nije sam predao? — upita Bred.

„Žvalavko“ je doneo pred lovca pun tanjir, podgrejan pre nekoliko minuta, i bocu viskija. Ovaj odgur-nu čašu i zubima iščupa zapušač.

— Predao? — prezrivo je žmir-nuo prema širokoustom. — Mendel se ne predaje živ... ne računajući moj udeo, deco! Pogrešio je što se brinuo za konja.

— Nemoj samo da kitiš priču kao šesir perjem — preseče ga smrknuto Kenon Bred.

— Zašto bih? — nastavio je ovaj, preko zalogaja. Pod njegovim snažnim zubima prskala je rskavica sa nekog neodređenog komada mesa iz pasulja. Svaki zalogaj je zalivao viskijem. — Zašto bih? Ovaj kopilan ovde... palio je vatru da se og-reje i izvadi neki klin iz noge svog konja. Samo je malo okrenu leđa, i, bio je gotov! Mislite da je jednostavno? Glupost! — postavljao je pitanja i davao odgovore Nanorej — pratio sam ga dvadeset dana. Od Kroketa. Mora da me je osećao, jer se nije dao uhvatiti na spavanju. Ali, sam ga je ipak oborio...

— Možda on ima drugu priču? — ogласi se Pat Kin.

— On? — prestade da žvače Nanonj. — On ima samo da čuti... ili ću ga odneti Džeksonu preko sedla... Jeftinije će ga koštati.

Mendel nije reagovao; lice mu je ostalo skamenjeno i odsutno.

— Što ga bar ne podigneš da sedne? — javi se Čarls Berns. — Nije pas...

— A da šta je? — okrenu se Nanonj. — Meksikanac ili Indijanac, svejedno! Ne zaslužuju ni zemlju po kojoj pužu...

Njegov pogled se zadržao na Holideju, koji je ravnodušno ređao karte pred sobom ne mareći za lov čevo hvalisanje.

— Ti si neki novi? Sa severa? — upita ga Nanonj.

Kako nije dobio odgovor, on pogleda u Breda.

— Gluv je? — reče.

— Kako za koga — iskezi se Bred. — Možda u tebi ne vidi ništa lepo? Možda si mu nesimpatičan?

— Tražiš kavgu, Brede — ubaci se Berns. — Ako si kivan na Nanonja što ti je preteo lovinu, hoćeš da ih izazoveš da se međusobno pobiju, a?

— Pa, da mi uzme Mendalu? — isceri se Nanonj i veselo lupi šakom po kolenu. — Bah! To mu je sigurno bilo na umu, stari! Davolski si u pravu! Ne da se Dods Nanonj izazvati kad ima na kraju konopca pet hiljada lepih američkih dolara plus nagrada od Džeksonovih u Sonori! Zato... zaveži Brede!

— Idi do đavola! — obrecnu se širokousti, ubilačkim pogledom okrznuvši Bernsa.

Nanonj očisti tanjir, podrignu, a potom se zametnu i prinese bocu ustima.

Ni kad je pio nije zatvarao oči.

Bez obzira na profesionalnu lojalnost, on nije imao poverenja u četvoricu lovaca na ucene.

Mršavi jesenji dama mogli su im uterati u glave svakojake misli.

Niko od njih nije više pokazivao želju da iziđe u noć. A i zašto bi?

„Žvalavko” ih je mogao pojiti do kle im se prohte.

Šerif se uvukao u neki ugao, nadajući se da će lovci ipak otići bar ujutru, ako ne iste noći. On nije znao da je Mendel u rukama Dods Nanonja, niti ga je zanimalo kako se oseća vlasnik krčme okružen lupežima i javnim ubicama.

Kenon Bred se naglo odvojio od Nanonjevog stola i pozvao ostale da mu se pridruže u najudaljenijem uglu. Tu su čutke nastavili da piju, a onda tiho da se prepiru.

Nanonj je ostao sam, s uvezanim zarobljenikom.

Stari Berns se najzad okrenuo prema kockaru, iznenađen rasporedom karata na stolu.

Upro je prstom u damu.

— To znači nevolja — rekao je. — Zar ne?

— Otprilike — odgovorio je Dok.

— Pa, nevolja je već tu — odmahnuo je glavom prema lovcima.

— Ako se ne izujedaju oko Mendele, u najboljem slučaju će Nanonj morati da ode što pre.

— Ne izgleda da ih se plaši.

— Ne bih voleo da ostanem i to proverim — uzdahnuo je starac i povukao iz boce. Začudo, viski mu još nije zavezivao jezik. — A vaš šarac — dodao je — ako ćete me ne poslušati, sklonite ga ispred krč me. Znam jedno mesto...

— U redu — složi se Dok. — Ali, ne verujem da bih mogao spavati u ovoj jazbini.

— Napolju seva, ali, možda neće biti kiše. „Zvalavko“ ima dve sobe pozadi. Tu se ponekad smeste po desetoro... ponekad niko. Ako ostajete ovde, praviću vam društvo do zore. Ja sam u svađi sa snom. U stvari, da li vam dosađujem brbljanjem?

— Još ne — odgovori kockar.

Berns se osmehnu. Palcem je pokazao iza sebe.

— Kladim se u još jednu ovakvu đavolsku bocu viskija da Nanaj laže! Ukebao je on Mendelu na prevaru. Znao mu je neku „žicu“ i na tu kartu je igrao. Taj Meksikanac ne izgleda nimalo glup, ali je sigurno plahovit.

Holidej je ćutao. Pokupio je karte i složio u špil.

Šta ga se uopšte ticao Džoni Mendel i ova gomila lovaca na ljudske glave?

Čak je i simpatični starac bivao monoton u svojim neprekidnim glasnim razmišljanjima.

Pogledao je u Nanaja.

Iznenadno odstupanje ostalih učilo ga je nervoznim.

Povukli su se i ostavili ga samog. Nije imao s kim da popriča, ni da

se pohvali. A Džoni Mendel je vredeo pet hiljada dolara!

Bred, Snek, Ludž, Kim... bili su bez posla, bez centa u džepu.

Nenaviknuti da zarađuju radom i žuljevima, tražeći način da najlakšim i najkraćim putem dođu do dolara.

A Nanaj im je doveo na uzici dobitak!

Bradonja je grozničavo razmišljao i o takvoj mogućnosti.

Ako ostane, moraće veći deo vre mena da provede otvorenih očiju.

Ako odluči da nastavi put, sačekać ga kiša, a možda i njihova zaseda!

Slične misli okupljale su se i u Bernsovoj glavi. Zato je odlučio da ostane i posmatra.

Ova vrsta ljudi uglavnom je bila solidarna među sobom. Međutim, nužda zakon menja. Dods Nanaj je učinio sebi lošu uslugu kad se pojavio sa Mendelom, umesto da ga skloni na neko sigurno mesto, vezanog i zapušenih usta.

Munje su postale sve učestalije. Njihova sablasna svetlost ispunjavala je polovinu krčme i sjaj svetiljke izgledao je jadan i bespomoćan pri tom veličanstvenom bljesku.

Nanaj je podigao ruku prema „Zvalavku“.

— Pošalji jednu bocu tamo — pokazao je prema stolu za kojim su sedeli natmureni lovci na ucene.

— Ne treba — odbi Kenon Bred oporim glasom.

— Imaš nešto protiv mene? — naroguši se Nanaj i položi šaku na

kundak „skatergana”. — Celo veće me posmatrate kao da sam leš! Ali, zapamtite: sa mnóm možete samo lepo, inače...

— Rekao si da nas sve voliš — podseti ga Snek. — Nemoj da menjamo mišljenje. Mi smo samo malo žalosni što ne vidimo pet hiljada dolara na ovom stolu, umesto na tvom. Zato ovde sedimo i plaćemo, ha-ha...

Snekovo smejanje zazvučalo je šuplje, neprirodno.

Nanoj povuče laso i približi Men delu bliže svom stolu.

U tom se, spolja, začu neobičan zvuk.

Čarls Berns podiže glavu. Lice mu se zateže.

— Čujete li? — dotače šakom kockara.

— Šta?

— Kojot...

Zaista, sada se razgovetnije čuo urlik ovog prerijskog i pustinjskog vuka.

— To je on — šaputao je Berns.

— Neka sam proklet ako to nije Bladi Hogan!

I sav se strese...

III

Nisu bolje izgledali ni ostali lovci.

S izuzetikom Dodsa Nanoja, koji se samo mrštio — četiri besposle na lupeža su okrenula glave prema izlazu i napeto osluškivala.

Urlikanje se oglašavalo sve bliže.

Kenon Bred je odgurnuo od sebe čašu i malo se pridigao. Ali, Snek ga povuče natrag.

— Možda je samo običan kojot — promrsio je Snek izmenjenim glasom. — U svakom slučaju, ne razdvajajmo se...

Bred se otrže od njega.

— Zar misliš da se bojim tog psa? — povikao je. — Ako nije duh, onda će da izbegava mesto na kome se nalazimo...

Dods Nanoj je bučno odložio svoju bocu i izbacio bradu napred.

— Pogledaj ih samo — iscerio se — četiri velika lovca, da ne kažem četiri okorela bivša vojnika, uzortirala se od jednog urlika kojota? Šta je vama? Prebrojte se! Ima nas petorica! Petorica! A Bladi Hogan je samo jedan... Zar ovo nije prilika da mu stanemo na put, a?

— Što ga onda ne sačekaš napulju? — upita Bilij Ludž

— A da tebi ostavim na čuvanje Mendelu, to bi hteo? — kliberio se Nanoj. — Rekao sam da nas je petorica, a ne jedan.

— Nikome nije uspelo da ga ubije — zareža Bred. — Nijednom lovcu na glave.

— Kako nas je samo nanjušio? — uznemiri se Pat Kim, stružući petama čizama o pod. Činilo se da je spreman da uzleti sa svoje stolice pravo na vrata.

Sevanje munja samo je ponekad propratila udaljena grmljavina.

Svi su motrili na izlaz.

Čak je i Holidej skrenuo pogled

na tu stranu. Ali, ničega nije bilo tamo.

Stari Berns je pomerio stolicu tako da se našao licem okrenut ulazu i bliže kockaru.

Zavinjanje kojota očigledno nije bila varka.

Približavalo se sve više, sve jače, žalosnije i otegnutije.

„Žvalavko“ se za svojim šankom dva puta prekrstio.

Dods Nanoj steže pušku.

Među četvoricom lovaca na ucene vladalo je zatište. Niko nije želio da se „pokaže“ prvi i predloži da idu! Trebalo je da to učini naj-nervozniji od njih. Samo... ko?

Berns žestoko iskapi bocu.

— Ovo se mene ne tiče — podigao je prst, hrabreći samog sebe jačim glasom i već uskovitlanim vis kijem u krvi — Ja nisam lovac, go spodine. A Bladi Hogan samo njih traži... I ubija!

Veče u Galč Sitiju već je postajalo zanimljivije, razmišljao je Dok.

Skup lovaca, dolazak Dods Nanosa s uvezanim Meksikancem, a sada opet neka tajanstvena priča o nekom Bladiju Hoganu.

Nije morao da podstiče Bernsa da govori.

Starac je tutnjao jezikom kao lo komotiva. I nehotice su ga svi slušali u krčmi.

Čak i Dods Nanoj.

— ... tako ljudi kažu, a ljudima ponekad treba verovati. Hogan je, mislim, iz Frederiksburga. Imao je brata, nešto mlađeg. Imali su i ranč. Onda je mlađić malo više po-

pio u gradu i zabrljao stvar. Bio je toliko pijan da se osvestio sa svojim koltom u ruci i mrtvim sudijom kraj sebe. Tako se priča... Skleptali su ga, ali, momak je shvatio da će visiti i uspeo je da utekne. Bez konja, bez oružja, u brda. Bladi Hogan je angažovao advokate. doveo neke svedoke, ali, mali je već bio „na glasu“.

Berns podiže bocu i žalosnog izraza je mučnu. Bila je prazna.

— Ubiti sudiju, bila je velika stvar, gospodine. Odmah je uce njen. Tri hiljade dolara, u to vreme. Dok je Bladi Hogan uspeo da razbije neke optužbe i činjenice i dovede u sumnju mladićevo mešanje u ubistvo za njim su već krenuli lovci na ucene. Mogu da kažem, tako pričaju, da od ove gospode niko nije bio tamo... Evo, neka i oni kažu...

Ali, lovci su ćutali.

Berns nastavi.

— Potera na čelu sa Bladijem i šerifom žurila je da pronađe momka i obavesti da će mu biti suđeno i da će verovatno biti oslobođen krivice. Bilo je tu, kažu... nekih nedostataka, na primer: vreme ubistva, ugao pod kojim je ispaljen me tak i šta ja sve znao... No, sve je bilo uzalud, gospodine. Lovci su već bili na cilju i, puf! Mladi Hogan je nađen izrešetan mecima kalibra 45. Kao sito!

— Tu nije kraj, naravno — upita Dok.

— Nije — uzdahnu Berns. — Najčudnije je to što su lovci ostali na mestu događaja, tvrdeći da nisu is-

palili ni metka, To je učinio samo jedan među njima, poznat pod nadimkom „Hladnoruki“. Čim ga je ubio, odjahao je dalje, u nepoznatom pravcu. Ostavio je ostalima i les i mogućnost da podignu novac... Čudno! Kasnije su nagađali da je „Hladnorukom“ pravo ime Kirk Dohanos, ali niko nije bio siguran. Pravilo je da se lovci na glave međusobno trpe i ne izdaju. Ali, Hoganu to više nije bilo važno, gos podine. Sahranio je brata i nes-tao...

Napolju je zavijanje kojota već postalo sablasno.

— Opet — naježi se Berns. — Eto to... taj kojot... i to se priča. Bladi Hogan ga je našao ranje nog, u preriji. Umesto da mu prekrati muke, negovao ga je... Ota-da, kojot ga ne napušta. Jaše s njim i ispred njega. Kad god su u građovima i selima čuli taj urlik, znali su: dolazi Bladi Hogan. A to je značilo, gospodine, da će umreti neki lovac na ucene. Bez obzira ko je u pitanju, samo da je lovac... Bladi Hogan se svetj na svoj način.

— Zaveži, starkeljo — doviknu mu Bred. — Te bajke su za budale, a ne za nas.

Berns sleže ramenima.

— Zovu ga još i Kojot Kid — tiho je dodao. — Pametni ljudi kažu da Hogan traga za „Hladnorukim“. Kao da od njega želi da sazna za pravog ubicu. Jer, zašto bi lovac na ucene ubio nenaoružanog momka bez opomene i ostavio ga ne mareći za nagradu? Tu nisu čista posla.

— Rekao sam da zavežeš — ciknuo je histerično Bred.

Kockar ga ošinu pogledom.

— Ako se plašiš, burazeru — polako je dobacio — onda se prošetaj. Dok nije kasno...

— Pa, ovde ionako smrdi — podiže se ovaj, naglo rešen da se izgubi. — Možda je kicoš u pravu. Ne mogu da slušam ovo starčeyo nagvaždanje...

— Ili je nešto drugo u pitanju? — promrsi ljudeskara Snek.

— Briga me šta ti misliš — obrecnu se širokousti i zamota šal oko vrata. — Oдох... A vi... vi možete da idete do đavola, svi zajedno! I Mendel...

— Idem i ja — skoro podskoči Pat Kin i natuče šešir na čelo.

Bez pozdrava je odskakutao prema vratima koja su se još uvek njihala iza Kenona Breda.

Liberti Snek je nekoliko puta pomerao levo-desno svoju kapu. Ostao je samo Ludž. No, i on je, izgleda, imao slične namere poput Breda i Kina.

— Šta čekate! — skoro je riknuo Dods Nanoj. — Ha-ha-ha! Banda velikih lovaca, revolveraša, traagača... Čim napolju izmigolji kojot, oni skaču u sedla i beže. Šta čekate? Vucite se dok imate još čitavih gaća... Dods Nanoj će ostati i dočekati tog Bladija. U svoje, i u vaše ime, momci! Hajde, kidajte!

— Ne deri se — okrenuo se Snek. — Vikom nećeš sakriti svoj strah. Dodse. Poznajem te dobro.

— Onda ostani sa mnom — predloži ovaj. — Ostani i posmatraj.

— Neću! Više volim da budem živ na kiši, nego mrtav pod ovim krovom.

Nanaj se zablenu u njega.

— Da mi je ko pričao da se jedan Snek boji bapskih priča, u brk bih mu se nasmejao — zagroktao je Nanaj i rukavom obrisao usta, kao da je na njima još uvek osećao pasulj. — Zar su te zaludela starčeva naklapanja? Osvesti se, budalo!

Bili Ludž je samo čekao da Snek pruži korak prema izlazu.

Krčmar je pogledao prema svetiljki; počela je da leluja i gasne, kao da u nju neko duva.

Istovremeno, spolja se oglasio kojot.

Sasvim blizu.

Činilo se, kad bi čovek stao na vrata, mogao bi da mu preko ulice vidi šiljaste uši, podvijen rep i njušku dignutu prema nebu.

„Žvalavko” se ponovo prekrsti.

Liberti Snek je besno natukao kapu i nogom raspalio po Ludžovim čizmama.

— Ostaješ, a? — planuo je.

— Nisam lud! — podskoči ovaj. U svakom slučaju, nije mu se samom izlazilo u noć.

Ne pogledavši u Nanaja, Snek krupnim koracima pređe rastojanje od svog stola do izlaza.

Ludž je hitao za njim.

Napolju su zarzali konji, kao da osećaju približavanje mrske životinje.

Dods Nanaj je smrknuto buljio u pravcu kojim su otišla dva preostala lovca.

— Kukavice — glasno je dobacio za njima, iako ga nisu mogli više čuti. — Glupaci! Videće se i čuće se kako Dods dočekuje utvare... S ovom sakatom pušticom — pomilova je po kundaku i cev okrete prema vratima.

Šćućuren skoro pod samim stolom, Džoni Mendel je grčio lice kad god bi Nanaj povukao laso da proveriti je li čvrsto vezan ili se, kučkin sin, počeo na neki način odmotavati.

Stari Berns, koji je mnogo koječega preturio preko leđa, osetio je da mu se kostreše sve dlake na glavi kada je pred samom krčmom zaskičala životinja.

Činilo se da mu vidi zube, da mu se pljuvačka oteže niz jezik prema zemlji a svetle, sitne, blistave oči u tamni žare poput obamnenjenih svitaca.

Skićanje se pretvorilo u otroganost zavijanje, potom u urlak što izbiže iz ždrele i brzo u njemu ponovo iščezne.

Krčmar je presto potonuo za šankom.

Nebó su obasjale munje i sve je, za trenutak, bilo kao dan.

Instinktivno, Džoni Mendel je skupio ramena, iako je on jedini bio neupadljiv, ne računajući na „Žvalavku”. Za svaki slučaj, Mek-sikanac je glavu iskrivio uporedo sa nogom stola, verujući da ga to na neki način može zaštititi.

Čarls Berns je brzo pogledao u Doka Holideja.

I odjednom, neobjašnjivo, strah iščizi u njemu. Jer, u tamno ode-

veni stranac je hladnokrvno pušio svoju dugu, mirišljivu cigaru i polusklopljenim očima gledao pred sebe.

Nastao je tajac.

Tako neviđen, Bladi Hogan je bio tu.

Osećao se u vazduhu, poput pešćanog vetra ili mirisa paljevine.

Činilo se da ne gazi truli pod trena, već da lebdi u prostoru.

Dods Nanaj više nije govorio.

Sedeo je ukočen, sa šakom na kundaku svog „skatergana“.

Izgledao je pakleno usamljen, uprkos tome što je sve davao od sebe da izgleda spokojan, neustrašiv, smrtonosan. Sedeo je, pognut, kao da namerava da učini skok i puškom poput koplja probode svaku senku koja se ukaže pri mutnoj svetlosti.

Stari Berns je s očajanjem gledao u praznu bocu.

— Možda i neće — promrmljao je za sebe.

— Hoće — rekao je kockar.

— Kako znate? — prenu se stariac, podigavši glavu.

— Vidim ga...

Berns je buljio u njega, nemajući ni snage ni volje da proveri govori li Holidej istinu. Plašio se da okrene glavu i sretne se s avetinjskim gospodarem kojotat!

— Gde... gde je? — istisnu Berns.

— Kraj ulaza, čoveče!

— Zašto onda Nanaj okleva?

— To je njegov problem...

Posle toga je ponovo zacarila tina.

A onda, vratanca su škripnula.

Sevnula je munja i ocrtala na ulazu visoku, sablasnu konturu nekog čoveka!

Kockareve zenice se skupiše.

Berns ne izdrža; okrete glavu, mada ne i ramena.

To je, dakle, pomisli.

Bladi Hogan!

Šta se od njega moglo razaznati?

Pokrivala ga je neka čudna, mekana i ljugava tkanina ogrtača, presijavajući se u naborima. Bila mu je prebačena preko cele glave i oko vrata malo stegnuta uzicom.

Od lica se video samo vrh nosa, usta, i deo vilice utonula u sivu bradu.

Oči su mu bile u senci.

Izgledao je đavolski visok; glavom je skoro dodirivao ragastov.

Stajao je raskrečen, ali nije se moglo videti šta ima na nogama. Ogrtač je bio do zemlje.

Pokrivene mu behu i ruke.

Stajao je, tako, poput kamenog kipa.

Svetiljka ga je obasjavala spreda, a čim bi spolja nasrnuli odblesci munja, njegova silueta postajala bi sasvim tamna i mnogo veća nego što je.

Stajao je i ćutao.

— Hogane? — izdrao se Nanaj, više da ohrabri sebe nego da zapreti došljaku. — Koga tražiš? Men?

Kako je ovaj i dalje ostajao nem, Nanaj se okuraži.

— Jesi li gluv ili nem? Ili si po veo tog šugavog četvoronožnog lea-

Šinara da govori umesto tebe? Ha-ha-ha! Neki te se plaše, Hogane... Ali, ja ne. I ne pokušavaj ništa, ili će tvoje ostatke skupljati po podu.

Iz mraka dopre čudno režanje.

Bernsu se učini da vidi dve zelen kaste, svetlucave tačkice.

Ispod kapuljače začu se kratak zvuk, nešto slično prigušenom zvižduku.

Kojot se umiri.

— Dobro sam večerao — nastavi Nanej — i dobre sam volje. Zato... nestani odmah! I sklanjaj mi se s puta ako čuješ da čuveni Dods Nanej hvata svoje dolare, žive ili mrtve! Ništa te neće spasti, ako i te be vidim na poternici... Vezaću te kao ovog meksikanskog mamlaza!

Hogan je ćutao.

Niko nije mogao znati o čemu je razmišljao tog časa.

Možda se, po ko zna koji put, prisećao tela svog mladog brata, ko ga su izrešetal i kuršumi jednog takvog lovca na ucene, bez opomene, bez razloga.

Pričalo se: Bladi Hogan ne opominje, on jednostavno mrzi lovce na ucene i s tom mržnjom u sebi, puca!

Ko zna kako bi se sve završilo da Mendel nije iznenada razvezao jezik.

Lukavi Meksikanac je osetio da će mu taj prijatelj kojota možda spasti glavu. Jer, ako je bio protiv Dods Naneja, onda je bio za njega!

Prosta logika!

Čev „skatergana“ bila je uperena na ulaz.

— Slušaj, amigo — oglasio se Mendel hrapavim, podrugljivim glasom, istežući vrat ispod stola — ako si se uplašio, ne moraš da vičeš!

Nanej ga ne pogleda. Ipak je cimnuo lasom i skoro oborio spetljanog Mendelu na glavu.

Meksikanac se iscerio zlobno.

— Ipak si se uplašio — rekao je. — Ali, sad imaš čoveka spreda, ne sa leđa. Biće teže da ga ubiješ, amigo! Mnogo teže, ha!

— S tobom ću svršiti posle — obeća mu narogušeni lovac. — Budi siguran da živ nećeš stići u Sonoru!

— Meni je svejedno — nastavio je Mendel — ali, ni ti nećeš stići daleko, amigo!

Nanej se teškom mukom savlađivao.

Osetio je šta smera Mendel. Ipak, bio je vezan, a mogao mu je nauditi samo brbljanjem.

Što se ostalih u krčmi ticalo, Nanej nije računao ni na njihovu podršku ni na otpor.

„Žvalavko“ je sigurno bauljao pod šankom, stari Berns se nije mićao iz svojih tregera... a stranac, taj je izgledao sasvim odsutno.

— Idi u pakao — prasnulo je Nanej — zajedno sa svojim kojotom!

Instinktivno, kao da je on na nišanu, Čarls Berns se saže.

Grmnulo je!

Ovoga puta, Bladi Hogan je smrskao samo Nanejovu šaku! Bukvalno ju je razneo sa kundaka „skatergana“ i slistio pod sto.

Lovac na ucene je stegao zube da ne jaukne, ali su mu bola grunule suze na oči.

Prokletnik je pucao ispod ogrtača; imao je spremljen i otkočen revolver. U stvari, držao ga je na nišanu sve vreme dok je stajao i čekao da ovaj pokuša prvi.

Ali, Dods Nanorej se nije predavao.

Ako su ga maločas ispunjavale ne slutnje, sada ga spopade bes.

Riknuvši, on dograblj zdravom, le vom šakom pušku i oborj sto. Izgledao je zastrašujuće. Krv mu je sada namočila ivicu kabanice i košulju.

Nanorej ispravi cev i sa satanskim osmehom upravi prema Hoganu.

Ovaj je mirno sačekao da lovac bude siguran u sebe.

Onda je opalio još jednom.

Barutni dim izbio je ispod ogrtača kao kroz pukotinu.

Nanorej se zaneo. Činilo se da olo vo udara u čelik, tako je odjeknulo.

Otežala ruka lagano spusti oružje. „Skatengan” zveknu o pod.

I Nanorej je padao, santimetar po santimetar.

Uspeo je još samo da stavi šaku na dršku svog noža. I, to je bilo sve.

Kao glasni odjek smrti, kojot je napolju otegnuto zavijao. Taj zvuk je prošao kroz prisutne u krčmi Galč Sitija poput hladnog sečiva uz kičmu.

Onda je nastao tajac.

Telo Dods Nanoreja srušilo se na pod, još uvek grčevito stežući kraj lasa kojim je bio uvezan Meksikanac.

Mendel se vratio iz trenutne za-

čaranosti, svestan da su se ispunila njegova očekivanja.

Dahćući, on na kolenima otpuzi malo u stranu, cimajući konopca. Ali, šaka mrtvog lovca na ucene nije lako puštala pet hiljada dolara.

Očajan, Džoni Mendel pogleda prema Bernsu. Zatim u nedokučivo, neprobojno kockarevo lice.

— Odvežite me — zauriao je, zatežući ramena. — Ovaj pas... isekao mi je ruke lasom. Pas!

Og skrenu pogled prema ulazu.

Ali, tamo više nikoga nije bilo. Za trenutak se zablenuo s glupim izrazom na licu, ne shvatajući na koji je to način zagonetni Hogan iščezao u noć.

Uskoro su čuli zavijanje kojota. Već sasvim daleko.

Kojot Kid je odlazio.

Sa, možda, još jednim zarezom na dršci svog revolvera.

„Žvalavko” je najzad pomolio nos, ali ne i celu glavu.

Činilo se da ima utisak da će se Hogan vratiti. Ili da ih odnekud sve posmatra.

Berns je pogledao u Holideja, a onda u izmučeno Mendelovo lice, koje je očekivalo nečiju samilost.

— Ja — procedio je starac, iznenađen sopstvenim glasom — nisam sudija... ne volim ni lovce na ucene, ni begunce sa poternice... — počesao se po zapuštenoj, sleplje noj kosi na zatiljku — ali, neka me đavoli odnesu u pakao ako volim konopac!

Zastao je, iščekujući da mu neko bilo šta kaže.

— Možete sad vi dobiti pet hilja-

da dolara — oglasio se Mendel. — Ali, vi niste lovci. I vi znate da nisam ubio, nego sprao svoju čast. Ja nisam ubica!

— Dok ti to dokažeš poroti, kopraćeš se na vešalima — dobacio je Berns.

— Dajte mi šansu — zavapi Meksikanac. — Samo presecite uže... Ništa više! Pobeći ću, gore, jer na granicu sigurno motri prokleti Džekson! A ako se vrate ona četvorica... ubiće me.

Berns je u Holidejevim očima po tražio savet ali ga nije našao.

— Da ga oslobodim? — promrm-ljao je.

— Svako gleda svoja posla — la konski će Dok.

— Ja sam uvek gledao tuđa — od mahnu glavom starac i podiže se.

Iz Nanojevog pojasa je izvukao bovi-raz. Meksikanac se prečvri po turivši vezane ruke navise. Zglobo vi su bili natečeni i modri.

— Lepo te upakovao sinko — pro cedio je Berns, seckajući po konopcu kao po govedini. — Da je još potrajalo, mogao si da budeš na onom svetu naduven kao balon.

— Požuri... — stenjao je Mendel. Njegovo lepuškasto lice ob livao je znoj. Nešto od napora, nešto od užurbanosti.

— Kuda žuriš? Nećeš daleko ute či onim lovozvercima...

— Videćemo...

Najzad je laso spalo sa rukku.

Meksikanac je ostao na kolenima, čekajući da mu se krv vrati u vene iznad šaka. Onda ih je lagano

trljao o butine, ubrzavajući cirkulaciju.

Berns se vratio za sto, stavivši nož pred sebe.

„Žvalavko“ je zurio u Dods Nanoja, sa vidnim olakšanjem. Najzad, lovce su napustili njegovu krčmu i prestalo je drhtanje.

Obrisao je rukavom usta i izvukao novu bocu sa žutom etiketom.

— Gde ih samo krije — ozareno će Berns, kome nije promakao krčmarev pokret. — Mislio sam da je vama dao poslednju koju je video u životu.

„Žvalavko“ otpi nekoliko gutljaja i strese glavom.

Za to vreme, Džoni Mendel se po digao na noge, još utrnutih ruku.

Klatio se, kao pijanac, kome je jedino stalo da ne udari o nešto, a što se pravca tiče, svejedno.

Tako je stigao i do palog Nanoja.

Prekoračio ga je.

Iznenada, praveći se da posrće od malaksalosti, on dokopa „skatergan“ Dods Nanoja sa stola i odmah uperi prema kockarul

Taj pokret zaprepastio je starog Bernsa, ali, ne i zbunio.

— Prokleti, nezahvalni kućkin sin — zabrundao je Berns i pridigao svoje mršavo telo sa stolice.

— Ne mrdaj — opomenu ga Mendel, skoro molećivim glasom. — Nemam izbora, stari! Moram da bežim, a u džepu nemam ni centa. Taj džentlmen, s tobom sigurno ima dovoljno za obojicu. Podelićemo!

— Šta? — izbeći se Berns. — Imaš nameru da opljačkaš, posle svega ovog... Posle svega, a? Vez sam ti skinuo, nemaš za petama nijednog lovca, a ti...

— Imaću ih uskoro — uspravi se Mendel. — I što vičeš? Tebe nemam nameru da taknem. Čak sam ti i zahvalan... Ali, amigo pod crnim šeširom ima opasne misli. I opasne ruke. Stavi ih na sto, mister. Za svaki slučaj...

— Ne mogu — reče kockar.

— Ne? — namršti se Mendel. — Bez šale, amigo! Ja nemam ništa protiv tebe, ali... gori mi pod nogama. Četiri ludih, besposlenih, siromašnih lovaca možda me već „mi rišu“ napolju. Neću dva puta da padam u njihove ruke. Neću nikada više amigo. Džoni Mendel je ubio, ali, nije ubica. Uradio je ono što bi svaki častan čovek učinio na njegovom mestu...

— Ne pridikuj — ciknu Berns. — Trebalo je da te ostavim vezanog na podu i pozovem šerifa. Neka te strpa u ćeliju!

— On je u pravu — prekide kockar starog. — Gori mu pod nogama, ali je izvukao lošu kartu za odlazak. Trebalo je da ostane čist pred samim sobom, ako već govori o časti.

— Nemam vremena, mister — odgovorio je Mendel. — Morate mi oprostiti, ali... izvucite ruke na sto, ako je moguće sa nekoliko stotina dolara. Dve najviše, jednu najmanje.

— Izvukao bih ja za tebe... — planu Berns.

— Ovo? — upita kockar i s rukama, napolje, iskočiše oba „linkolna!“

Džoni Mendel nije uspeo da reaguje.

U stvari, odmah je ispustio pušku, kao da je vreła.

Bio je to dobar znak da nije vičan oružju, niti u stanju da puca u čoveka bez velike nužde.

— Vraga... — ote se Bernsu. — Ono što sam ja pomislio, vi ste učinili! Sad bih mu ja natrljao nos tako da...

— Odlazi! — dobaci Holidej i na prstima zavрте oba kolta, sjurivši ih za opasač. — Sve što mogu da ti dam je savet: napolju ima jedan konj. Šarac. Otvori torbu na sedlu, uzmi šta ti treba i, ne vraćaj se!

I Mendel i Berns zurili su u kockara s nevericom.

Ovaj prvi sumnjičavo.

U svakom slučaju, predlog čoveka iz Džordžije bio je neshvatljiv i neočekivan.

On nije objašnjavao šta bi to Mendel mogao da nađe u torbi o se dlu. Oružje? Novac? Hranu? Ili je sve bila klopka?

Međutim, Meksikanac nije imao drugog izbora.

Fantomski strelac iza stola razoružao ga je u trenu. Nije ni trepnuo! A sada, odjednom, nudio mu je nešto...

Stari Berns je gundao i vrteo glavom.

Činio je to i posle Mendelovog odlaska. Čak je izrazio sumnju u kockarevu pamet.

— To je ludo — nakašljao se. —

Može vam uzeti i konja! Jedan takav konj mu je potreban... A vi? Vi...

Pošto je Holidej ćutao, on ne iz drža, već se podiže i odšulja do vrata.

Međutim, šarac je bio na svom mestu.

Mendelu ni traga ni glasa.

Meksikanska hulja, pomislio je Berns, još će ispasti da ima častil! Nije dirao konja, iako mu je bio potrebniiji od zlata!

Umesto sedla, opredelio se za neku drugu varijantu. Verovatno je smišljao da uz put digne neko kluu se za sebe i nastavi beg ispred poternica.

— Ništa ne shvatam — kazao je Berns. — Ništa...

Kockar podeli karte i ponudi starog da uzme svoje.

— Znate šta? — oglasi se Berns. — Sve mi se čini da će se oni vratiti...

— I meni. Zato ćemo ih sačekati.

IV

— Pogledaj — prošaputao je Pat Kin Bredu na uho.

— Umukni! Nisam slep...

Oba lovca na ucene zadržala su se u blizini Galč Sitiija.

Skriveni u žbunju, više su osluškivali nego osmatrali.

Noć su šarali odblescima munja, ali je grmljavina prestala i stidljivo, oklevajući, na tle su se prosule kišne kapi.

Bila je to topla, tiha kiša, spremna da nestane isto onako kako se i pojavila.

Pod njom je zemlja ostajala suva iako se činilo da se kvasi i natapa. Zbog toga su Kenon Bred i Pat Kin ostali ravnodušni na ovaj izlivenba.

Umesto da dobuje, kiša je šumela po obodima njihovih „stetsona“.

— On je... — procedio je Kin s očiglednim strahom.

Bred je ćutao.

Sa svog mesta mogli su da vide jahača.

Prolazio je sasvim blizu, pa su prestali da dišu. Nije im padalo na pamet da se late kakvog oružja.

Čekali su da prođe.

Znali su dobro tu siluetu, oko koje leprša dugi ogrtač.

Jahao je na sasvim crnom konju, vrancu, koji se u noći i ne raspoznaje. Glavu mu je pokrivala neobična kapuljača, vezana običnim kanapom oko vrata.

Bladi Hogan!

Ispred njega jurio je kojot. Kao utvare, čovek i poludivlja životinja napuštali su Galč Siti posle pucnjeva.

Bred je znao ko bi mogao da ostane u krčmi staklastog pogleda. Ko, ako ne Dods Namoj?

Ali, šta je sa Mendelom?

Da li je pet hiljada dolara vezanih lasom ostalo u „Žvalavkovoj“ jazbini ili je i on utekao?

Ako jeste, daleko neće uspeti...

Bredovi veliki, žuti zubi izbiše na površinu, gurnuti lepim mislima o gomili novčanica.

— Naš je — promumlao je.

— Jesi li lud? — zaškripa Kin.

— Hogana niko ne može da ubije! Ne pokušavaj ništa dok si sa mnom, jer...

— Ma, umukni, idiote! Mislio sam na Mendelu!

— Mendelu? Gde je?

— To se i ja pitam — pridiže se širokousti na laktove. — Ostaćemo još malo ovde, da budemo sigurni da nas onaj prokleti kojot ne namiriše.

— A posle?

— Vraćamo se.

Pat Kin nije imao ništa protiv.

On je bio takva vrsta ljudi koja je najviše volela da bude uz nekog. Osamljenosti se bojao, valjda, još iz ranog detinjstva pa je tražio društvo bilo koga, samo da ne bude sam.

Bred je bio čovek koji zna šta hoće, donosi odluke za oboje, i Kin je bio zadovoljan.

Naravno, on je uz sve ostalo bio izvežban revolveraš, mogao je dugo da se održi u sedlu, čitao je tragove poput izviđača... i nije znao šta je to savest kad je trebalo dokopati se ucenjenog.

Živ ili mrtav — onda ovo drugo je najprostije, najlakše.

Kin je izgledao prilično zapušteno i bedno; nosio je izgužvan šešir sa dva okrnjena bela dugmeta na „kruni“. Ispod njega nalazilo se apatično, mršavo, turobno lice orlovskog nosa i razroknog pogleda. Po obrazima se poputinja hvatala sivkasta brada.

Kin je oko vrata nosio veliko par

če olova, spljošteno tako da liči na neki medaljon.

Bio je to „trofej“ iz Piterašburga, Virdžinija, kada se budući lovac na ljudske glave nalazio na suprotnoj strani od severnjaka.

Bio je to komad izvađen iz kuka; otada, Pat Kin malo, skoro neprimetno hramlje i oseća bolove pred promenu vremena.

Na njegovu sreću, ti su trenuci retki.

Kišna zaveša prekrila je jahača i kojota.

Začuo je i topot konja.

Bred i Kin su još čekali. Bladi Hogan je imao običaj da nenadano iskrsava. Oni nisu želeli da im se to desi dva puta te noći.

— Kuda li je odjahao? — pitao se Kin.

— Nadam se za Snekom i Luđom — isceri se širokousti. — Bilo kuda, samo što dalje od nas.

Kin šakom obrisa lice, po kome su počele da se slivaju kapi.

Sevanje je postajalo sve ređe.

— Hajdemo — reče Bred i zamota šal preko usta.

— Misliš li...

— Šta?

— Da nisu oslobodili Mendelu? Kenon Bred zastade.

To je moglo đavolski da bude tačno. Međutim, nije želeo da poveruje u to.

— Gluposti! — ljutito je odmahnuo rukom. — Mendel je ubica! Zašto bi oslobađali ubicu? Time bi i sami postali saučesnici...

Kin rukavom obrisa sedlo, kao

da je pravio malo suve površine za sebe.

— Ko bi se usudio da ga oslobodi? — mrmljao je Bred. — Onaj iz lapeli starkelja? Ili „Žvalavko”?

Onda se priseti kockara.

— Ili onaj nalickani?

— Možda on...

— Zašto? Nije izgledao kao neko ko bi se rasplakao nad tuđom sudbinom.

Malo kasnije, izronili su iz nak vašenog grmlja i dočepali se utabane staze koju su neki čak nazivali drumom.

Oružavala ih je mrkla noć, bez tračka bilo kakvo svetla. Jedino su im munje pomagale da ocene koliko su daleko od Galč Sitijsa.

Sve je ostalo bile su mrlje, oblici koji se samo naslućuju.

Ako je bilo šta svetlucalo u naselju, onda je to bila „Žvalavkova” krčma.

Uputili su se prema tom sićušnoj, murnoj i drhtavoj tački.

Bred je jahao napred.

Ali, umesto da skrene, on je pro dužio dalje. Već uobličen kvadrat svetla koji se iz krčme otimao u kišnu noć ostajao im je iza leđa.

Pat Kin stisnu neku kletvu i potera konja.

— Promašio si! — povukao je svog kompanjona za rukav.

— Umukni! — obrecnuo se ovaj

— Ali...

— Nisam ja budala — dobacio je Bred. — Poslaću prvo Fernija da is pita stvar, a onda mi stupamo.

— Fernija? Zašto Fernija?

Bred se okreće u sedlu.

— Ako je Mendel tamo, nateraćemo onog ljigavog šerifa da ga izvede. On to može, on je zakon. Obećaćemo mu neku stotinu dolara, dok nam ne donese Meksikanca na poslužavniku...

— A ako Mendel nije tamo?

— Zašto ne bi bio?

— Pitam samo.

— Ako nije, onda ćemo isprazniti džepove onom strancu. Kladim se u konja, da ima kod sebe najmanje hiljadarku. Jesi li mu video odelo? I košulju?

— Jesam, ali... video sam i kol tove.

— Pa šta? Nećemo čekati da ih izvuče...

Stajali su na sredini ulice, tamni i nepokretni poput niskih, šiljastih krčmova po kojima se kiša slivala i oglašavala.

Šerifova kancelarija nalazila se na kraju Galč Sitijsa.

Služila je i kao zatvor, i kao dom.

Imala je tri odeljenja: prvo, najveće, u kome je Ferni Frider provodio dan. Drugo je bila ćelija sa zardalim rešetkama, dva sa tri metra, s ležajem koji su lancii držali za zid.

Treća prostorija bila je Fernijeva soba gde je spavao.

U nju se moglo ući kroz kancelariju, ali i spolja, jer je imala poseban ulaz.

— Ako šerif nije tu — brundao je Kin.

— Nego gde je? Čim je otišao, navukao je taj čebe preko glave. Ništa ne vidi, ništa ne čuje...

Bred sjaha i zastade pod nakrivljenom nastrešnicom. Onda je skinuo svoj šešir, otesao ga od vode, obrisao lice krajem šala i šešir ponovo stavio na teme.

Galč Siti nije bio mestašce u kome bi se morao ponašati kao, recimo, u Sent Anđelu. Ovde je šerif bio običan mišić koji trepće na svaki šušanj. I u stanju je sve da podnese samo da sačuva svoju bednu platu i zvezdu.

Da je to tačno, bio je dokaz nalazak lovaca na ucene.

Ferni Fridel se toliko prepao da je dolazio u iskušenje da odmagli iz Galč Sitiya dok su oni tu. Međutim, šćepali su ga iz prve: trebalo je da proveriti da li se nagrada za hvatanje Džonija Mendele nešto po pela ili nije.

Sada je bio red na Kenona Breda da ga diže iz postelje.

On je nogom razvalio vrata kao od šale.

Ako se Fridel odmah rasanio, mogao je na otvoru svoje bedne sobe da vidi siluetu čoveka i iza njega tamnu zavesu kiše kako krajevima zalazi na prag.

Pat Kin se ušunjao unutra paleći šibicu.

Bredova šaka nalazila se na dršci kolta.

Šerif Galč Sitiya spavao je obućen; sada je prestrašeno zurio u senke iznad sebe. Osećao je u nozdrvama vlažnost njihove odeće i zadržanog viskija.

Nije odmah mogao da shvati o kome se radi. Šibica je utrnula u Kinovoj šaci, ali ga je zato dograbila Bredova ruka.

— Diši se Ferni! — nimalo nežno pozvao ga je ovaj.

Fridel skliznu sa postelje.

— Šta je sad? — upitao je, misleći da su došli po njega. — Šta sam uradio?

— Tek ćeš da uradiš — isceri mu se Bred. — Imaš li čizme na nogama? Kreći!

— Ku... kuda?

— Nisi ništa čuo, a?

— Ja? Ne znam...

— Nisi čuo pucnje? Ili si odmah zavukao glavu pod pokrivač?

Šerif je užurbano zakopčavao opasač, iz navike.

— Ako nisi — nastavio je Bred — sad ćeš kao pravi čovek od zakona da odeš kod „Žvalavka“ i izvidiš stvar.

— Šta se desilo? — mrmljao je Fridel.

Bred ga munu.

— Rekoh da ideš da vidiš — pisnuo je i odvuкао pod kišu. — Po meni, tamo je nadrljao Dods Nanaj. Ubio ga je Bladi Hogan...

— Hogan?

Bredova ruka pođe uvis, da bi Fridelu zalepio šamar, ali se predomisli.

— Slušaj, strašilo od šerifa... Dok si ti kolenima ovde udarao o svoju bradu, tamo se pucalo! Kojot Kid je ubio Nanaja, a mi hoćemo da vidimo šta je sa Džonijem Mendelom. Shvataš?

— Pokušavam — odgovori nešto trezvenije Fridel — ali, ne potpuno...

— Nanaj je uhvatio Mendelu. Mendel vredí pet hiljada dolara, idi

otel! Ako je tamo, kao šerif, imaš pravo da ga uhapsiš, jer je ubica. Izvedi ga i predaj nama. Dobiješ od nas odmah, na ruke, dve stotine, i svoj si posao obavio.

Ne čekajući da se Fridel sabere, Bred ga gurnu ispred sebe.

— Čekamo te preko puta — nastavio je. — Vidi ko je sve tamo. Otvori dobro oči... inače ćeš ostati bez zvezde, a možda i bez glave!

I kao potvrda tih reči, kraj šerifovog uha zvecknu obarač kolta.

Skupljen u sopstvena ramena, Ferni Fridel gegavim koracima pre trča ulični glib.

— Samo da ne zabrlja — procedio je Pat Kin.

— Neće se on dugo zadržati.

I zaista, Fridel, se uskoro pojavio.

Bred je naslutio da od pet hiljada dolara zasada nema ništa.

Šerif se vraćao sam!

Dakle, Džoni Mendel se izgubio istovremeno kada je odjahao Bladi Hogan.

Zašto su stari Čarls Berns i onaj stranac tako olako pustili pet hiljadarki da iščeznu u noć? Da ih ni je pretekao i razoružao? Meksikanac nije bio glup, a kada se radilo o njegovoj koži, tu je spreman na sve!

Bred nestrpljivo dočeka šerifa.

— Šta je? — dreknu.

— Otišao je... — dahćući ispriča Fridel. — Pitao sam Bernsa, kaže... kaže da je otišao.

— Samo tako: otišao?

— Jeste...

— Niko ga nije zaustavio?

— Ne?.

Bred se okrete Kinu, ali, ovaj samo sleže ramenima.

— A Nanoj?

— Još leži tamo — strese se šerif. — „Žvalavko“ ga je pokrio ne kim čaršavom i ostavio kraj ulaza. Skoro sam nagazio na leš...

— A stranac?

— Onaj u crnom šeširu? Sedi samo. Čini mi se da dremucka. S njim je Berns i velika boca...

— Ima tu nešto — ogласi se Kin.

— Nešto smrdi...

— Smrdi moji džepovi bez centa — graknu Bred. — Ti, Ferni, vrati se u svoj čumez. I ne diši!

— Ne razumem...

— Razumećeš! Zapuši dobro uši i ne pomalaj nos ako čuješ pucnjavu.

— Opet? Šta to spremate, do vra ga!

— Pa, on se koprcu? — podrugu se Pat Kin.

— Ja sam šerif — nagласi Fridel — i ostajem ovde kad vi odete. Šta da kažem ljudima, gde sam bio kad se pucalo i ubijalo? Pod čebetom?

— Kaži šta hoćeš — gurnu ga Bred — ali umukni! Inače će zaboraviti da budem strpljiv! I koji ljudi? Nijedan nije istrčao napole da vidi šta je s tobom? Da ti se nađe pri ruci ako treba...

— Galč Siti je mirno mestašće — reče Fridel.

— Ostaće mirno, već ujutru. A sada se gubi!

— Idem i ja s vama! — odlučio naglo šerif.

Bred preko njegovog ramena pogleda u Kina. Bio je to znak, dobro razumljiv.

Kin je izvukao kolt, uhvatio za cev, i spustio na šerifovu glavu.

Fermi Fridel se bez reči sključao u blato.

— Hajdemo!

Privukli su se prozorčetu, koga je spolja obasipala kiša.

Unutrašnjost se teško nazirala.

Kin rukavom obrisao staklo, mada im to nije mnogo pomoglo. Pa ipak, videli su deo šanka. „Žvalavka“ tamo nije bilo.

Za stolom su, takođe, ugledali nekog. Imao je crni šešir, a glava je ležala oborena na sto.

— Pijan je — zaključio Kin.

— Utoliko bolje.

— Ne vidim onog matorog...

— Mora da je pod stolom — smrče se Bred. — Čim obavimo ovo, krećemo za Mendelom. Nije mogao daleko da odmakne...

Pokriven nekim starim, olinjalim čebetom, Holidejev ždrebac je kratko zarzao.

— Prokleti... — zareza Bred.

Šarac podiže glavu. Činilo se da ga izaziva.

Kenon Bred se približio ulaznim vratancima. U ruci je držao otkočen kolt.

Kin ga je pratio poput senke.

Grunuli su unutra, rešeni da ništa ne prepuste slučaju.

Galč Siti ih je video sada, i ko zna kada još. Prema tome, oni su tu mogli da poseju strah i trepet po svom ukusu.

A taj ukus bio je ukus nasilja.

Lovci na ucene, bez posla, bez centa, pretvarali su se u obične pljačkaše.

Bred je krenuo prema stolu za kojim se nalazila glava u šeširu.

Kin je motrio na „Žvalavku“.

Krčmar je glupo treptao u njihovom pravcu, bleđ i nesposoban da otvori usta.

— Ne mrdaj — zaurao je Bred.

— Inače...

Crni „kalifornija“ šešir se podiže.

I na Kenona Breda se iscери bradato, staračko lice Čarlsa Bernsa!

Lovac zastade.

Odjednom je osetio da je nasamaren.

— Možda si mislio na mene? — odjeknu glas sa strane.

Pat Kin munjevito okrete svoje oružje, tamo, gotov da zaspe Doka Holideja.

U magnovenju je opazio podrugljivo, aristokratsko lice čoveka iz Džordžije. Da je samo malo razmišljao; možda ne bi uludo stavljao život na kocku.

Ali, i Kinu i Bredu bio je potreban novac.

Nisu bili navikli da ih zaustavljaju kad nešto naume.

Bar ne takvi nagizdani, nalickani kicoši s istoka.

— Ubij ga! — zaurao je Kenon Bred, poturajući svog prijatelja da nasrne na olovo.

On se, podmuklo, uzdržao od akcije.

Holidej je stajao iza šanka, golo-

glav, naslonjen na ugao čađavog zida kraj velike, tučane peći.

Pat Kin podiže ruku i pritisnu obarač.

Holidej naglo kleče na desno koleno.

Hitac iz lovčevog revolvera otkide komad drveta iznad kockareve glave.

— Pucaj — urlao je Bred.

Čarls Berns za svaki slučaj potraži skrovište ispod stola. Više se nije kliberio.

Prinuđen da se brani, Dok Holidej istrže „linkoln” sa levog kuka.

Plamen je pokuljao, ispraćen gromkim praskom.

Pat Kin je posrnuo.

Možda je kasno uvideo da se zaletio. Možda je, zaista kasno primećio da od njih dvojice samo on puca. I to uzalud...

Ne čekajući da bude ponovo na meti, čovek iz Džordžije okrete cev na Kenona Breda.

Pre nego što je ovaj mogao da se odluči da li da baci kolt ili da pomogne Kinu, oružje mu je izletelo iz šake!

Jedan... pa još jedan hitac...

Olovo se razlilo po zglobovima i natecalo ga da urlikne od očajanja i bola. Njegovi veliki, žuti zubi pronađoše ivicu šala, zagrizavši ga svom snagom.

Skoro se prevratio preko palog Kina.

Uspeo je da se održi na nogama, zamućenog pogleda. Ispod njega, njegov prijatelj je ječao, prostreljenog ramena.

Koltovi Doka Holideja ponovo su bili nepokretni i neuhvatljivi.

Stajali su za pojasom s drškama izbačenim poput kandži.

Ni dim se više nije lelujao.

Ruke na prsima, hladan pogled, podrugljiv izraz i legendarna mirnoća, to se uobličilo u ovom visokom, bledunjavom strancu, pred čijim su hicima Kenon Bred i Pat Kin ličili na prave početnike!

Krv je kanula na prijavu pod „Žvalavkove” krčme.

— Uh! — prostenjao je stari Berns i pridigao se na najbližu stolicu.

Bred je zdravu ruku podigao prema Holideju.

— Ubijen je Nanoj — procedio je.

— Hteli smo da ga osvetimo... Prijatelj nam je... — pravdao se.

— Zar sam ga ja ubio? — zakrešta starac.

— Imao si njegov šešir — pokazao Bred na kockara.

— Nije ni on...

— Šerif nam je tako rekao.

— Ferni? — zažmiri starac. — Nije on sposoban da tako šta izvali. Izmislio si, Brede, izmislio... Hteo si Doka da ucmekaš i opljačkaš...

— Doka?

Bredov glas je zazvučao čudno.

Kao da se pred samim sobom čudio zašto se nečega ranije nije setio.

Zubima je već bio kraj šala obmotao oko raskrvavljene šake. Tupo je zurio u kockara, čija su se ramena i glava nalazili u polutami.

— Doka? — ponovio je i smrknuo.

svakog meseca

DOK HOLIDEJ

najbolje priče vesterna

to pogledao u Bernsa. — O čemu govoriš, starkeljo?

— O Doku Holideju — izbeći se na njega ovaj, ne mogavši da održi datu reč da neće pominjati kockarevo ime. — na njega si se namerio, sinko, ali ti je sada jasno da će biti najbolje da zaždiš napolje i da se ne vraćaš na ovu stranu idućih pet godina!

Kenon Bred je ostao pognut, kao da ga pritiska teret bola od rane. Ili ga je, možda, vuklo nešto prema Kinu, da mu pomogne.

Činilo se da izbegava pogled na stranu gde se nalazio kockar.

Nije više ječao. Čak je i Kin umukao: čulo se struganje laktova po podu. Lovac je pokušavao da stane na noge.

— Diži se — dograbio je Bred zdravom rukom svog partnera — idemo na kišu. Da se ohladimo!

— Moje rame...

— Briga me za to — obrecnu se Bred. — Čuo si?

— Jesam!

— Između Hogana i Holideja... radiće biram ovog prvog.

On prilično komotno podiže svoj kolt, zadenu za pojas i povuče Kina.

Mršavi lovac se saplitaо, ali potpomognut Bredovom rukom, uspe da napusti krčmu. Koni su ih čekali, mokri, nervozni i gladni.

Pat Kin je skoro visio o sedlu. Glava mu je pala o vrat kljuseta, ali, i to je bilo bolje nego da se zadržavaju u Galč Sitiju.

— Ja bih doktora, Brede — ječao je Kin.

— Dobićeš grobara — poruči mu nemilosrdno ovaj — ako ne izdržiš do Fuls Kempa...

Kin se nekako pridiže.

— A Mendel? — upita.

— Ako nije skroz poblesavio, i on se tamo uputio... — odgovorio je Bred.

V

Zvali su ga „Hladnoruki“.

Inače, pravo ime bilo mu je Kirk Dohanos.

Rodio se u Taksonu, na obali reke Dile, ali je život proveo u sedlu između Snejk Planina u Nevadi i Misisipija, na Istoku.

Bio je to ogromni predeo satkan od brda, pustinje i prerije, po kome su kopita Dohanosovog konja videle milje i milje u poterama za beguncima.

Čovek kao Dohanos nije davao da se po niemu iskažu godine.

Imao ih je trideset, možda četrdeset, verovatno i pedeset.

Od četrnaeste je nosio opasač.

Ništa drugo nije umeo osim da puca. Bio je, ipak, toliko smotren da ne pređe onu tananu granicu koja čoveka deli od zakona i kriminala.

Opredelio se za lov, i smatrali su ga najboljim, najupornijim, najnemilosrdnijim i najveštijim lovcem na ucenjene.

Nisu ga podnosili čuvari zakona, a lica sa poternica zazirala su od nje govog imena kao od zvečarke.

Kirk Dohanos tragao je samo za „krupnijim ribama”.

Sitnu divljač ostavljao je drugima.

Njegova cena kretala se od pet hiljada dolara pa naviše. Takav „luk-suz” mogao je da dozvoli sebi, s obzirom da su ga iznajmljivali i za druge poslove.

U svakoj vrsti posla Dohanos je išao do kraja.

Ništa ga nije moglo zaustaviti. Ni omesti.

Bio je to najčudnije nasaden čovek: imao je tanke i kratke noge; dok mu je gornji deo tela izgledao izdužen i pretežak za stopala.

Njegovo lice izdaleka, podsećalo je na kostur.

Izbliza, izgledao je isposnički mršav i spečen. Koža mu se mrežila gde god se nije zatezala. Jer, šibali su je vetrovi i peklo sunce.

Guste obrve, veliki podočnjaci i dug nos oblikovali su trougao iznad tankih, stisnutih usta.

Imao je teme potpuno čelavo; kosa, i to duga, započinjala je negde od zatiljka i pozadi padala na vrata.

Nosio je šešir ravnog oboda crne boje. Preko ramena mu se zakopčavao plašt.

I odelo mu je bilo čudno: verovatno ga je neko na ruke šio, s velikom pažnjom i strpljenjem. Imalo je „rese” kakve su nosili traperi, ali, kraj je odudarao od bluza jelenskih koža.

Bila je to neka vrste jakne, sa „resama” oko ramena i pri dnu. ispod bedara. Preko nje našli su se

ukršteni opasači, sa dva kolta, kalibra 45.

I pantalone, uzane, nabrane oko kolena su pri dnu imale „rese”.

Ispod njih virile su čizme.

Neobičnog lika, čudno odeven, pogleda koji prodire do kostiju, Kirk Dohanos je neupućenima u najmanju ruku izgledao napadan i razmetljiv.

Ali, oni koji su ga sretali, ili čuli o njemu, brzo bi mu se uklanjali s puta.

Nadimak „Hladnoruki” dobio je zbog mirnoće kojom raspolaže dok cilja... i dok ubija.

Ruka mu nikada nije zadrhtala. Ni pogrešila.

Ako se to moglo nazvati odlikom, Kirk Dohanos se nije hvalisao svojim lovačkim trofejima.

Uostalom, nije ni imao potrebe.

Za njim je ostajao trag... Trag lovca na ljudske glave. kome „divljač” nikada nije izmakla ako ju je progonio.

Kažu da se jednom, na okupu lovaca na ucene u Ebilejnu, kladio u pedaset hiljada dolara da može uhvatiti svakoga.

Niko nije prihvatio takvu opkladu.

Dohanos je tom prilikom izjavio da njegova ponuda ostaje stalno na snazi.

Vetar ga je odnosio svuda. Iskršavao je na raznim stranama, neočekivano su ga viđali u najzabačenijim mestima i najbučnijim gradovima.

Pojavio bi se i brzo nestajao. Jer, njegov posao je najviše zahtevao ja-

hanje. Progonjeni su se zavlačili u brda i sami sebi stvarali klopku.

Kiša je ugasila malu vatru. Dohanos je prosuo ostatak kafe i odveo konja pod veliko drvo. Sebe je sklonio ispod krova napuštene kolibe, četiri milje zapadno od Galč Sitija.

Šum kiše nije mogao da pokrije bat konjskih kopita u blizini.

„Hladnoruki” je zabacio svoj ogrtač i stavio šaku na gubicu svog belca.

Ocenio je da se približavaju dva jahača.

Kirk Dohanos je imao poverenja u sebe, ali, nije se odricao opreznosti. Ona mu je često pomagala da brže uspe i da poštedi sopstvenu kožu od mogućih neprijatnosti.

Jahači su verovatno pronašli kolibu kao svoj zaklon od nevremena.

Video im je siluete kako nestaju sa tamnog neba. Napuštali su sedla.

Žurili su, glava uvučenih u rame na i kapuljače kabanica.

Samo jedan momak nosi bundu od medvedjeg krzna, pomislio je Dohanos i podigao desni kolt.

Zapinjanje oroza zaustavilo je došljake poput udara u zid. Skamenili su se, kao da nisu sigurni s koje strane preći opasnost.

— Snek? — izgovorio je Dohanos pištavim glasom.

Ljudeskara se okrenula prema razvaljenom ulazu. Glas koji ga je pozvao nije zvučao ni prijateljski ni suprotno.

— Ko je tu?

— A ko je s tobom?

— Bili Ludž.

— Reci mu da ne spušta ruku. Umreće tako.

Nastupilo je kratko ćutanje i došaptavanje.

— Ja jesam Snek — zarežao je grmali — ali, ko si ti?

— Pogodi.

— Dohanos...?

— Kad znaš, zašto stojiš na kiši?

Lovci na ucene ušli su pod krov, stisnuti i podozrivi. Susret s ozloglašenim „Hladnorukim” nije ni njima prijao.

Odieđnom su osetili da je na tragu njihove „divljači”. Sigurno je jurio Džonija Mendelu!

Dok su im se oči privikle na tamu. Dohanos im je već mogao da sagleda lica.

Sneka je znao odavno. Ludža je sreo samo jednom, u Ebilejnu. Imao je izvanrednu moć zapažanja i pamćenja.

Bili Ludž je pokušavao vlažnim šakama da kresne palidrvce i zapali patrljak od cigarete.

U stvari, želeo je da osmotri oko sebe.

Međutim, šibica je bila suviše nakvašena. On opsova.

— Izgleda da se mimoilazimo — primeti Dohanos.

— Možda — procedi Snek. — Ko ga juriš?

— Pet hiljada dolara iz Sonore.

— Mendelu?

— Znam da je ovde negde. A vi?

— Znamo i mi...

— Šteta! Ja ću ga uhvatiti.

— Već je ukeban — ote se Ludžu.

Primio je Snekov udarac laktom, ali prekasno.

Nije imalo smisla izvlačiti se. Kad tad, Kirk Dohanos će nanjušiti i Men delu i Nanoja.

— Ko je imao sreću?

— Dods Nanoj — promrmljao je neraspoređeno Liberti Snek.

— Gde?

Ljudeskara pokaza na istok.

— U Galč Sitiju. Bar je ostao tamo.

Dohanos izroni iz tame.

— Šta ne valja, momci? — upitao je suvim glasom. — Zašto ste otišli? Prepali ste se?

— Šta bismo inače? — odgovori Snek. — Nanoj ga je uhvatio, mi smo izvan igre.

— Ja nisam — bezglasno se nasmejao Dohanos i ponovo vratio u senku. — Znaite zašto? Pet hiljada dolara je zvanična poternica. Džeksonovi su prijatelji zakona u Sonori, ali... oni daju još toliko da se Mendel dovede živ. Meni daju. I ja ću ga dovesti.

Kako su Ludž i Snek ćutali, Dohanos utiša glas.

— Bio je živ, zar ne?

— Bio je... Ali, sada ne znamo.

— Predlažem da ništa ne krijete od mene — kazao je opominjućim glasom „Hladnoruki”.

Snek je telom nadvisio ovog za čitavu glavu. Imao je u šakama dovoljno snage da ga zgromi jednim udarcem, ali...

Dohanos nije bio čovek koji se tek tako udari.

Ko zna, nije li tog trenutka imao nešto za njih?

Da je znao ko će ga dočekati u napuštenoi kolibi, Liberti Snek bi radije ostao pod kišnim nebom.

Kirk Dohanos je bio i među lovcima omražen.

Zato što je bio najbolji među njima i što nije mario za njihovo društvo.

Ako je dotle samo sumnjao, Snek je sada bio siguran da Džoni Mendel neće pripasti ni Nanoju, a još manje njima.

Zbog toga je osetio zavist.

Pa ipak, bilo je tu još nešto.

Neko je mogao da pomrsi sve Dohanosove planove. Neko ko je jahao u blizini i, prema Bernsovoj priči, goreći od želje da baš njega pronađe.

— Šta se desilo u Galč Sitiju? — pitao je „Hladnoruki”.

— Nanoj je ostao, a mi... mi smo za svaki slučaj kidnuli — objasnio Snek sa zlućudim smeškom.

— Kidnuli? To zvuči kao da ste se prepali?

— I jesmo... Čim je počeo da nedaleko zavija kojot.

Iako nije video, Sneku se učini da Dohanosova koža pucketa na jagodicama.

Nadaleko čuveni „glavosek”, kako su sa sprdnjom o takvima govorili obični ljudi — mora da je u glavi premostio neku godinu unatrag i vratio u sećanje neka lica, neke događaje.

Snek je likovao; činilo se da je pominjanje kojota pogodilo Dohanosu u živac.

— Kojot? — mirno je ponovio ozloglašeni lovac. — Govoriš li o Kojot Kidu?

— Pogodio si.

— Ja ne bih pobegao.

— Mi smo čuli drukčiju priču, „Hladnoruki“. Kojot Kid traga za tohom Mogli biste se u mraku sudariti.

— Ne brini za mene, Snek. Ako me nađe, kraće će poživeti.

Bili Ludž je najzad pripalio šibicu.

Bledožučkasto plamičak osvetlio je uzano, avetinjsko lice Kirka Dohanosa i od tog izraza Ludževa šaka zadrhta.

I plamen utrnu.

Više nisu imali volju za razgovorom.

— Biće dobro po vas, momci, da je Nani još tamo — kazao je „Hladnoruki“ i izveo svog belca napolje.

Videli su ga kako uziahuie Izgledalo je da se vintio u nebo, da bi se odjednom skamenio u sedlu.

Tek kad je za njim nastupila potpuna tišina, ako se šum kiše mogao time nazvati, Ludž je uzdahnuo.

— Jesi li ga čuo. Liberti? — promuklo se javio. — Tai će uzeti Mendela od Dodsa i zaraditi deset hiljadarki bez po muke!

— Tako izgleda — promumlao je Snek.

— Ne mrzim ga, ali...

— Ja ga mrzim — priznade ovaj drugi — ali ga se i plašim. To je kao kad imaš zmiju kraj ruke, i ne znaš s koje će te strane napasti, ni s koje bi te strane mogao ubiti.

Pogledao je u nebo: munje su prestale da saleću krošnje i brda.

— Voleo bih da vidim Hogana i njega — rekao je Snek. — Ne bi izvlačio robove tako visoko kao sada...

— Ako mene pitaš, Kojot Kid će pronaći Dohanosa. Kad-tad — zaključio je Bili Ludž.

— A ako mene pitaš — nadovezao se Snek — voleo bih da se oboje ucemakaju. O istom trošku.

Ludž je ponovo kresao palidrvce. U ustima mu se našla iskrivljen patrljak cigare.

— Čuo si — reče kroz zube. — Tai Džekson, iz Sonore... Najmio je Dohanosa da uhvati Mendelu. Kako se samo našao tamo? I zašto ga traži živog?

— Ne znam — promrmlja Snek. — Znam samo da mi je ove kiše preko glave.

— Gde li su Bred i Kin?

— Ko zna? Ako su pametni, onda se nisu mnogo udaljavali od Galča, kao mi.

— Kuda ćemo mi?

— U Fuls Kemp, kuda bi?

Ludžovo lice se malo razgali.

— Pa, ideja nije loša. Ako igde ima jeftinih cura, onda ima tamo.

Snek ga drmnu za rame.

— Ma nemoj? A čime ćeš da platiš i tu jeftinoću? Mendel nam je izmakao, a sto milja okolo nema čoveka za kojim je raspisana poternica čak ni od pedeset dolara, ha!

Bili Ludž povuče dim cigarete, jednom, još jednom... a onda je pruži Sneku. Ljudeskara je posma-

trala s nekom vrstom odvratnosti taj komad duvana.

— Na šta smo spali — prevali preko usta i uputi se prema konjima.

— Kuda ćeš?

Pošto nije dobio odgovor, Ludž požuri za njim.

Kiša je prestala.

Činilo se da se oblaci nad njima otvaraju i da u tami sijaju kapi na liskama drveća.

VI

Ma koliko se trudio da ne zaostane za Bredom, ranjeni Pat Kin je sve češće zapadao u nesvesticu, koju su s vremena na vreme prekidali bolovi.

Osetio je, odjednom, neopisiv strah!

U stvari, nije se bojao komada olova u sebi, imao ga je jednom i ranije, kod Piterašburga, ali, tamo su ga izvlačili vojnici, drugovi, bolničari...

Ovde je imao samo Breda.

A u njega se nije mogao pouzdati.

Kenon Bred se samo dva puta osvrnuo da vidi šta je s njim.

I svaki put je niz bradu cedio suze.

Do Fula Kemna imali su da jašu još dobrih sat i po, ako ne dva.

Kinu je bilo jasno da neće izdržati.

Odjednom se osvestio na zemlji!

Njegov konj se nalazio iznad glave. I s njim komad neba po kome su oblaci putovali na istok.

Nije bio svestan trenutka kada je pao sa sedla.

Pokušao je da ustane, ali, išlo je teško.

Bred je galopom došao do njega. Umesto da sjaše i da mu priđe, ostao je na konju i posmatrao.

— Ne mogu dalje — prostenjao je Kin.

— Pa? Šta ćemo? — nervozno uzvratil Bred.

I kao odgovor na to, nedaleko zavrta kojot!

Kin oseti da mu se pod šeširom diže kosa.

— Brede? Je li... je li...?

— Umukni! — prasnu širokousti, osluškujući.

Zavijanje kojota kao da je vetar nosio pravo na njih. Bivalo je sve jače, sve razgovetnije, sve avetinjskije.

Pat Kin kao da je pogađao Bredove misli.

— Nemoj me ostavljati — zaškripao je i odupro laktovima o vlažnu zemlju. — Pomozi mi da uzjašem... nastavićemo dalje... zajedno...

— Ali, činilo se da vremena nema.

Kojot je zavijao, sve bliže.

Pat Kin je klečao; njegovo rame pritiskalo je poput brega. Mogao je samo desnom stranom da vlada.

— Zajedno nemamo šanse — dobacio je Kenon Bred. — Ja idem...

— Ostavljaš me?

— Možda ću ga navući na svoj trag — prekinuo ga je lovac. — Ti se malo zavuci neke, dok ja...

— Proklet bio! Hoćeš da me os-

taviš Hoganu, da bi spasio svoju kožu ..

— Nemam vremena za brbljanje — okrete konja Bred. Kojot se nadnosio nad njima kao oblak; izgledalo je da iz mraka izbijaju njegove šiljaste uši, kose, sjajne oči i špicasta njuška ...

I zubi ...

Bladi Hogan je još jednom te noći najavljivao svoj dolazak.

Još jednom se smrt nadnela nad lovce na ucene.

Pat Kin je odustao od pokušaja da se domogne sedla.

Videći da ga Bred napušta, klonuo je ponovo u vlažnu travu.

Kenon Bred se samo nekoliko trenutaka dvoumio.

Ošinut ivicom peta, njegov konj je podigao rep, zarzao i žestoko krenu u trku. Iza sebe je izbacio pravi slap blata, i od svega je ostao sve udaljeniji topot.

Pat Kin na svoj užas zaključio da je i bez oružja.

Kolt koji mu je Holidej izbio u krčmi, ležao je možda i sada na podu. Za njegovim opasačem nije bio ...

Oslanjajući se na zdravi lakat, Pat Kin je krenuo prema šibliaku. To je moglo da bude jedino skrovište ispred Bladija Hogana ...

Ali, ne i kojota.

Kao iz zemlje iznikao, baš iz šibljaka, zamagljene zenice ranjenog lovca ispunila je kontura kojota.

Pogmatrali su se tako, životinja i čovek.

Razdvajalo ih je samo nekoliko jardi.

Pat Kin je kao hipnotisan zurio i obris šiljastih ušiju.

Kojot se nije micao.

Činilo se da ga samo osmatra i drži prikovanog za tle.

Kin se osećao da mu se usta suše.

Sitne, kose, blistave kojotove oči počivale su na ranjeniku. Lovac je pomislio da bi ga životinja mirne duše mogla napasti da je htela.

Onda se, kao od mraka izrezan, pojavio tahač.

Bladi Hogan!

Bez šešira, sa kapuljačom koja pokriva gornju polovinu lica, ogrnut po celom telu, nedokučiv i neočekivan ...

Pod njim vranac, ukroćen i posluššan.

Kin je očekivao metak!

Zatvorio je oči.

I, ništa ...

Da li se to Hogan poigravao sa svojom bespomoćnom žrtvom?

Ili su mu na um pale neke druge misli?

Umesto da ga dokusuri jednim hicem, ćutljivi, zagonetni uništitelj lovaca na ucene se okrenuo na stranu. I to na onu kojom je odgalopirao Kenon Bred.

Kojot je podigao njušku, kratko zaštektao i poslušno otkasao za svojim saputnikom.

Pat Kin je ostao sam.

Nije mogao da veruje u svoju srećnu zvezdu. Šta je to odmamilo Bladija Hogana od njega? Zar je moguće da nije hteo ništa s onima

koji nisu u stanju da mu pruže otpor?

Biće da je to... Kojot Kid je odjahao za Bredom.

Njegov vranac kao da je lebdeo nad prokislom, poleglom travom, Kenon Bred mu neće moći da umakne. Njegove nade da će Hogana zadržati ranjeni lovac, biće raspršene uskoro...

Kina obuže histerično zadovoljstvo zbog toga.

Kakav pehl!

Umesto da on strada, Bred je na udaru!

Hogan je NJEGA jurio. I, neka ga pustinjiski mravi do kosti oglodaju, ako ga već nije sustigao...

Umesto da misli na ranu, ili da dopuzi do konja, Pat Kin je osluški-vao.

Odjednom mu se licem razli-pakostan smešak.

Čuli su se pucnji...

Nekoliko pucnjeva!

A onda, zavladao je mir.

— Gotov je — procedio je Kin zlućim šapatom. Cerekao se sve glasnije. — Bred je odzviždao svoje. Kladi se... da je zabio nos u zemlju, kao pas...

U daljini se začu zavijanje kojota.

A gore, kroz oblake, probi se mesec...

VII

Jedini koji je u krčmi govorio, bio je Čarls Berns.

„Žvalavko” je uglavnom buljio prema komadu neba koje se ukazi-

valo iza ulaznih vrata sve jasnije i sve vedrije. Čekao je pogodan trenutak da mrtvog Dodsa Nanoja natovari na konja i odnese do grobareve radionice.

A grobar u Galč Sitiju bio je stolar Teri Litl.

On je pravio sanduke, stavljao u njih leševe, odvozio na groblje, izvan naselja, očitavao kratku molitvu uz bibliju... I to je bilo sve.

Za Nanoja je bila dovoljno obična raka, bez sanduka i molitve.

Njegovo prisustvo kraj vrata, u krčmi, podsećalo je „Žvalavku” na sve one proklete trenutke, za koje je verovao da nikada neće proći. Bila su tu lica lovaca na ucene, njihovo osiono nonašanje, gotovost da pucaju i demoliraju ionako bednu jazbinu... A zatim, pucnjava i krv...

Što je najgore, pakleni stranac odeven u crno, koga je Berns nazvao imenom Holidej, nije imao nameru da ode na počinak.

Naпротив.

Sada je igrao poker sa starim, brbljivim Bernsom i činilo se da ga zabavlja njegovo brbljanje. Bio je dogovor: kad god izgubi, Berns mora iz brade da iščupa jednu dlaku. A ako se to desi Holideju, on je polagao dolar.

Na žalost, starac se sve više čupkao za bradu, čak i onda kada je izledalo da ima prave karte u šakama.

„Žvalavko” je pripalio svetiljku na zidu kraj šanka, pošto se ona na sredini počela gasiti.

Kiša je prestala; delovalo je poput

olakšanja i na zemlju i na ljude. A mesec, kao srebrni dolar, progurao je svoje izlizane ivice i, kao da odzvanja niz bledomlečni put.

Čovek iz Džordžije stavio je na sto svoj džepni, pozlaćeni časovnik i otvorio ga noktom.

— Pola jedanaest — kazao je ume sto njega Berns. — Ko bi rekao? Meni se činilo da se smrklo još juče... Kako bi bilo da sada sklonim konja, mister?

— Snaći će se on i tamo gde je.

— Ako sam dosadan...

„Žvalavko” se prišunjao starcu iza leđa.

— Šta je? — prenu se ovaj.

Krčmar pokaza rukom prema Nanojevom telu.

— Pa?

— Pomozi mi... da ga uklonimo.

Berns natuče svoj olinjali šešir na čelo i podiže se. Nije se osećao sigurnim na sopstvenim tabanima. Visi ga je prosto vukao natrag.

— Znaš, to nikada nije bio moj posao — promrmljao je — ali eto... Kuda ćeš ga noćas?

— Do Litla... Nije daleko...

Kockar zapali cigaretu, ispunjen dosadom. Galč Siti bi za njega postao pravo groblje kada bi ostao više od dana, ili dva. Bila je to pustiinja u kojoj su mogli da prežive samo oni pomireni sa svojim sudbinama.

Trebalo je imati nerve i sačekati zoru. Noć, blato i vršljanje lovaca okolo, nisu bili poziv za novo jahanje.

Berns i „Žvalavko” su skinuli pre-

krivač sa Nanoja, uhvatili ga za noge i ramena i poneli ka izlazu.

— Do vraga — brektao je starac — pa teži je od same zemlje!

„Žvalavko” je uspeo nekako da oslobodi desnu ruku kojom bi otvorio vratanca, ali, iznenada, tog časa, sa druge strane je nešto žestoko udarilo!

Gurnuta spolja, vrata su tresnula krčmara i odbacila na pod.

On je ispustio mrtvačeve noge, a time je istovremeno svu njegovu težinu preneo na Bernsa. Naravno, ovaj nije bio ni snažan ni lud da ga drži.

— Šta to... — prasnu Berns.

Vratanca se nisu vratila natrag.

Zadržala su se na nekom.

Nekom đavolski gadnom tipu!

Krčmara je ponovo obuzela panika, a Berns je osetio da se ježi. Pakao; Kakav je to čova banuo u mrklo doba noći?

Visok, snažnih ramena i tankih nogu, u čudnom odelu sa „resama”, ogrtača zabačenog na leđa, iskićen koltovima kalibra 45. kao otrovnim mindušama...

A lice!

Kao lobanja, viđena u Lajno Estakadu pomislio je nekadašnji, isluženi šerif Čarls Berns.

Koža pokrivena borama kao najsitnijim šavovima, guste obrve i opake, zle oči poduprte podočnjacima veličine oraha. Isto tako zla, tanka, stisnuta usta zapažao je Berns. Pozadi duga kosa, prava i masna.

Ako to nije satana u ljudskom

obliku, uzmicao je Berns, onda drukčije ne može da izgleda.

„Žvalavko” je ostao prikovan za pod.

Kirk Dohanos je samo okrznuo pogledom bradato, bled Nanojevo lice.

— Gde je Mendel? — oglasio se on piskutavim, uzdržanim glasom, dok su mu oči nekoliko puta pretražile svaki ugao krčme.

„Žvalavko” ponovo nije bio u stanju da otvori usta.

Četiri lovca na ucene bili su anđeli prema ovom jednom jedinom. On je to osetio u kostima. I došlo mu je da zaplače.

Mora da je i „Hladnoruki” ocenio da od krčmara neće uspeti da dobije odgovor. I skrenuo je pogled na Bernsa.

Starac se malo povratio i rukom pokazao napolju. Načinio je nekoliko pokreta dlanom gore-dole, imitirajući let ptičijih krila.

— Otišao? — utiša se Dohanosov glas.

— Odlenčao — ispravi ga Berns.

— Kada?

— Nisam gledao u sat — slegnuo je Berns ramenima. Niemu se dolazak Kirka Dohanosa nije nimalo sviđao, pa je svoju antipatiju lako i lakomisleno ispoljavao.

Dohanos ispruži samo jedan korak i zviznu Bernsa ivicom šake po licu.

Starac posrnu.

Lovac je istog časa bacio pogled prema kockaru. trznuvši samo malo prstima. Ali, čovek za stolom se nije pomerio.

— Trebalo je da gledaš u sat — kazao je Dohanos mekim, ali ništa manje opasnim glasom. — Ko je sredio Nanoja?

Berns je nadlanicom obrisao krv s usta. Više se nije kočoperio, ali, nije se ni predavao.

— Što to ne pitate šerifa, mister? — uzvratio je.

Dohanosova usta se razvukoše, za trenutak. I ponovo skupiše u liniju, koja se rastvarala tek toliko da propusti reči.

— Pitam tebe.

— Ako ste ista sorta — koprcio se Berns — onda znate kako zavija kojot kad se „glavoseče” nađu u blizini?

— Pametan si ti čičica — reče „Hladnoruki”. — Sve znaš. Možda znaš i ko sam ja?

Berns zavrte glavom.

— To će ti onda olakšati dane u starosti.

Berns htede da pođe, ali ga Dohanos prikova rečima.

— Još nisam završio!

Starac ga je pogledao prilično tupo.

— Je li Mendel odjahao? — postavio je Dohanos. — Je li imao oružje?

— Nije...

— Nije šta?

— Nije imao konja — prevali Berns preko jezika — a naoružao se samo slobodom.

— Pametan si ti čičica — ponovi Dohanos — šteta što nisi čuvar zakona. Imao bi pet hiljada dolara u džepu, a ne u mislima.

— Ja nisam...

— Znam da nisi. Kad se budem ovde vratio sa Mendelom — okrenuo se prema „Žvalavku” — hoću da zateknem samo tebe. Sve izbacij napo-
lje. I spremij mi sobu.

On plaštom pokri levu stranu svog tela i napusti krčmu bez reči.

Berns ga je ispratio otvorenih usta, s nevericom u očima. Dugo nije mogao da uzme dah i dođe do reči.

Uspeo je da se domogne stolice i sruči u nju.

Onda se setio da mu usta još krvare.

— Vратиће се — procedio je naj-
zad. — Šta taj misli? Vратиће се, a
nas da izbacij. Ko je on?

Niko mu ne odgovori.

— Ko je on? — zakrešta Berns
prema „Žvalavku”.

— N... ne znam — odgovorio
je krčmar bezvoljno. — Ali, ne bih
ga čekao, da sam na tvom mestu...

Berns je ljutito brisao krv prljavom maramicom.

— Kako me je mlatnuo — siktao
je. — Kao psa! Ali, ima u očima
smrt, gospodine — okrenuo se koc-
karu. — Da ste samo videli...

— Gledao sam u četvorku pik —
odgovorio je Holidej razmeštajući
karte po stolu. — Ne volim pik.

— U karte? — smrače se Berns.
— Ali, on je rekao...

— Čuo sam.

— Ja ću otići ipak — promrmljao
je Berns.

Očekivao je da kockar nešto kaže,

ali, ovaj nije smatrao za potrebnim
da zadovolji starčevu radoznalost.

— Nećete valjda ostati? — upitao
je Berns.

— Zašto ne bih?

— Pa, onaj tip... Istina, i vi imate
dva kolta, ali... On je profesio-
nalac, gospodine! Taj neće čekati da
neko prvi povuče.

— To je njegov problem.

Berns utiša glas.

— Možda se varam, ali... Sve
mislim da nagađam ko je taj ludak!
A vi?

— Ja nisam pametan čičica...

— Puf! Kladim se da samo jedan
lovac na ucenjene tako izgleda. Ne-
ka me obese, ako se ne sretnu no-
ćas...

Bernsova ramena se stresoshe.

— Da, to može samo on da bude
— gundao je. — Valjda sam ga tako
i zamišljao? Neka me... To je on,
siguran sam. I ne bih voleo da me
nađe ovde, čak ni ako vi ostanete,
Dok.

Holidej klimnu glavom.

— Pametno — rekao je. — Laku
noć!

Ali, Bernsa nije bilo lako oterati.
Ljubopitljivost je nadjačala strah;
ako je slavni kockar rešio da ostane,
onda ni Dohanosu neće biti lako.

To bi trebalo videti!

— Počinjem da žalim Meksikanca
— nastavio je starac da zagovara
samog sebe. — Hajde što ga jure
Snek. Bred, Kin... ali, sad mu je
i ovaj najgori za vratom. Kirk Do-
hanos! On je, ili niko drugi! A gde

je Dohanos, tu će biti i Bladi Hogan. A gde su njih dvojica, eto gužve!

— To treba videti — bocnu ga Holidej.

— Da, to treba vi... — potvrdi starac, ali na vreme oseti ironičan prizvuk u kockarevim rečima i zastade — Meni ne preostaje drugo ništa nego da gledam, gospodine! Za pušku sam slabačak, za kolt pre-
spor. Jedino jezikom se služim kao nekad, možda još brže.

Za to vreme, „Žvalavko” je počeo da skida sa police bocu po bocu.

— Putuješ nekuda? — upita Berns.

Krčmar samo odmahnu glavom.

U tom je opazio vršak nečijeg šešira na ulazu.

Odhacio je pomisao da je „Hladnoruki”.

Mora da je bio šerif! Samo je on nosio tako ofucan i otrcan „stetson” bez oblika.

I zaista, Ferni Fridel se ušunjao u krčmu, uverivši se prethodno da nema lovaca. Izgledao je veoma jadno: odelo mu je bilo nakvašeno i zaprljano blatom, a ispod šešira video se tanak, već sasušen mlaz krvi.

Pre nego što je Berns otvorio usta, Fridel procedi.

— Gde su...?

— Ko, do vraga? I šta te zgazilo, Ferni?

Šerif mahinalno pođe rukom prema temenu. I zastade.

— Bred i onaj hromi... Kin. Udarili su me...

— Šta ste očekivali? Mesečnu

platu — dobaci iznenada kockar. U glasu mu je izronila nestrpljivost. — Pošto ste javili da mogu ovde mirno da upadnu, dobili ste nagradu za svoju uslugu, šerife.

— Ja? Čujte vi...

Međutim, bilo je uzalud poricati.

— Dok si ti spavao, ovde se pucao. Bilo je i krvi, ali ne njegove — pokazao je Berns prema Džordžijancu.

Fridelovo zbrčkano lice tupo se okrenulo prema Holideju.

— Iznenadili su me — rekao je prkosno.

Kockar nasluti istinu u tim rečima.

— Nisu više ovde — dobacio je. — Ako dođu, Berns će vas obavestiti.

— U redu... ne zaboravite!

I polako napusti krčmu.

— Ode on da spava — prezrivo će starac. — Taj je sad najsrećniji što nema kome da pokazuje zvezdu! Taj Ferni je obična...

„Žvalavko” ga prodrma za rame.

— Da nastavimo, Čarlse?

— Šta?

— Da iznesemo Nanoja. Ili nećeš?

— Puf! Dosta mi je mrtvaca noćas... Da ona hulja nije obećala da će se vratiti, ne bih ostajao, da znaš!

VIII

Toliko svetlucavih tačkica, u to doba noći, mogao je da ima samo Fuls Kemp, rudarski gradić u podnožju Mauntin Golda.

Na brežuljku, odakle su mogli da sagledaju taj prizor, Liberti Sneki i Bili Ludž zaustavili su svoje ožnoje-
ne konje.

Prvi put od večeri, osetili su olakšanje i srce im podgreja nada da će dole, među zvučnim salunskim zidovima, oživeti.

Fuls Kemp je nanizao sedam ili osam saluna u glavnoj i jedinoj ulici.

Preko dana je izgledao pust, a uveče su rudari silazili sa brda i izbijali iz zemlje da potraže zabavu i potroše ono što su zaradili preko dana.

Zato je možda i dobijao naziv „logor budala“.

Jer, retki su bili oni koji su odolevali ovozemačkim iskušenjima i ostavljali u stranu, ili u banku, deo iskopanog srebra i zlata.

Dovrtljivi momci iz Sent Anđela, Pekosa, Frajesburga i drugih gradova, pohrili su, da u Fuls Kempu otvore lokale.

I da ponude ljudima dosta pića, muzike i žena.

Istina, dobro su se snašli i trgovci alatom, kao i oružari. Međutim, lavovski deo novca slivao se u džepove salunera.

Svetla su se, u Fuls Kempu, gasila tek posle ponoći.

S krčmarima i trgovcima navraćali su i lupeži, kockari i bitange. Neki su mogli dobro da učare, neki su ostavili kosti u međusobnim obračunima, neki su bežali pred razjarenim rudarima, koji su se brzo udruživali ako bi neko dirnuo, nepravedno, u nekog njihovog člana.

S te strane, Kempu i nije bio potreban zakon. Bar ne čvrsta ruka.

Takvog šerifa nisu želeli ni rudari ni saluneri.

Prvi, jer su bili navikli na zabavu, drugi, jer im nije bilo švedjedno hoće li zarađivati više ili manje nego, recimo, pre godinu dana.

Sneki i Ludž su posmatrali naselje, a osmeh im se zadržavao na licu i više nego što su želeli. Čak su zaboravili da nose sa sobom prazne džepove.

— Gde ćemo? — okrenu se Ludž.
— Prošli put sam se lepo proveo kod Martija... Cure i po, ali, piće mu je voda. A dolar čaša! Možda bi bilo dobro da svratimo kod Bena? On će nam pozajmiti koju paru za poker. Vratili bismo mu iste večeri!
Sneki udahnu vazduh punim plućima.

Mesečina se razlivala po brežuljku kao potok.

— Lepo zvuči — rekla je ljudeškara — ali, nisam siguran da će nas dočekati raširenih ruku.

— Kako?

— Zaboravio si da smo kod Bena, poslednji put, napravili lom u tuči sa rudarima?

— Ti jesi, ali ja ne...

Sneki ga odmeri sa visine.

— Znači, ne idemo zajedno u Kemp?

— Ma, nisam to mislio, Liberti. Hoću da kažem, sve se to zaboravi. Nije ni prva ni poslednja tuča...

— Da, ali treba platiti nameštaj. Onda to nisam učinio, a sada...

— A sada?

— Sada ću polomiti ostatak ako mi pomene, ha-ha-ha-ha — zagrmio je džinov smeh kroz noć.

Zatim je proverio svoj kolt.

To isto učini i Ludž.

— U međuvremenu — naglasio je ovaj — možda je po kućama izlepljena neka poternica? Koliko da podmirimo troškove?

— Prvo ću se napiti, da zaboravim Dohanosa...

Snek ne završi rečenicu.

Osetio je, iznenada, da nisu sami.

Možda se varamo, a možda... Bili Ludž sigurno nije delio takav osećaj, jer se neprestano kliberio s mišlima na salun i devojke u njemu.

Ljudeskara je okrenula glavu, na jednu, na drugu stranu, i ništa sumnjivo nije primetio.

Pa ipak, kao da bosa noge klize travom!

I odjednom, pritajeno štektanje...

Ludž se najednom skupi, kao da je poliven ledenom vodom.

Konji pod njima zarzaše, udarajući konjama. Počeše da se povlače.

Snekova šaka pade na kolt.

— Dohanose? — čuo se tih glas, istisnut kroz zube.

Bili Ludž se panično iskosi u sedlu.

Iza leđa stajao je u sedlu konjanik, sa dugim ogrtačem preko glave i ramena.

Nije im trebalo mnogo da nagađali.

Bladi Hogan ih je sustigao ili prešreo, svejedno: bio je tu, sa možda otkrošenim oružjem ispod plašta, zarastao u tamu.

S druge strane našao se kojot! Liberti Snek je mislio brže od Ludža.

Bladi Hogan je izgovorio ime „Hladnorukog“. Možda je pretpostavljao da je jedan od njih dvojice čuveni i ozloglašeni lovac na ucene, pod čijim je hicima izdahnuo Hoganov brat u Frederiksburgu?

Nebesa!

— Dohanos nije ovde — uzvratio je Snek hrapavim glasom — ni jedan od nas nije Dohanos... On je...

— Gde?

Hoće li Kojot Kid jednostavno otići ako mu kažu da su ga nedavno sreli?

Ili će zapucati, po svom običaju, čim su u pitanju lovci na glave.

Hogan nije izgledao nestrpljiv, ali...

Pod plaštom se oglasio zvuk. Poznat zvuk.

Kojot se podiže na stražnje noge, spreman za skok ili beg?

— Sreli smo ga — sada je zabrzao Bili Ludž.

— Otišao je, u Galč, traži Mendelu — dodao je Snek. Sam sebi je izgledao čudan, zastrašen tom pojavom od koje su svi zazirali, a evo, sada se nalazila nekoliko jardi od njih!

Kojot je podigao glavu i poslao u nebo urlik.

I Snek i Ludž se istovremeno okrenuše na tu stranu.

Životinja je pognute glave šmugnula prema grmlju, ispod koga se, dole, razastirala padina.

A kada su se ponovo okrenuli

prema Hoganu ni njega više nije bilo tu!

Iščezao je kao oblak!

Bili Ludž glasno uzdahnu. Skinuo je šešir i posuvraćenim obodom istrljao čelo.

Snek je ostao pognut, kao da osluškuje.

Upravo tada javio se kojot. Zavijanje je trajalo kratko, ali dovoljno da lovac oceni da se udaljava od njih, na jug.

— Znaš šta mi se čini — iskašlja se Ludž.

— Znam — obrecnu se Snek — čini ti se da si sve ovo sanjao.

— Tačno! I to ružno...

— Hajdemo! Hoću da budem što dalje ako se sretnu njih dvojica...

— Do đavola, pokvario mi je večer. A tako sam zamišljao...

— Zaveži! — prodera se Snek. — Šta bi zamišljao da je pucao i postavio nas sa zemljom?

I on žestoko zabode konju u slabine pete svojih čizama.

Bili Ludž je krenuo za njim.

Bladi Hogan je imao zaista debele razloge da traži Dohanosa, kada je njih dvojicu poštedeo. Ako je verovati u Bernsovu priču iz krčme, Hogan neće zaustaviti konja dok ne iskopa „Hladnorukog“ iz mraka.

Ako je znao kakav je Kirk Dhanos, on će biti oprezan.

Đavolski oprezan!

Fuls Kemp ih je uskoro zapljusnuo svetiljkama i žamorom. Tako malo mestašće, sa toliko buke — retko se moglo naći u zapadnom Tekساسu.

Prvo što su zatekli bila je gužva ispred krčme „Marti i sin“.

Desetak, možda i više ljudi, tiskalo se oko nečega. Svetlost iz saluna padala je po njima, stvarajući mnoštvo senki pod nogama.

— Poznaješ onaj šešir? — naže se preko sedla Snek.

Ludž nabra obrve.

— Taft?

— On je... I sve mi se čini da gleda ovamo!

Čovek sa šeširom visoke „krune“ i indijanskim perom zadenutim za traku iznad oboda, izdvojio se od gužve i pošao nekoliko koračaji napred.

Onda se podbočio, iskrivljenog vrata.

Bio je odeven u neki smešni kaput širokih rukava, do kolena. Na nogama je imao uzane pantalone uvučene u čizme od krzna.

Preko kaputa nosio je opasač i kolt, s drškom izbačenom napred.

Lice mu je prekrivala riđa brada.

— Snek? Ludž? — doviknuo im je Al Taft, još jedan lovac na uce, s kojim su se sretali više puta, po istom ili sličnom tragu. — Zna li ko je tamo? — pokazao je palcem iza sebe, prema okupljenoj gomili.

— Otkud bih znao? — skliznu sa sedla ljudeskara i nadnese se nad Tafta. — Ko je?

— Bred!

— Bred? Da nije ulovio neku krupnu zverku? — podrugnu se Snek.

— Nije! Ulovljen je on...

— Šta se desilo?

**DOK
HOLIDEJ
SVAKOG 7.
U MESECU**

— Konj ga je doveo ovamo — od govori Taft. — Bio je prebačen preko sedla... Mrtav. Sa četiri rane. Sve su bile smrtonosne.

— Do đavola — izusti Ludž. — A Pat Kin?

— Samo Bred.

— Kako je mogao da nastrada? — pitao se Snek iako se bojavao odgovora. Taft ga je ubrzo uverio u to.

— Ko bi znao? Pa ipak... kojot je zavijao na brežuljku dugo posle toga... A kad zavija kojot, ja samo mislim na jedno...

— Bladi Hogan?

Taft klimnu glavom.

— Ako tako nastavi, istrebiće nas jednog po jednog. Moramo nešto da preduzemo, odmah.

— Ja bih prvo nakvasio grlo — javi se Ludž.

Krenuli su prema salunu.

— Možemo da se skupimo, s vama dvojicom, otprilike šestorica. Moramo da se udružimo, Snek, ili ćemo početi da se plašimo svakog kojota pa i sopstvene senke!

— Na šta misliš?

— Umesto da nas Hogan juri, pojurićemo mi njega!

— Čija je to ideja?

— Halova!

— I Malkolm Hal je ovde? Zar je u pitanju velika zverka?

— Nije... Hal misli da prvo moramo da likvidiramo Hogana a onda da nastavimo svojim zanatom. A Hogan se vrzma ovuda, kao što vidiš...

Snek se progura kroz gomilu i za

stade nad ispruženim telom Keno na Breda. Lice mu je bilo iskeženo, kao u osmehu da ga je smrt zatekla.

Snek nije želeo dugo da ga posmatra.

— Plati nam piće — gurnuo je Tafta prema salunu. — Mene interesuje zverka koja donosi lovu, Ale... A Bladi Hogan pruža mogućnost da se čovek obogati samo vrućim olovom!

— Znam! Pojedinačno smo nemoćni, ali nas šestorica... Nateraćemo ga prema klopil!

— Ima još nešto.

— Šta?

— Sreli smo Hogana, malopre...

— Hogana? — izbeči se Taft i ruka mu skliznu niz bok. Bio je to nesvestan pokret čoveka koji život provodi opkoljen najraznovrsnijim opasnostima i naoružan refleksima. — Gde, do vraga?

— Blizu Kempa...

— Tu nešto nije u redu — nakašlja se Taft i uđe prvi u salun. Dočeka ih oštar miris viskija i duvan ski dim. Ludž je već očima skakutao od stola do stola, tražeći neko razgolićeno žensko rame. — Zašto nije pucao?

— Raspitivao se za „Hladnorukog“.

— Za Dohanosa? I on je tu?

— I njega smo sreli. I Džonija Mendelu, i...

Taft ih je posmatrao zašezeknu-to.

— Nebesa! — uzviknuo je. — Pa, imaćemo šta večeras da sluša-

mo — zadovoljno se iscerio i pljesnuo pesnicom o dlan. — Čašćavam ove ture! Za početak... Džoni Mendel, reče? Onda nije čudo što se i Dohanos uputio ovamo. On nanjuši veliku lovu na vreme.

IX

Ta noć bila je ispunjena hicima, topotom konja i zavijanjem kojota.

Kao da su aveti bezglavo jurcale između kiše i mesečine.

Kad su munje prestale da sevalu, bljesnuli su koltovi Bladija Hoggana.

Skriven u zemlji, u nekoj jami preko koje je navukao gomilu granja, Džoni Mendel je mislio da će tu i zoru sačekati.

Nije imao oružja, ni konja... a taman bi promolio glavu da krene prema severu, što dalje od Galča, čuo bi bat konjskih kopita i urlik kojota.

Neki jahači jurili su nedaleko od njega na sever i jug, poput užurbanih sablasti što, u ponoć, imaju sa stanak sa demonima zla!

Lepršali su ogrtači, sevnuli su jednom i pucnji...

Nije mogao da razazna ko je pao, ko je bežao, ko je koga gonio... ali, mirisao je barut i zemlja upijala krv.

Konji bez jahača promicali su ivicom horizonta kao da uzleću u nebo.

Mendel je u rukama stezao poza mašnu motku, jedino oružje što je uz put našao, odmičući se od krč-

me, od mrtvog Nanoja, od ostalih lovaca za koje je predstavljao samo svežanj lepih, zelenkastih novčanica.

Još nije ni sanjao da mu je na tragu Kirk Dohanos.

Imao je na umu samo bekstvo; zaobići Fuls Kemp i ukrcati se na voz kod Guaroe. Bila je to postaja, gde je lokomotiva uzimala vodu pre nego što je produžavala put iz La Reda do Sent Anđela i dalje na sever, prema Dodž Sitiju.

Zapadna železnica presecala je na tom putu nekoliko reka (Kolorado, Erazos, Red River, Vošitu...) da bi se od Dodža račvala na zapad i istok u čuvenu trasu Ačison—Topeka—Santa Fe Trejl.

Mendel je znao da bi mu jedino tu ležala šansa da umakne izdržljivim paklenim konjima lovaca na ucene.

Bilo je tu još nešto što ga je podsticalo da ustraje: zamotuljak uzet iz torbe zagonetnog stranca u Galč Sitiju!

Herpa lepo složenih novčanica!

Bile su umotane u nepromočiv kožni mad platna, čitavo bogatstvo za Meksikanca koji beži ispred zakona i namerava da negde započne nov život.

Jer, povratka nije bilo. Ženu, koju je napastvovao bahati i bogati Telford Džekson iz Sonore, nije mogao da zadrži za sebe.

Obesila se samo dva časa kasnije, u šumi.

Džoni Mendel je još neohladoeno telo zakopao i krenuo da je osveti...

Dok se Telford Džekson na svom imanju hvalisao svojim uspehom i nalivao viskijem svoje goste, Mendel je imao bezazleno lice budale koja ništa ne zna i ne sluti.

Kao i još nekoliko Meksikanaca, on je obavljao spoljne poslove na velikom Džeksonovom imanju. Dobio je, istina, veću platu nego ostali i nešto lakše zadatke, ali je ipak naćuo da se to srećuje najviše zbog Aleope, njegove mlade žene koja je lepotom zasenila sve žene i devojke u Sonori.

Telford Džekson je bacio oko na stidljivu Meksikanku, rešen da je ima po svaku cenu.

Kad nije uspeo da je slomije novcem i pretnjama, poslao je Mendelu u grad pod nekim izgovorom za nabavku voća, a provalio je u njihov kućerak nedaleko od haciende.

Aleopa nije uspela da umakne Džeksonovim momćima; držali su je dok ju je matori, pohlepi bogataš skidao. Onda su je dobro išamarali i ostavili same.

Poluzadavljena, izmrcvarena žena otpuzala je na rub šume.

Odatle je čekala dolazak Džonija Mendela. Međutim, on je kao za inat kasnio.

Unesrećena i ponižena žena oduzela je sebi život, misleći da će time spasti obraz Džoniju Mendeli. Možda bi on saznao o tome mnogo kasnije, možda nikad, da provali u kući nije prisustvovao jedan Meksikanski dećatić, koji je pećao u obližnjem potoku. On je ćuo poviće

i video Aleopu kako se uzalud otima siledžijama.

Dećja ljubopitljivost zadržala je momćića do kraja, sve dok žena nije zamakla u šumu. Tu ju je kasnije našao Mendel, ali prekasno.

A iz dećakovih usta ćuo je ostalo...

Savladavši bol, Džoni Mendel se uputio pravo na imanje, kao da dolazi iz grada, nemajući pojma o nesreći koja je zadesila Aleopu.

Muvajući se okolo, uspeo je da se približi Telfordu Džeksonu veoma blizu... i da mu iznenada sjuri maćetu u srce!

Zaprepašćenje je nasalo u trenutku kada je Džoni Mendel istrćao kolt i ispalio metke u vazduh.

Onda se bacio na konja, i utekao.

Sve vreme otada, uspevao je da izmakne poteri i lovcima na nagrade. Sve dok ga nije iznenadio Dods Nanoj. Tada je vredeo pet hiljada dolara.

Vredeo je i sada, živ ili mrtav.

Dok je ćučao skriven u jami, razmišljao je zbog ćega mu je nepoznat ćovek, hladnog lica i još hladnijeg pogleda, podario novac, iako mu je ovaj pre toga pretio pušćkom?

Zbog ćega?

Ko je bio on?

Ćoće li to ikada saznati?

U ruci je imao najmanje dvadeset hiljada dolara! Tolićko nije mogao da zaradi u Sonori ni za deset godina!

Podigao je malo glavu, kroz lišće.

Nebom su se vukli poslednji ostaci oblaka; iz mraćčnih uglova izbijale su zvezde. Mesec se već kra-

ljevski šepurio, i cerio posrebre-nim smeškom.

Džoni Mendel izvuče svoje telo iz jame.

Možda bi konjem brže stigao, ali, u sedlu bi bivao uočljiviji.

Meksikanac je imao izvanredne oči, dobro se snalazio u tami, pa nije ni bilo čudo što se odmah bacio na zemlju kada je opazio siluetu nekog konja.

Zaustavio je i disanje.

Ruke su mu čvrsto stezale motku. Čekao je.

Međutim, konj nije ni dizao glave. Izgledalo je da pase, i to praznog sedla.

Gde je mogao da bude vlasnik?

Pošao je napred, na laktovima. U blizini nije opazio vatru, niti osjetio dim. Ni žar cigarete. Ništa!

Pa ipak, osedlan konj, u noći, nije mogao tek tako tu da se nađe.

Malo je izdigao glavu. Učini mu se da je na zemlji nečije telo.

Spavač?

Šta ga se ticalo. Bilo bi najbolje da otpuza natrag i zaobiđe taj prizor.

Pa ipak... Više nego konj bio bi mu potreban opasač.

Trebalo je izazvati sudbinu.

On pod rukom napipa kamenčić i prebaci ga na drugu stranu, preko šesira čoveka koji je ležao.

Ovaj, međutim, nije ni mrdnuo!

Mendel pomisli da se uzalud pribojava: čovek na zemlji mora da je mrtav! Jedan od onih na koje je se, možda, sručila malopredašnja pucnjava! On isturi motku napred i krenu na kolenima i laktovima.

Tako je nabasao na Pata Kina!

Prepoznao ga je. To lice ipak nije bilo obično, a video ga je nedavno, u krčmi, dok je sedeo vezan na podu.

Pat Kin bio je mrtav...

Rana je bila, izgleda, teža nego što mu se činila. Ili je možda dobio novu? U svakom slučaju, širom otvorene oči zurile u nebo, a niz lice su silazile neke bubice i ne stajale u travi zaplašene prisustvom drugog čoveka.

Džoni Mendel odbaci od sebe motku i počeo žurno da skida opasač.

Kakva razočarenje!

Futrola je bila prazna!

Da mu nije ispao negde, pri padu? Nemoguće da tip kao što je ovaj lovac, jaše bez oružja kroz noć! Mora da mu je negde sleteo, dok je padao. Mora da je to bilo negde blizu.

Konj u blizini kratko zarza i podiže glavu.

Mendel se hitro okrenu, stegnuvši kraj opasača kao da je kraj motke. Ali, prekasno...

U magnovenju je video kako kroz vazduh proleće nešto poput vijugave, tanke zmiје.

Nije imao vremena da reaguje, da se pokrene i izbegne taj do-dir...

Vođeno znalačkom rukom, laso je palo na rame Džonija Mendele i munjevito se zateglo.

Meksikanac je poput opruge odskočio od zemlje; telo mu je ostalo uspravno, zabijeno u zemlju, ali rukama nije imao kud!

Opet, sinulo mu je kroz glavu! Dods Nanonj ga je već vukao na drugom kraju lasa... sada je ponovo spetljan! Kao poslednja budala!

Iz mraka izbi jahač.

Rasni belac naglo skrete u stranu i Mendel se nađe na zemlji.

Vukao ga je nekoliko metara a onda ostavio.

Mendel je podigao glavu. Ne, to nije bio nijedan od onih iz Galča.

Uhvati ga panika: dvadeset hiljada dolara bilo mu je u džepu košulje! Ako ih nađe...

Ako ih nađe... Možda će ga pustiti? Taman posla! Dvadeset hiljada i pet od hvatanja, to je bio bogovski plen za glavoseču.

Mendel je uspeo da se ispravi i klekne.

Jahač ga je posmatrao iz sedla. Lice mu se nije videlo, jer je mesečina padala samo na „krumu” šešira i leđa.

— Imao sam pravo — oglasio se konjanik piskutavim, podrugljivim glasom. — Momak bez konja i oružja, potražiće to bilo gde...

— Ko si ti?

— Zovu me „Hladnoruki” — odgovorio je ovaj. — Ako nisi čuo za mene, bićeš spokojniji neko vreme.

— Lovac, a?

— I to najbolji — priznade Dohanos. Nije patio od skromnosti. — Čekao sam da dođeš do ovog leša... i da pokupiš šta ti treba.

Mendel je ćutao.

Odjednom mu se voz na Guraoči postaji učinio nedostižan. Beskrajno dalek.

Kako je taj „Hladnoruki” znao da je on blizu? Da li su mu oni iz Galča to rekli, ili...?

Ipak, zašto bi ga potkazali ako su mu dali priliku da utekne, poklonivši mu svežanj dolara u platnom zamotuljku!

— Ne razmišljaj mnogo — prenu ga Dohanos. — U Sonori te jedva čekaju.

Sonora!

Laso se ponovo zateže i skoro otiže od zemlje. Da ne bi bio nanovo vučen, Džoni Mendel se uspravi i krete posrćući za lovcem.

Belac nije žurio. Očigledno, taj „Hladnoruki” je želeo da ga odvede Džeksonovima i živog i zdravog.

Između Galč Sitijsa i Fuls Kempa lovac je izabrao ono prvo.

Bio je, uostalom, bliži.

Mendelu se učini da sve nije tako crno. Ako bude imao sreće, tamo će se naći onaj stranac.

Ako ne...

Pogledao je u nebo. Još je bilo da leko od ponoći. S juga se odazvao prohladan povetarac i zatalasao travu.

S vremena na vreme je pokušavao da razlabavi konopac, ali, to su bili samo uzaludni pokušaji.

Dohanos se nijednom nije okrenuo da proveriti hoda li za njim zarobljenik. Bio je đavolski siguran u sebe. I u laso.

Put do Galča izgledao je mnogo duži.

U stvari, dočekao ih je mrak, taj novit i nedokučiv. Svetlo „Žvalavkove” krčme zaklanjali su još uvek uglovi okolnih kućeraka. Pod noga-

ma se razlivalo blato, zemlja je mirisala na prašinu.

Galč Siti je izgledao mrtav, nem i gluv.

Pred Galčom lovac je sjahao.

Približio se Mendelu i ovom se učini da se duga kosa na potiljku vijori oko mrtvačke lubanje! Stresao se.

Nikada nije video tako užasno, odvratno lice. Bar ga nijedan Meksikanac duž Rio Granda nije imao. A i među Gringosima bilo je veoma malo takvih.

Ustuknuo je, kada je Dohanos ispružio ruku.

— Miruj — opomenu ga lovac. — Da vidimo šta si poneo sa sobom u slobodu?

I kao da je tačno pogađao, on po segnu za džepom na košulji!

Izvukao je zamotuljak i prvo ga protrlja prstima.

Onda prinese nozdrvima.

— Novac? — rekao je, više kao zaključak nego pitanje.

Meksikanac je ćutao.

Dohanos odmotla platno i lice mu se zgrči od neverice. Pogledao je u Mendelu, a onda vešto prebirao po novčanicama, brojeći.

— Otkud ti? — upitao je Dohanos.

Nije dobio odgovor.

— Svejedno je sada — razvukao je zlobno usta. — Moje je — dočao je i stavio zamotuljak u džep bluze.

Izgledao je kao mačak koji je progutao miša za večeru. Mada je odlično vladao sobom, Kirk Doha-

nos je ipak ispoljio iznenađenje i vidno zadovoljstvo.

Toliki novac poslat mu je kao s nebal!

Nije ga se ticalo da li je Mendel to nekome ukrao ili opljačkao. Novac se nalazio kod njega. Zajedno sa Mendelom koji je vredeo ukupno deset hiljada dolara.

— Ti si srećan momak, Džoni — gurnuo ga je ispred sebe „Hladnoruki“, — S ovim tvojim poklonom mogu da se odmorim mesec dana u San Antoniu! Nazdraviću u tvoju čast... gore u paklu!

„Žvalavkova“ jazbina ukazala se pred njima poput nadgrobnog spomenika u kome podrhtava svetlost sveće.

— Častiću te i pićem — pokazao je Dohanos dobru volju. — Ali, neka ti ne pada na um bekstvo. Od mene niko nije utekao živ.

Poslednje reči bile su izgovorene takvim glasom da je Džoni Mendel skoro osetio olovo u leđima.

Prvi put Džoni Mendel je uleteo u krčmu ispraćen udarcem noge Dodsja Nanoja.

Sada je ušao mnogo mirnije, ali nimalo lagodnije.

Odmah je video da je stranac za svojim stolom, u društvu brbljivog starca! Neobjašnjivo je osetio olakšanje.

Onda je iza leđa čuo kako zapinje oroz kolta...

X

Kirk Dohanos je posiveo od gneva!

Nije očekivao da će zateći još nekoga u krčmi. A jasno je stavio do znanja krčmaru da isprati sve goste kad on dođe.

Možda je stari Berns u njegovom pogledu predosetio opasnost.

Ipak, ostao je prikovan za stolicu, paralisan tom pojavom, a najviše Mendelom, za koga je mislio da je već daleko.

Holidej je sedeo i po ko zna koji put ređao karte.

Ruke su mu zastale samo kad su se vrata zaklatila i zategla rame na Čarlsa Bernsa. Onda je nastavio da „otvara“.

Mendel je oborenog pogleda stao kraj ulaza.

Kirk Dohanos podiže ruku i ispalj hitac prema šanku.

Jedna boca raspršla se u stotine parčadi. „Žvalavko“ je odigao obe ruke prema očima, a potom šmugnuo pod šank.

„Hladnoruki“ okrenu cev prema Holideju.

Hici su bili pakleno tačni: zadovoljili su po stolu i raspršili karte kao jato ptica. Nekoliko iverica zasulo je revere čoveka iz Džordžije.

Ali, dok je Berns s užasom potražio spas pod stolom, Holidej je ostao savršeno miran na svom mestu.

Čak nije ni pogled uputio prema drskom lovcu na nagrade.

Čulo se „klik“, i levi kolt Kirka Dohanosa bio je ispražnjen.

— Rekao sam da hoću praznu krčmu — dobacio je glasno.

Karte su ležale na podu, po odeću, jedna se zakačila za Bernsovu bradu.

Dohanos je ironično zaokružio pogledom prostoriju.

Bilo je interesantno zateći tako hladnokrvnog momka, pred čijim se nosom zarivaju meci a on ne reaguje!

Gurnuo je Mendelu od sebe.

— Nađi neku stolicu i sedi — dobaci.

Držeći ruku na dršci desnog kolta, levom je spretno punio doboš drugog. Pri tome je osmatrao kockara, naslućujući čudovišan nespoj u sebi.

Holidej je pogledao u pale karte i lagano prstom skinuo ostatak sa stola.

— Žao mi je karata? — naruga se Dohanos. — Trebalo je da odeš na vreme odavde, kicošu!

— Karte nisu bile loše — mirno je uzvratio Holidej. — Podigao je kapke i preneo na lovca svoj ledenoplavi pogled. — Mnogo su kaziva le...

— Šta mogu karte da kažu?

— Kažu da si na lošem putu...

Dohanos se ukoči.

Čudno!

U svakoj drugoj prilici sraunio bi sa zemljom ovakvog drznika. Ali sada, učinilo mu se da okleva.

I, oklevao je zaista.

Pomislio je na novac, i prvi put rekao sebi da se sabere i razmisli. Nije smeo uludo da se zaleće. Nije smeo...

Berns izmille ispod stola, gundajući.

— Skloni se! — dobaci mu tiho kockar.

Starac uvide da bi se našao na putanji zrna, i vrati se natrag.

— Volim hrabre — kazao je „Hladnoruki“. — Čak im ponekad i oprostim, ako zasluže. — Pokazao je prema Mendelu. — On vredj pet hiljada. A doneo mi je pet puta toliko.

Zatim je pogledao u Holideja.

— Šta me sprečava da ti probušim kožu? — pitao se.

— Možda nisi siguran da umeš?

— Volim da sedim sam. Počni da pakuješ čizme...

Džoni Mendel nije mogao da se kladi u svoju sreću.

Video je koliko je bio brz kockar, ali je verovao da ovaj đavo u ljudskom obliku može možda još brže.

— Ima jedna sitnica — izgovorio je polako Holidej — novac koji je bio kod njega a sad je kod tebe... moraćes da vratiš.

— Zaista? — podrugljivo će Dohanos. — I šta još?

— Da kupiš ove karte — pokazao je Holidej na pod. — Jednu po jednu.

Dolanosovo cerenje postajalo je sve vidljivije.

— To je sve?

— Za početak — klimnu glavom Holidej.

— Da ti kažem odmah da si čaknut — skupiše se lovčeva tanka, stisnuta usta i oči mu bljesnuše. — Istina je da si zabavan, ali, moje vreme za zabavljanje je isteklo.

— Nikud ti nećeš s tim momkom. — reče Džordžijanac.

Mendelove oči se ispuniše nadom.

Što se Bernsa tiče, on je bio pristojno zaklonjen pod stolom. Nije mu se izlazilo napolje, ni za živu glavu!

— Stalo ti je do nagrade? — ironisao je Dohanos.

— Uzeo mi je sve — odjednom izlete Mendelu. — Sve...

— Nisam ti dao znak da govoriš — okrenu se lovac prema njemu.

— Tvoja tačka dolazi tek u Sonori.

On nogom odbaci stolicu ispred sebe. Bes se gomilao, a nešto ga je zadržavalo da pobesni. Prvi put se našao neko ko nije zadržtao pred njegovim imenom i kultovima.

Mendel je sedeo uvezan lasom preko mišica. I to je bilo nešto: bar je mogao da miče prstima.

„Žvalavko“ se nije pojavljivao gore.

On je pre toga pokupio sa police veći broj boca, ostavivši one prazne ili poluprazne. Kao da je naslućivao pokor u krčmi, s obzirom da je Holidej bio rešen da ne napusti prostoriju uprkos pretnji revolveraša.

Dohanos je slutio da kockar ima oružje.

Trebalo je još samo da ustane i da ga potpuno proceni.

A da bi ustao, morao ga je izazvati, ili ga jednostavno likvidirati. Šta ga sprečava u tome? Galč Siti je bila pustinja, sa malo stanovnika, s jednim pišljivim šerifom kome je mogao samo da zapreti ništa više.

To bi zaista bilo najjednostavnije.

On izvadi zamotuljak sa novcem i stavi na ivicu stola.

— Ovo te interesuje? — upitao je kockara.

Džordžijanac je izvukao cigaretu i ostavio neupaljenu na kraju usta.

— To je pozajmica — reče.

— Tvoja? — podiže obrve „Hlad noruki“. — Njemu? — pokazao prema Mendelu. — Ovom pasjem, mek sikanskom sinu? Zašto?

— Tako sam hteo.

— Onda je vreme da se pokaješ — smeškao se Dohanos i vratio novac u džep.

Holidej izvuče iz džepa nov špil karata.

Dohanosovo lice se smrači.

— Ja mogu i da promašim karte — napomenu suvim glasom. — Počni da ustaješ.

Pod stolom, Čardls Berns se skupi.

— Jednostavnije je da odeš — dobaci Holidej.

— To se upravo tebi dešava — spusti ruke Dohanos.

Špil pade na sto.

Holidej se lagano podiže.

Dohanos je prvo ugledao koltove. I to kakve koltove!

Dva teška „linkolna“, neuporedivo smrtonosnija od njegovog kalibra 45. zablistala su pri mutnoj „Zvalavkovoj“ svetiljci.

Dva kolta!

Sve je očekivao, samo to ne!

Čovek u crnom iznenada je dobio u svoju korist. Postao je neka-ko viši, smireniji, opasniji...

— Ko si ti?

Spolja se, odjednom, oglasi kockar...

XI

Indijansko pero na Taftovom šesiru štrčalo je u sakunu „Marti i sin“ kao koplje. Sa leve i desne strane opkoljavali su ga šesiri Libertija Sneka, Bilija Ludža, Malkolma Hala, Tima Herberga i Džozefa Vajsa.

Šest okorelih tragača, lovaca na učenjene, bivših izviđača, trapera, vojnika, revolveraša i propalih rendžera, okupili su se slučajno, da bi ispalo kao po pozivu.

Malkolm Hal je među njima bio najstariji i najiskusniji.

Za razliku od ostalih, on je održavao dobre veze sa zakonom; umeo je da se približi šerifima a da ne izazove prezir. Umeo je da mirno i razložno govori, nikad nije istrčavao i dovodio sebe u glupe situacije.

Što je najglavnije, čuvarima zakona davao je često procenat od nagrade i ostajao im, naravno, u lepom uspomeni.

I najvažnije, pomagao je ostale besposlene i neraspoložene lovce kojima su poternice „za dlaku“ izmicala ispred nosa.

Davao im je po nekoliko dolara bez obaveze na vraćanje, čašćavao pićem ili dobrim „stekom“, pozivao u lov da podele nagradu.

To je i sorta takvih ljudi umela da pamti i ceni.

Mada nije sasvim razumevala.

Hal je i licem bio drukčiji: nimalo divljeg izraza, već naprotiv, lepo izbrijan, lepo obučen, s bogatim rečnikom i manirima čoveka koji je prošao sveta i svakome uliva poverenje.

Takav se pokazivao u gradovima.

Međutim, u sedlu goneći žrtvu, bio je prilično drukčijeg oblika. Uskakao je u staro, komotnije odelo, opasivao se koltom, nosio „vinčesterku” i zalihu hrane za najmanje tri dana.

I nikad se nije vratio praznih ruku.

Njihov sto u salunu bio je krcat čašama. Uglavnom praznim.

Tim Hercberg, debeljuškast, podmuklog lica i očiju zalivenim krvlju, lupio je šakom po stolu. Zazvečalo je staklo i svi su se izbuljili u njega.

— Kad je tako — kazao je Hercberg promuklim glasom — onda je tako! Moramo ga naći. Još noćas!

— U redu — javi se Hal — ali, ne moraš lupati. Nismo sami.

— Ne bojim se nikoga...

— Ja se bojim. Zato sam još uvek živ.

Hercberg ućuta.

„Mart i sin”, jedna od većih krčmi u Fuls Kempu, pripadao je Martiju Glenoru. Radio je zajedno sa svojim tridesetogodišnjim sinom Majkom: otac je stajao za šankom, a sin je odnosio piće za stolove ako je salun bio pun.

Ostatak osoblja činilo je pola tuceta slobodnijih devojaka, sa za-

datkom da gostima učine viski lepšim.

One su to svesrdno činile; naročito onima iz kojih su izbijali dolari kao čepovi sa boca.

Ovde, u Kempu, činilo se da ne zaziru mnogo od lovaca.

Uostalom, Fuls Kemp bio je bar tri puta veći i naseljeniji kutak od Galč Sitijsa. Osim toga, u njega su „glavoseče” češće i svraćale, s obzirom da su tu mogli naći za sebe šaku dolara kad nije bilo poternica na zidu.

Mrtvog Breda odvukli su nekuda, u neki ćumez, da „prenoci” do jutra.

Džozef Vajs, s vumenom kapom do ušiju, neobrijan, odenut u veliki džemper koji mu je skrivao opasač mada ne i dršku kolta, podigao je palac i počeo da nabraja.

— Evo... Koliko da saberemo: prvo Maning. Ubijen je u blizini Džordžtauna, dok je hvatao za gušu Teofila Gena. Ljudi su pričali da je pao izrešetan nasred ulice. Hogaan je projahao mimo njega kao oluja... Zatim — podigao je sledeći prst Vajts — setimo se Rajlija Vesta. Stradao je od Hogana početkom avgusta, dok je naplaćivao novac od šerifa u Smajvilu. To je drugo. Zatim...

— Klif Enken — umeša se Hercberg, kome je podrhtavao podvaljak posle svake reči — umeškan je ovde, u Kempu. Zatim sada Kenon Bred... Dovukao ga je konj...

— A svi su izgledi da je i Pat Kin nadrljao — dodao je Malkolm

Hal ozbiljnim glasom. — Ko je od nas sledeći?

Zgledali su se.

— Kad se razdvojimo i krenemo svojim poslom, on će se pojaviti. Biće opet jedan manje — naglasio je Hal.

— Ima tu nešto — javi se Snek. — Mene i Ludža je poštdeo čim je saznao da se ovuda mota Kirk Dohanos. Zašto?

— Sve je počelo od „Hladnorukog“ — kucnuo je Hal prstom po Snekovom krznu. — Otada je momak poludeo, ubija sve nas redom, ne bira! Ali, sada je nabasao na Kirka. Njega hoće.

— Pa, šta se to nas onda tiče? — upita Vajs.

Hal ga pogleda sažaljivo.

— Kirka ne može niko ucmekati — rekao je. — Kad to uvidi i Bladi Hogan, vratiće se po tebe. Ili po mene.

— Šta ćemo onda? — smrče se Snek.

— U svakom slučaju, Hogana treba pronaći — kazao je Malikom Hal čvrstim glasom. — Ne radi Dohanosa, već radi nas. Nikada nećemo biti mirni dok je on živ.

— Ulovićemo ga — ponovo je tresnuo šakom po stolu Herberg.

Hal nije trpeo lakomislene izjave.

— Kako misliš to da učinimo? — upitao je. — Uzmemo bocu viskija pod mišku, i Kojot Kid će da padne na leđa od straha?

Taft ispruži obe ruke napred, kao da nekoga razvađa. Ljudi oko njih,

sabijeni za stolove kao u ćelijama -samicama, sve više su skretali poglede izazvani njihovom galamom i pretnjama.

Naravno, nikome nije padalo na pamet da nešto dobaci.

— Ja mislim da su i Dohanos i Hogan blizu Galča — rekao je on svečanim tonom. — Sad je prilika da šcepamo ona dva kojota! Idemo li?

Billi Ludž je jedini bio protiv.

On je veoma malo čuo od svega što se govorilo za stolom.

Njegov pogled počivao je na curama, ali, nije imao čime da ih pozove. Te devojke odmah „namirišu“ švorcere i prosto izbegavaju njihove užarene poglede.

Ovaj Taftov predlog, delovao je, ipak, prilično određeno.

Jedini je Malikom Hal ostao miran. Ostali su se promeškoli i zgledali se. Nisu se nadali da to treba preduzeti tako brzo.

U salunu je sigurno bilo mnogo bezbednije i ugodnije.

Međutim, Hal im nije dao da pre dahnu.

— Još jednu turu — pozvao je Martijevoг sina, koji je baš tada prolazio kraj njih s ispražnjenim poslužavnikom. Viski je trebalo da „pomogne“ lovcima da se odluče. — Ko zna kada ćemo se opet okupiti sledeći put — nastavio je Hal. — Možda će nas tada biti trojica... ili samo dvojica?

On prenese pogled na Herberga.

— Možda tebe neće biti, Time — kazao je. — Ili tebe. Džozefe? Ili Snek? Ludž? Ili ja? Svakome se

može naći dva drveta u obliku krsta nad glavom. Ko zna gde. A možda će nas lešinari čerečiti ispod Mauntin Golda?

Čutali su.

Hal je bučno stavio svoj revolver na sto.

— Ko ide neka stavi kolt ovde — rekao je muklo.

Za trenutak se niko nije odazvao.

Ali, istovremeno, kad su stavljen na sto do vrha nalivene čaše sa viskijem, još pet koltova se našlo gore!

Hal se osmehnu.

— Onda živelj — podigao je čašu. — Živelj... za smrt Kojota Kida!

Čaše su zveknule.

Izenada više nisu imali o čemu da razgovaraju. U njima se ugasio plamičak raspoloženja koji nanese svetla saluna i miris razgolićenih cura.

S izuzetkom Bilija Ludža, kome je prisustvo devojaka bilo mnogo prijatnije od jahanja po noći za utvarom zvanom Hogan, svi su bili spremni na polazak.

Viski su ispili do dna, u jednom dahu.

Malkolm Hal stavi dve novčanice na sto. Onda vrati kolt za pojas i prvi napusti dimljivu prostoriju.

Malo kasnije, šest konjanika napustili su svetla Fuls Kempa, obavijeni ćutanjem.

Liberti Snek je jahao napred, rame uz rame sa Halom.

On nije mnogo mario za ovaj lov, ali, nije želeo da se izdvaja. U stvari, nadao se da su se Hogan i Dohanos dosada već poubijali!

Jahali su u gomili, rešeni da ih ništa ne razdvoji do kraja.

Pojedinačno, svaki od njih bi se prepao na pomisao da se nađe oči u oči sa Kojotom Kidom. Ali, ovako udruženi, imali su šanse da ga dokusure. Jednom zauvek!

Čitavih pola sata „glavoseče“ su galopirale prema jugu.

Bila je to ravnica, obasjana mesečinom, načičkana žbunovima tamariske i niskogranim drvećem po rubovima. Zatim se pred njim isprečiše brežuljci i borovi.

Liberti Snek se osvrnu.

— Proklet bio! — opsovao je i zategao uzde konju.

Hal se prenu i dograbi kolt. Pomislio je da se ovo odnosi nekim slučajem na Bladija Hogana.

— Šta je?

— Ludž — procedio je Snek. — Pobegao je...

— Pobegao?

— Vratio se, ako je to nešto drukčije — režao je džin. — Jahao je poslednji i jednostavno zastao.

Hal je razmišljao.

— Zašto se vratio? — pitao je.

— Zbog neke suknje — odgovori Snek. — Idem da ga naučim pameći i dovučen vezanog na lasu...

— Ostavi — prekide ga Hal. — Dosta nas je petorica. O Ludžu ćemo kasnije. Idemo!

Malkolm Hal nije dao ljudima da se priberu. Da se nastavilo pričanje o tome, dužina bi možda mogla i da počne s osipanjem.

A njemu je bilo stalo da ostatak života provede bez bojazni od zavijanja kojota koji najavljuje smrt jednog od lovaca na nagrade!

— Ako još nekome padne na pamet nešto slično — zavio se Snek — ubiću ga!

Da bi to potkrepio, Snek propusti sve ispred sebe. Onda je krenuo poslednji.

Hal je i dalje grabio napred, ali, sada opreznije.

Jer, Galč Siti se približavao.

A moglo je još nekome da padne na pamet Ludžova ideja.

Lovci su iz navlaka o sedlima izvukli puške, otkočili i stavili pred sebe.

Više nisu smeli da jure bezglavo.

Zalazili su u tamnije predele, gde je mesečina retko ili nikako prodirala. Bili su to obronci, preteći nad nešeni nad njima.

Tu je svaka jole oštija stena ličila na njušku prokletog kojota...

XII

Zavijanje tog kojota uskratilo je Dohanosu odgovor.

U magnovenju, kada se između njega i Doka nalazila tek tanana, majušna nit koja ih još žive vezuje, oglasila se životinja Bladija Hogana kroz noć.

Lice „Hladnorukog“ se zateglo.

Holidej je stajao i čekao. Mirno, nedokučivog pogleda, nehajno oslo njen na desnu nogu, uzdignutog le vog ramena.

— Kojot Kid! — iznenada je zakreštao Čarls Berns ispod stola. — On dolazi! Vas traži, gospodine... Vas!

Dohanos je izgledao đavolski zategnut, ali nepokretan.

Izgledalo je da ne čuje starčevo kreštanje.

— Što ga ne dočekate napolju? — predlagao je Berns, mlatarajući rukama po krajevima čaršava. — Jedan ili dvojica manje, mene se to ne tiče. Ubijajte se dalje odavde.

— Ne krešti — dobaci „Hladnoruki“. — Svi ćete doći na red — dodao je — svi vi ovde!

Činilo se da to misli ozbiljno.

Iako je pogled ustremio na Doka, njegovo telo kao da se okretalo prema ulaznim vratnicama.

A sa te strane, izdaleka, dolazio je poznati urlik od koga se lovci na nagrade dizala kosa pod šešikom.

Kirk Dohanos nije bio momak ko ji se plaši. Međutim, i do njega su doprle stravične priče o čoveku kome metak ne može ništa. Čoveku, kome je on ubio brata i koji, tragajući za njim, uz put likvidirao svakog od njegove vrste.

Da li je ova noć bila kraj traganju Bladija Hogana?

— Olakšaću mu put u pakao — kazao je „Hladnoruki“. — Neka se pridruži svom bratu.

— Ovaj neće okrenuti leđa — pri meti kockar.

— Svejedno! A ti... zašto ne kre neš?

— Stojim!

— To vidim. Ali, počni da izlaziš dok sam dobre volje.

— To govoriš već deset minuta. Što ne skратиš priču?

Dohanos je osetio da postaje obaz riv. Dosada mu se to nikada nije dešavalo. Ovog puta instinkt ga je

opomenuo: stranac u crnom odelu i beloj košulji nije bio sami kicoš.

Uvezani Džoni Mendel je sedeo za stolom, sve sigurniji da za njega još postoji nade.

Dok Holidej nije spasavao njega, ali je to činio braneći se od Dohanosove uobraženosti i osionosti.

Kojot je zavijao...

Iznenada, spoljna vrata su zaškriljala!

Neko ih je nesmotreno gurnuo laktom i ubacio čizmu.

Napregnuti lovac odskočio je u stranu i povukao revolvere.

Holidej je morao priznati da je brz! Pakleno brz!

Cevi koltova kalibra 45. okrenule su se prema ulazu i izbacile tovar vrelog olova. Hici su kao grmljavina ispunili krčmu i bacili na pod starog Bernsa.

Mislio je da puca na kockara!

A Kirk Dohanos je mislio da u krčmu upada glavom i bradom Bladj Hogan!

Živci su popustili, prsnuo je oklop ravnodušnosti i Dohanos je uplašen za svoj život besomučno pucao... pucao... pucao...

Onda je u vrelim cevima nastupio tajac.

Dim se lelujao kao nevestinski veo.

Telo se stropoštalo na pod, izrešetano mecima kao sito.

Nije trebalo mnogo pa zaključiti da je od Dohanosove ruke pao — šerif Galč Sitija!

Bio je iznenađen, i lovac, i ostali

unutra. Samo je Holidej sačuvao prisebnost!

— Nebesa! — zakreštao je Čarls Berns, koji je sa poda video krv ispod Fridelove lobanje. — Pa, on je... on je ubio Fernija! Zašto?

Siroti čovek nije stigao ni krik da izusti.

Bio je nafilovan olovom!

„Žvalavko“ se iza šanka prekrstio nekoliko puta.

Tajac je bio opipljiv, pritiskao je poput ogromne stene. Iznenadna smrt nedužnog šerifa ostavila je ravnodušnim jedino Kirka Dohanosa.

U stvari, šerifovu smrt primio je kao olakšanje. Bar nije bila njegova krivica, šerif je upao u nevreme i prosto izvukao revolvere iz lovčevog opasača.

— Budala — promrmeljao je „Hladnoruki“ — glupa budala!

— Nije veća od tebe — dobacio je Holidej ledenim glasom.

Dohanos se prenu.

Podigao je oči sa šerifovog leša i sledio se.

Džordžijančeva desna šaka bila je na dršci ukrašenoj slonovačom,

„Hladnoruki“ je tek tada bio sve stan da je namagarčio sam sebe: ispucao je oba svoj doboša, dajući ti me Holideju mogućnost da mu se smeje u brk i da ga drži u šahu.

— Time se služiš? — upitao je mirno.

Berns promoli glavu.

— Tako je — dreknu. — Ubio je šerifa, treba ga vezati i poslati saveznom maršalu u Vakol!

On četvoronoške izmili ispod stolica i odbaulja do Fridela.

Nekoliko trenutaka klečao je nad njim, vrteći glavom.

— E moj Ferni — mrmljao je starac — umesto da po običaju čuvaš krevet, ti si baš sada našao da se muvaš po polju? Kuda si krenuo? Šta te izvuklo iz kuće? Sudbina? E, moj Ferni...

Dohanos se sa smeškom duvoče do šanka.

Napolju se kojot ponovo oglašavao.

Lovac pogleda u svoje prazne koltove i sjuri ih za opasač.

— Ja ću izići — rekao je povukavši laso sa vezanim Mendelom.

Berns se trže.

— Ne daj mu — viknuo je prema kockaru. — On je ubica! Ubio je zakon!

— Ja idem — ponavljao je Dohanos bezbrižnim glasom.

Berns je buljio u Doka.

Ali, „Hladnoruki“ je dobro procenio s kim ima posla.

— Idem — kazao je i zakoračio — jer znam da nećeš pucati! Ti ne pucaš u nenaoružane, zar ne?

Holidej je ćutao.

— On izaziva — procedio je Berns. — Kao da nikad nije ubio nenaoružanog čoveka! Ja...

Dohanos je povukao Džonija Mendelu. Pri tome je izvukao zamotuljak s novcem i bacio na sto.

— Ovo ionako nije moje — reče.

— Napolju će te sačekati Bladi Hogan — dobacio je Berns.

— To je šansa za mene — odgovorio je podrugljivo ovaj. — Uost-

talom, ostajem ako napunim koltove. Bićemo tada podjednaki. Dakle?

Holidej klimnu glavom i skide šaku sa drške „linkolna“.

Dohanos je insistirao na obračunu. Verovao je da će sa punim koltovima imati više sreće i sa kockarem i sa progoniteljem iz Frederiksburga.

— Ubio je šerifa — bunio se Berns.

— Ja nisam zakon — preseče ga kockar. — Mene se ne tiču tuđe nevolje. Međutim, ide mi na živce — pokazao je prema lovcu. — To je jedini razlog.

— Lepa pesma — primeti Dohanos, puneći doboš desnog kolta. — U stara dobra vremena, bilo je sličnih džentlmena. Samo... nisu stigli da požive dugo.

— Neću ni ja, zar ne? — upita Dok.

— Nećeš!

Pošto je napunio koltove, pobožno ih je primeo svojim tankim, beskrvnim ustima i poljubio. Onda ih je pažljivo položio u futrole.

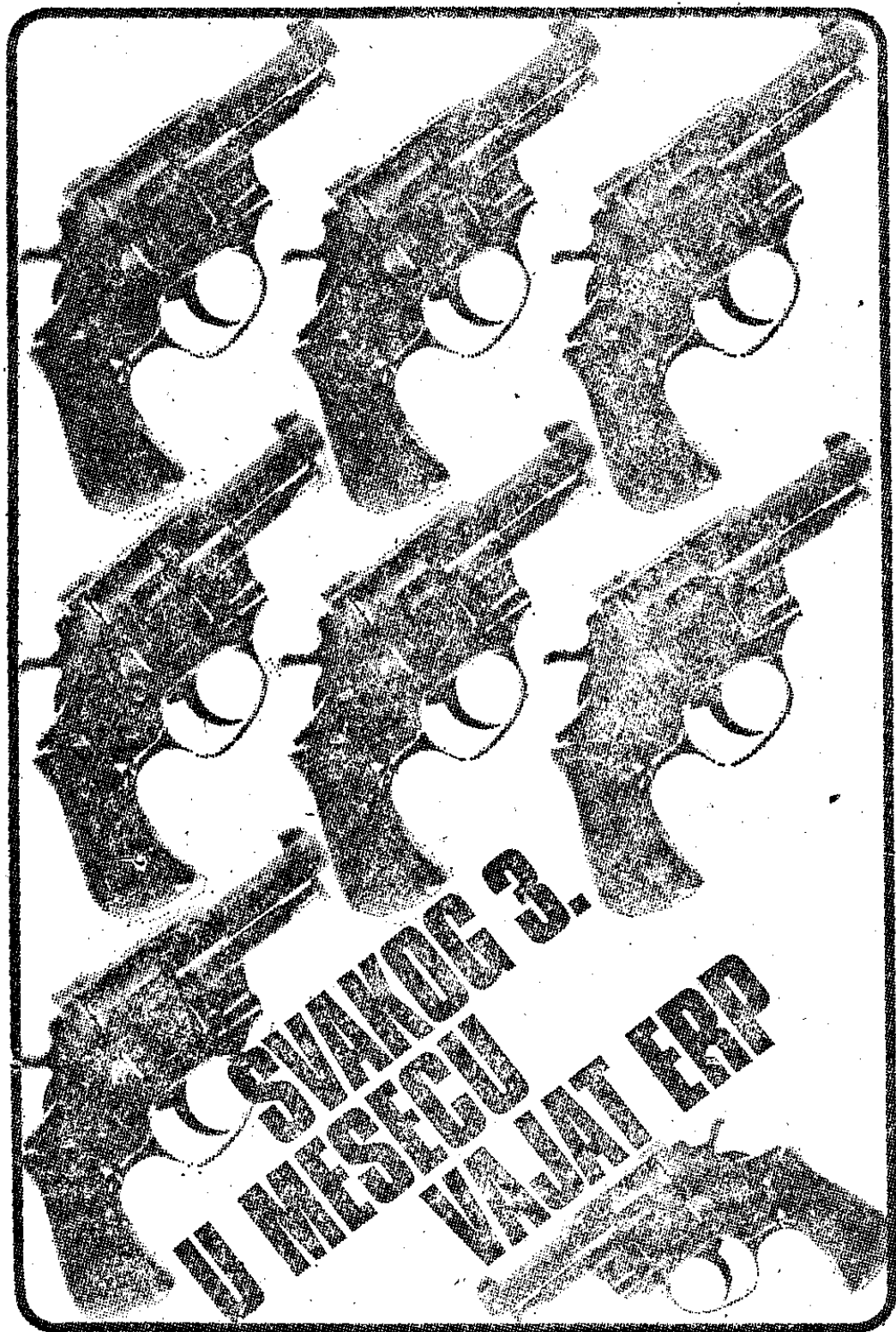
Ve je izgledao bolje i sigurnije.

— Znaš šta, dendi — dobacio mu je Dohanos — kad se napolju sledeći put oglašati onaj smrdljivi kojot, potegnućemo! Ne pre.

Lovac se igrao; bio je đavolski siguran u sebe, u svoje ruke.

Sa svoje strane, Džordžijanac je uvideo da neće biti lako ciljati protivniku u šake ili ramena. Jer, imao je dva kolta i neće pasti pre nego što ih upotrebi oba.

I još nešto: bio je brz. I precizan!

Čarls Berns više nije imao šta da doda. Ponovo se odvukao pod sto, iza Holidejevih leđa.

„Žvalavkova” glava je nestala za šankom.

Kojov se oglasi sasvim blizu...

Planulo je!

Raskrečen, cereći se, ispuštajući neki čudan, neartikulisan pisak kroz zube, Kirk Dohanos je istrkao svoj kalibra 45. i zasuo Holideja olovom.

Čovek iz Džordžije je pao.

Ali, ne od lovčevih hitaca.

Njegov pad bio je instinktivan potez; kada su se Dohanosovi prsti grčili na obaračima, slavni strelac je padao povlačeći oba svoja „linkolna”.

Dok mu je rame dodirivalo pod, narandžasti plamenovi sekli su barutni dim i pogađali cilj.

Umuklo je cerenje „Hladnorukog”.

Stajao je malo nagnut napred. Čitava priča bila je ispisana na njegovom licu. Priča koja se završavala u jazbini Galč Sitija.

Bedni kraj za takvo ime!

Najbedniji što je mogao da zamisli.

Noge su ga još držale, a umirao je!

Bluza sa resama bila je iskićena krvavim plodovima.

Umirao je Kirk Dohanos, ali lagano, otimajući se.

I smejao se!

Bilo je u tom osmehu bola, neverice... i one poslednje, očajničke iskre nade da vreme još radi iako ga ima sve manje.

Džordžijanac je vratio koltove za pojas.

Preko kundaka su pali peševi njegovog dugog kaputa.

Galč Siti je imao još jednog mrtvaca.

Tako malo mesto, sa nekoliko kuća, a za samo jednu polovinu septembarske noći ispunio se ehom revolverskih pucnjeva i leševima.

Da li je to zbog toga što se on obreo tu, ili bi se to desilo i bez njega?

Možda da, možda ne.

U svakom slučaju, Kirk Dohanos bi ostao živ i sačekao Hogana da mu presudi.

Holidej se seti da mu je u ustima još neupaljena cigareta. Kresnuo je palidrvce...

Čarls Berns je ispod stola čekao da bude siguran da je svaka opasnost, najzad, uminula.

Kirk Dohanos je, takođe najzad, pao na pod.

Ali, nadljudska snaga je još tinjala u njemu. Uspeo je da podigne glavu i vidi kockareva leđa.

Usta već nakvašena krvlju razvukla su se u smešak. Kolt mu je bio pod stomakom; zavukao je ruku i uspeo da ga izmami napolje.

Podigao je i uperio na Holideja.

Džordžijanac nije slutio ništa.

A Čarls Berns, pod stolom, nije uspeo da ga opomene, zgranut iznenađenim obrtom.

Dohanosov prst se nalazio pri kraju...

Hitac je odjeknuo.

Jedan jedini.

Ali, nije pao Dok Holidej. Klonula je glava Kirka Dohanosa.

Bio je, s ulaza, pogođen tačno u slepoočnicu.

Kockar se okrenuo s izvučenim koltom.

Na vratima se nalazio Bladi Hogana!

XIII

Dok je grupa od pet lovaca na uce ne jahala prema Galč Sitiju, šesti član, Bili Ludž, vratio se u Fuls Kemp.

Nije izdržao.

Niega su više privlačile devojke u salunu „Marti i sin” nego srljanje pod nišan Bladija Hogana.

Možda je sve to zvučalo kao bekstvo, ali ostavio je da o tome razmišlja kasnije.

S ovog đavolskog putovanja u Galč Siti možda se polovina neće ni vratiti.

Zašto bi on morao da bude, recimo u toj polovini?

Duga, masna kosa Bilija Ludža lepila mu se za oznojene obraze i zadržale među nepce. Povremeno bi je isplivavao kroz zube, goneći nemilosrdno konja prema svetlima Fuls Kempa.

Pomisao na one ženske osmehe, zavodljive poglede i punačke, nakarminisana usta dovodila su ga do ludila. Do vruga i Kojot Kid i poternice. Samo jednu da dogradi.

Onda se seti da je bez centa!

A nijedna u salunu neće ga ni „omirisati” za lepe oči.

Šta da radi?

Ništa mu još nije padalo na pamet. Verovao je da će već nešto smisliti u Kempu.

— Ludaci — glasno je rekao i okrenuo se na sever, odakle se vraćao — love avet?! Neka love... Haha-ha! Snek je, mislio sam, pametniji, ali... Baš me briga!

On natuče šešir na čelo i ugalopira u ulicu.

Sve što je imao bio je kolt.

Na nesreću, u Kempu je bila zatvorena zalagaonica Derefa Paka. Sedlo, kolt... sve mora ostati do jutra kod njega.

Ali, Biliju Ludžu bilo je potrebno nešto para odmah.

Ispred saluna „Marti i sin” jedva je našao mesta za konja. Izgledalo je da unutra ima sada dva puta više gostiju nego malopre, kad je napuštao sedeljku.

Oklevao je.

— Nema dolara, nema žena — zasus ga sa strane podrugljiv, prepoznatljiv glas.

Ludž ustuknu.

Sa strane, u polusenci, iza snopa svetlosti što je kroz prozor padao na trem — ukazala se silueta nekog čoveka.

— Meni ti to? — osorno će lovac.

— Tebi, budalo!

Ludžova šaka pade na opasač.

Ali, zar to nije...? Taj šešir, pončo preko ramena, lice uzano i mršavo kao u Apača.

— Sil Sidni? — raskravi se dugokosi Ludž. — Odakle te doneo vatar? Gde si bio? Prvi si napustio Galč, ali, nisi našao Mendelu, a?

— Nisam — odgovorio je ovaj, izbijajući na žučkastu svetlost. — Gleđao sam kako da umaknem Hoganu.

— Naletio si na njega? Gde?

— Ovde negde!

Taj se nikada nije nasmejao, odjednom pomisli Ludž i kiselo se naceri. Uostalom, i to je bar neko društvo!

— Švorc? — upita Sidni!

— Naravno! A ti?

— Imam nešto sitniša... i plan.

— Može li se tim sitnišem kupiti piće?

— Samo dva.

— Onda me pozovi, a?

Sidni bez reči krenu napred.

Na njih nisu ni obratili pažnju.

Ludžu se činilo da su devojke sada mnogo lepše nego malopre. Čak ih je i bilo više na broju.

Sidni ga povuče prema šanku, na samom kraju. Mesta za stolovima nije bilo ni za lek.

Ludž je buljio prema devojčkama.

Neke su stajale iznad pokeraša, neke su se uvlačile u krila pijanim i darežljivima. Neke... Ali, nijedna kod njega!

Sidni je ispratio Ludžove poglede.

— Batali — rekao je. — Imam plan...

— I ja — iskezi se Ludž. — Da do grabim jednu...

— Kako?

Lovac pogleda u svoje zgrčene prste, a onda se opusti.

— Ako taj plan ima veze sa lovom — promrmijao je onda napolje s njim. Samo na brzaka!

— Naravno!

Sidni podiže dva prsta uvis prema barmenu. Nisu dugo čekali na piće: doklizile su dve čaše.

— Mendelu juri Dohanos — rekao je Sidni. — Mrka kapa za nas ostale. Umešaće se i Hogan...

— Pređi na stvar.

— Nema poternica, nema dolara... Od vazduha se ne živi.

— K vragu, to mi je i majka govorila u Kanzasu — ljutnu se Ludž.

— Ako je tvoj plan da ovde držiš propovedi, onda od toga nema ništa.

— Treba samo malo izazvati gužvu — nastavio je Sidni mirnim, monotonim glasom. — Vidiš onaj sto tamo. Onaj za kojim se kockaju?

— Vidim!

— Tip sa debelom cigarom, u kravati. Ima nabijen novčanik... najmanje tri prsta. Sve „zeleniš“.

Ludž je žmirkajući posmatrao označenog.

Sve je na njemu bilo otmeno i prvoklasno — osim njuške, pomisli. Odelo skrojeno po meri, prugasto, smeđe, širokih revera, zelena kravat sa srebrnom iglom, cilindar s ovalnom „krunom“... a pod njim široko, liigavo lice sa bujnim zulufima ispred ušiju.

— Ko je taj?

— Nemam pojma — sleže ramenima Sidni.

Iznad čoveka šepurila se dama raskošnih grudi i osmeha.

Povremeno bi se laktom lako os-

lanjala na njegovo rame i bacala pogled u karte. A ovaj bi, povremeno, kad god bi dobijao pozamašnu svotu, odvajao pozamašnu novčanicu za njen dekolte. Za „dobru sreću”.

Bila je to cura po Ludžovom ukusu.

— I u čemu je plan? — upita on.

— Da ga ubijemo?

Sidni se namršti.

— Ja sam lovac na ucenjene, nemam nameru da mene gone. Treba samo da izazoveš gužvu.

— Kakvu?

— Bilo kakvu. Izazovi momka na neki način, samo da ustane. Posle će nastati tuča, ja ću ugasiti svetlo... i on će ostati bez novčanika.

Ludžu se nije mnogo svideo plan.

— To znači da moramo odmah da kidamo — procedio je. — A meni se baš ostaie.

— Odluči se — cimnu Sidni svoju čašu naiskap.

On spusti sitniš na šank i gurnu prema Martiju. Barmen vešto pokupi novac i strpa u kasu, ne brojeći.

Ludžovo lice se polako razmekšavalo.

— Izgleda da ću pristati — rekao je — ali, više zbog one cure nego zbog tipa.

— U redu! Biću u blizini.

Bili Ludž popravi opasač, zagladi kosu i lagano se približi grupi kibičera iznad stola.

Sil Sidni se prikrade s druge strane.

Ludž je nekako uspeo da se probije do „dame”. Prvo je dobro udah-

nuo njen parfem, a onda očima skliznuo niz ramena u dubok razrez na leđima. Imala je finu, glatku kožu. Sigurno je cela takva, zamišljao je lovac na nagrade.

Partneri užtogljenka kraj cure, bili su obični građani na kakve se nalazilo po svim salunima. Ljudi koji su imali para da izdrže jedno veče u razumnoj igri. Verovatno su u Fuls Kempu značili nešto, jer su manje bili prljavi i blatnjavi od ostalih kauboja i rudara.

Ludž zaključi da nijedan od njih ne nosi zvezdu.

— Tako, tu si se ugnjezdila, a? — glasno je rekao Ludž i kucnu devojku po ramenu.

Ona se okrenula; imala je zelene oči i čarobna usta. Bili Ludž skoro požali što joj ne može prići na neki bolji način.

— Kome ti to? — upitala ga je oštro.

— Tebi! Zašto nisi došla u sobu?

— Gubi se — odbrusila je cura nimalo ljubazno. — Ovo nije štala. Pogrešio si.

I okrenula se.

Prisutni su pomislili da je time sve svršeno, ali, Ludž nije odustajao.

On grubo dohvati devojčinu mišicu i skoro je odnese od stola.

— Ništarijo! — rekao je. — Našla si finiju slamaricu od moje, a? Valjao sam ti dok se nije pojavio ovaj naduveni kravar, da ti mahne velikom novčanicom ispred nosa?

Devojčine zelene oči izgubile su odbojnost i ispunile strahom.

Ludž nije izgledao nimalo privlačno dok je krivio usta i sevao pogledom.

Karte su pale na sto.

— Govori, zašto si me prešla? — drao se Ludž.

— Ali, ja...

On je žestoko prodrma.

Čovek sa cilindrom se podiže, crven u obrazima, kao da se davi od pritegnutog okovratnika.

— Šta to znači? — bio je vrlo učtiv. — Šta hoćete?

— A što je tebe to briga?

Ovaj se okrenu prema devojci.

— Ko ti je to?

— Ko? Niko — odgovorila je ona očajnički. — Prvi put ga vidim u životu! Pijan je...

— Samo jedna čašica — odgovori Ludž. — Naravno, ne poznaje me. Nemam ovakvo odelo — prezrivo je udario prstom po reveru čoveka — niti upotrebljavam skupe sapune i toplu vodu svako veče...

— Pusti me, idiote! — otimala se devojka.

— To, „idioti“ si mi obično šaputala na krevetu, lutkice, sada drukčije zvuči, a?

— Pustite je — počeo da se ljuti i čovek.

Ludž primeti kako vlasnik saluna napušta šank u nameri da interveniše.

To već ne bi bilo dobro, zaključio je on.

Morao je da reaguje brzo.

Snažno je stisnuo devojčinu mišicu i izvukao iz nje vrisak.

To je bilo dovoljno da se njen pokeraš stavi u njenu zaštitu. Namršten, uhvatio je Ludža za ruku, ne bi li je odvojio od cure.

— Kakav je to način? — povikao je on.

Lovac iznenada pusti devojku i zamahnu rukom.

Uputio je udarac u bradu.

Cilindar spade sa glave i neko ga je već zgazio čizmom, jer je glasno puknuo.

Udareni čovek gurnuo je sto i sa njega gomilu karata i uloženog novca.

— Čekajte, to nema smi... — viknuo je neko, spreman da se stavi između njih.

Kao poručeno, pomislio je Ludž i raspalio sledećeg.

Dobio je i sâm bubotku u leđa, no, nije se ni osvrnuo. S druge strane, Sil Sidni je izvukao ispod ponča kolt i opalio u svetiljku.

Za redom su utrnule sve tri.

Nastala je pometnja.

Bili Ludž je nazreo siluetu devojke koja je pokušavala da izmakne gužvi i pesnicama što su sevale oko lo. On se probi do nje i nemilosrdno je udari u potiljak.

Zatim je dočeka na ruke...

Taj dodir dao mu je čudesnu snagu.

Prebacio je telo preko levog ramena, uhvatio cev kolta u drugu ruku i njim prokrcio put do izlaza.

Ni sâm nije bio svestan kako se našao u sedlu. Onesvešćena devojka ležala je prebačena kao džak. Uživajući u svemu tome, Bili Ludž is-

pali dva hica prema vlasniku koji je taman pripaljivao novu svetiljku.

Ponovo je nastupio mrač i ponovo su devojkje cikom zatrovale salun.

Ludž uzmače dalje od trema.

Ako Sidni ne izmigolji dok izbroji do deset, neće ga više čekati. Do đavola i novac kada je izneo ono što mu je bilo mnogo potrebnije i draže.

Međutim, Ludž nije stigao ni do pet, a lovac u ponču je izleteo uporedo sa još nekim. Na trenu su izmenjali udarce, pri čemu je Sidni imao više sreće. Bacio se sa stepenika pravo u sedlo i zamalo oborio konja.

Ludž uzdom nekoliko puta raspali životiniu po vratu.

Napuštali su metež u salunu jašući na zapad, prema Snejk Kriku.

Uzdali su se u činjenicu da pokaš sa cilindrom ne pripada rudarima, jer bi ovi prevrnuli i nebo i zemlju da nađu pljačkaše.

U svakom slučaju, Bili Ludž i Sil Sidni bili su vični čitanju isti toliko koliko i u skrivanju tragova.

Polu časa kasnije, uvideli su da će Ludžov konj pasti od umora.

Imao je dvostruki teret, a prevatio je pre toga dobrih dvadesetak milja.

Dugokosi lovac na nagrade se domogao potoka i krenuo njim uzvodno. Sidni ga je pratio ćutke. Ionako slabo govorljiv, lovac sa licem Apača bio je još ćutljiviji pred činjenicom da je glupi Ludž poveo salunsku devojkju sa sobom!

Bio je to neopisiv teret za bekstvo.

Najzad su zašli u kamenjar.

Ludž je jahao napred. Mora da je imao nešto u glavi kada se kretao kao po dobro poznatim stazama.

Tragovi u stenju lako su se gubili. Ostajalo je nešto sa mokrih kopita, ali, brzo se sušilo. Sil Sidni se osvrtao i osluškivao, ali iza njih se protirala tišina i podmakla noć.

Pod rukom je stiskao nabijeni novčanik.

Plen mora da je bogat.

Sigurno nekoliko puta veći od prosečne nagrade za učenjene. Jedina nevolja bila u tome što u Fuls Kemp neće smeti da navraćaju izvesno vreme.

Sidni nije slutio da to neće učiniti nikada više...

Ušli su u tamnu senku velike stene, koja se nadnosila nad prolaz i skoro sastavljala sa drugom.

Ludž je zaustavio svoje kljuse.

— Bio si ovde? — oslovi ga Sidni.

— Dva puta — odgovorio je ovaj i sjahao.

Povelili su zatim konje strmom padinom, prema omanjem otvoru, skrivenom iza bodljikavog grmlja i kaktusa.

Bila je to niska pećina, zaklonjena od pogleda odozdo.

Konje su ostavili ispred.

Ludž dohvati devojkju preko ramena i ponese je unutra.

— Valjda je nećeš dalje odavde? — upita Sidni.

— Videću — odgovorio je ovaj zagonetno. — Upalićemo prvo vatru.

— Vatru?

— Hoću da je osmotrim bolje.

— Lud si!

Ludž pažljivo spusti curu na hladnu zemlju i obrisu rukavom usta. Izgledao je đavolski zadovoljan. Prostor oko njih obasjavala je mesečina, a dalje se nalazila tama, prohladna i neispitana.

Sidni je ipak pokupio nešto granja i zapalio.

— Da vidimo šta si poneo — predloži Ludž.

Približili su se plamenu; po neravnim zidovima pećine njihove senke bile su ogromne i preteće.

Sil Sidni je razgrnuo svoj pončo i izvadio novčanik.

Kada ga je otvorio, prvo mu je pala u oči hartija. Komad papira na kome su, sitnijim slovima, bile ispisane reči: ČESTER GREJSOM, TRGOVAC, RANKON — NJU MEKSIKO.

— Ala je ovaj daleko zapucao — primeti Ludž.

Sidni nehajno baci vizit-kartu u vatru i izvuče svežanj novčanica.

Oči im se raširiše.

Tu mora da je bila grdna gomila dolara.

Sidni je prebrojavao brzo.

Kad je završio, pogledao je u Ludža sa neskrivenim trijumfom.

— Šta sam ti rekao? Dvadeset hiljadarki! — razvuklo se prvi put njegovo mršavo, apačko lice u smešak. — Šta kažeš, a?

Lovac je ćutao.

U glavi mu se vrzmalo mnoštvo ideja, ali, sve je opet izlazilo na jedno. Pogledao je preko ramena: devojka se budila iz nesvestice.

On se uspravi.

Već utrnula svetlost male vatre obasjavala mu je zenice kao zrna dijamanta.

— Slušaj, Sile — izgovorio je Ludž polako — malo je to para za nas dvojicu.

— Kako to misliš? — upitao je ovaj, brojeći ponovo svežanj.

— Tako lepo. Malo je kad podeliš na pola, a dosta za samo jednog.

Sidni prestade sa brojanjem.

Možda je nagađao po zvuku Ludžovog glasa da je bio neoprezan.

Podigao je glavu.

U Ludžovoj ruci već se nalazio kult.

— Šta to znači? — upitao je mirno ovaj, mada je dobro znao.

— Žao mi je, ali, ne mogu da biram.

Sidni nije ni pokušao da ustane.

— Ubićeš me?

— Šta mogu drugo?

— A cura?

— Nju ću povesti u Meksiko. Adios!

Cev se podiže.

Sil Sidni nije mogao da dohvati svoj opasač, jer ga je pokrivao pončo. Odjednom je shvatio da mu od života ostaje samo sekunda ništa više.

On samo malo zabaci šaku i novac se rasu po vatri!

Svežanj je zaklonio titranje žara i zapretio da ga sasvim zatrpa. Međutim, izazvao je ipak dimljenje, što je značilo da će za koji trenutak buknuti novi, jači plamen.

Bili Ludž zaurila i opali.

Sidnju je nedostajao bedni delić sekunde da izbegne olovo. Odbacio se unatrag, ali, ne dovoljno hitro.

Ludž je ispalio četiri hica — a onda nogom odbacio novčanice. Neke su već bile zahvaćene po ivicama.

Pucnjava je sasvim osvestila salunsku curu.

S užasom je primetila kraj sebe mrtvog lovca na nagrade, štaklastog pogleda i usta punih krvi.

Ponovo je kriknula.

Kriknula je još jednom, dugo, stravično i otegnuto. Činilo se da strepi da će umreći ako krik prestane. Zidovi pećine su odzvanjali, Ludž je prestao da kupi novčanice okolo i poleteo na nju.

— Umukni, ti... — bacio se na nju.

Ako je imao nameru da je udari, iznenada je odustao.

Zaustavio ga je njen parfem. A zatim dodir glatke, nežne ženske kože o kojoj je danima i noćima sanjao.

Obuzela ga je čudna, iznenadna vatra i umesto da je zgromi, on je nežno pomilova po kosi.

Devojka se odmaće s užasom.

— Ne boj se — kazao je Ludž drhtavim glasom — sad mogu da te platim. Da budeš moja...

— Odlazi — zajaukala je cura i sva se skupila u sebe.

Kosa joj je bila u neredu, haljina poderana na nekoliko mesta, karmin razmazan po licu... pa ipak, bila je poželjna.

Valjda zato što su bili sami i što

ga niko nije mogao omesti da je primora da ga voli, nije mario što u njoj izaziva gađenje i prezir.

* Ona je bila svedok tog hladnokrvnog ubistva, ali, šta je svedok bez svedoka? Ništa!

— Daću ti pola — dahtao je Ludž i bacao novčanice na nju. — Evo... Daću ti sve, lepa moja... Sve je tvoje — pokrivao joj je ramena dolarima i ljubio ruke — oženiću se s tobom, otići u Meksiko i lepo živeti... Evo, tu ima dvadeset hiljada dolara, sve je tvoje...

Govoreći to, on joj rastvori haljinu na prsima i skoro izluđe od pogleda na oble, krupne dojke sa cvetom bradavica po sredini.

— Ne — jeknula je ona i navukla haljinu ponovo na grudi. — Pusti me... Neću tvoj novac!

Ludž zastade. Usta mu ostadoše otvorena, pogled zamućen.

Zašto?

— Zašto? — glasno se upita. — Ko te više platio od mene? Zašto nećeš?

— Pusti me — odupirala se nogama o tle i uzmicala prema izlazu. — Mrzim te... Ubico! Neću taj novac...

— Nećeš?

— Ne... Pusti me... Rudari će te naći i obesiti ako me dirneš. Ja sam njihova cura.

— Sad si moja — klimnu glavom Ludž i izvuče kolt. — Ako nećeš, ubiću te.

Rekao je to iznenadnim, mirnim glasom. Poverovala mu je, ali nije pokazala da se boji.

— Ništa silom nećeš postići — do-
bacila je.

— Moraš biti moja — dovukao se
do nje na kolenima i stavio cev pod
grlo. — Ako se budeš branila, pu-
caću... Evo, kolt stoji na dohvat
ruke... Uzeću ga ako pobegneš...
Ubiću te! Razumeš? Ubiću te! — za-
urlao je kao raspamećen.

Ona se skupi, ježeći se pod njego-
vim usnama.

Okrenula je glavu kad se približio
vratu. Međutim, za Ludža to više ni-
je bilo važno. Dahtao je i režao u is-
ti mah. Dokopao se do njenih usta,
ali, njen jezik mu umače iza zuba.
Delovala je beživotno, kao kakva
stvar.

On joj razdera haljinu i zaroni li-
ce među dojke.

Devojka baci pogled prema koltu.
Ludžova šaka je neko vreme bila uz
njega, ali, sada se udaljavala prema
njenom telu, u sve većem zanosu.

— Žulji me — prostenjala je ona,
pokušavajući da ga skine sa sebe —
čekaj...

— Ne čekam...

— Da se namestim — kazala je
slatkim glasom i liznula ga po uhu
— i da se skinem... Biće nam lep-
še...

Ludž se malo pridigao, ali joj nije
ostavio previše prostora.

Bio je suviše zagrejan da bi do-
zvolio da ga ohladi dugo skidanje
čarapa i podvezica.

Ona skide gornji deo haljine i os-
tade naga.

— Skini ostalo — predloži — po-
mozi mi.

Lovac se uspravi i sa nekoliko že-
stokih zamaha svuče celu haljinu sa
nje. Nije čekao ostatak, ponovo se
bacio na nju. Osetio je kako ga grli
i svaljuje pod sebe, isisavajući mu
krv pod bradom.

Činilo mu se da će uzleteti od sla-
sti...

Onda je umesto njenih usta osetio
pod grlom cev.

Ukočio se.

Devojka je uspela da se odmakne
od njega, u donjem vešu koji se
držao još samo na kukovima.

A njegov kolt nalazio se u njenim
majušnim šakama.

Ludž se iskliberi.

— Tigrice, a? — rekao je i klekao.
— Daj mi to ovamo.

— Ne prilazi — uzviknula je ona.
— Hoću da odem... Ne približuj
se...

— Ovamo taj kolt, lepa moja —
pružio je ruku lovac — inače, teško
tebi...

— Stani!

Ludž nije slušao.

Devojka je pritisnula obarač...

Učinila je to stisnutih očiju, očaj-
nički stežući izlisanu dršku.

Pucnji su protresli njenu šaku,
čula je samo dva, treći put je igla
udarila u prazno.

Kada je otvorila oči — Bili Ludž
je ležao kraj njenih nogu.

Nije se micao!

Devojka s užasom raširi prste i
kolt skliznu na tle.

Vatra se već bila ugasila. Ono ne-
što žara bilo je dovoljno za toliko da

navuče haljinu i da preskačući leševе iziđe u noć.

Približila se prvom konju na koga je naletera i s mukom se ispela u sedlo.

Iako nije puštala glasa od sebe, suze su joj nalivale usta i slivale niz bradu. Noć je bila hladna, ali, njoj je bilo stalo da se što više udalji od tog mesta.

Konj nije mogao znati kuda će.

Pokušala je da se pribere i da se seti predela kroz koji su prošli.

Znala je, takođe, da će joj biti mnogo lakše kad stigne do Snejk Krika.

Onda se odjednom sasvim otreznila!

Odlazila je, a toliko novca ostalo je u pećini. Može ga naći kakva skitnica, a može ga jednostavno vetar izvući napolje i rasejati po okolini.

Skupila je hrabrost i vratila se natrag.

Misao na toliko hrpu dolara bila je jača od straha i odvratnosti prema leševima. Morala je uzeti koliko-toliko za sebe. Za ostalo neka optuže otmičare!

U pećini je već bilo sasvim mračno.

Više pipajući nego gledajući, salunjska cura je skupljala novčanice rasejane po zemlji. Nekoliko puta je dotakla zvrčenu ruku mrtvaca ili vrh žizme. Kada je pomislila da ima dovoljno, strpala je pod haljinu i izvukla se napolje.

Ali avaj!

Ispred pećine više nije bilo konja...

Nijednog!

Užas joj preplavi oči. Nije imala snage ni da krikne. Samo je očima zverala okolo, ali, od životinja ni trađa ni glasa. Kao da ih je progutala tama.

Kolena je izdadoše; bez konja je bila izgubljena u ovoj pustoši. Ko zna da li će kakva potera i krenuti za pljačkašima. A ako krene, ko zna hoće li se uputiti baš na ovu stranu.

Još neko vreme se lomatala po kamenjaru u nadi da će naići na jednog od konja.

Uzalud!

Sve se bilo zaverilo protiv nje.

Imala je gomilu novaca kod sebe, ali, niime nije mogla ništa da kupi.

U očajanju je počela da doziva u pomoć...

XIV

Tišina je potrajala minutima.

Sve je izgledalo nepokretno; ni koiot se više nije čuo, mada je bio u tami.

Činilo se da je smrt Kirka Dohannosa označila kraj jedne priče.

Ležao je u lokvi krvi.

Na ulaznim vratima, Bladi Hogan više nije izgledao onako avetiniski.

Smakao je laganim pokretom kapuljaču sa glave i pred kockarem, starcem i krčmarom ukazala se seda, skoro bela kosa i još mladoliko lice Koiota Kida.

Odjednom, kao da se sa neke tajne skinula paučina.

Izostala je ona začaranost koju su sobom nosili kojot i jahač u ogrtaču.

Sve je potalo jednostavno.

Čarls Berns je izmilio ispod stola i napipao stolicu pod sobom.

Hogan je vratio kolt natrag.

Lice mu je bilo bledo, koža pepeļjasta, kao da se nikada nije izlagala suncu.

Upali obrazi bili su dokaz da je taj čovek bežao i od ljudi i od zakona. Mesecima se skrivao pod svojom kapuljačom, birajući noć za saveznika.

Kosa mu je bila bela, duga i neuredna. Ali, lice mu je začudo bilo glatko i briјano. Ispod ogrtača, dok je koračao prema mrtvom lovcu na nagrade, bljesnuli su meci s opasaka.

Nogom je prevrnuo „Hladnorukos“ na leđa, i duga ga posmatrao.

Zatim je upravo pogled prema starcu i kockaru.

— To je on? — upitao je.

— On je — odgovorio je Čarls Berns promuklim glasom. — Dobio je što je zaslužio...

Hogan se uputi prema prvom stolu i sede.

Zurio je nekoliko trenutaka u svoje šake.

— Gotovo je — promrmljao je.

Da, bilo je gotovo.

Ubica njegovog brata našao je smrt. Istina, ne od njegovog oružja, ali, bar ga je dokrajčio. Pre toga, Dohanos je već bio na putu za pakao.

Odustao je od pitanja šta se sve desilo pre njegovog nailaska.

Znao je samo da starac i krčmar nisu pucali.

Stranac u crnom nadmašio je čuvenog revolveraša i to je bilo dovoljno.

Protrljao je rukom čelo.

Izgledao je umorno i odsutno.

Instinktivno, „Žvalavko“ je iskopao bocu viskija i skoro na prstima prineo Hoganovom stolu. Ovaj je nije ni primetio.

Spolja se čulo skićanje.

Hogan podiže glavu.

— Ostani — rekao je malo glasnije.

Skićanje prestade.

— Možda je gladan? — ogласi se Berns. — Ili žedan?

— Neka se snađe — odgovori Hogan. — Svejedno mi je. Sve je gotovo...

Dakle, Kojot Kid je prestao da postoji.

Kraj Kirka Dohanosa bio je i kraj Kojota Kida. Postojao je još samo Bladi Hogan sa nekoliko lovaca na nagrade na duši.

To mu nisu mogli da oprostite mnogi. Pa ni zakon.

— Šta je hteo od vas? — okrenuo se Hogan prema Holideju.

— Ne znam! Bio je nervozan.

— Glup razlog — rekao je Hogan.

— To ga je koštalo.

— Nisam imao izbora.

Čarls Berns je žudno pogledao u bocu pored Hogana.

— Nikad ne bih poverovao da mi je ko pričao — zakreštao je — da

ću ovako sedeti blizu Kojota Kida, zdrav i čitav! U stvari, kad god sam čuo kojota, ježio sam se.

Hogan je ćutao.

— Da ste samo videli ostale lovce — nastavio je slobodnije starac — kako su se pokupili večeras kad je zaurao kojot!? Puf! Isparili su se jedan po jedan.

— Meni je trebao Dohanos — reče Hogan.

— A ostali?

— Mrzeo sam ih sve... Ali, samo dok nisam naišao na njegov trag. Posle mi je bilo svejedno.

— A ja? — skoro dreknu Džoni Mendel. — Hoće li me neko odvezati? Istina, vredim pet hiljada dolara, ali, ne vidim ovde nijednog živog „glavoseću”.

— Ja sam te jednom oslobodio, pa si došao ponovo vezan — zapreti Berns. — Neću da se mešam.

„Žvalavko” je obišao šank i došao do mrtvog Fernija Fridela. Ta noć će se pamtiti. Nikada toliko pucnjeva i krvi u „Žvalavkovoj” jazbini! Nikada!

Izbacio je prvo Dodsa Nanoja, a sada će morati dvojicu.

Litl će se zgranuti kada mu se donesu još dve „mušterije”.

Prvo će pitati ko će da plati sanduke, a onda ih preuzeti.

Za ovakve slučajeve „Žvalavko” je imao jedini odgovor: „pretresi ih, i sve što nađeš tvoje je”.

Teri Litl bi se uglavnom zadovoljio time.

Bladi Hogan je ustao, izvukao nož

i presekao laso sa Mendelovih mišica.

Zatim se vratio i ponovo seo.

— Znae šta, Hogane — javi se Berns — na vašem mestu ja se ne bih ovde zadržavao dugo.

Čovek podiže glavu.

— Lovci se stalno vrzmaju ovuda. Može neko tnaći i ako ugleda Mendelu, zazvoniće na okup.

— Šta si uradio? — upita Hogan Meksikanca.

— Ubio sam, senjor.

— Namerno?

— Namerno! Nije zaslužio bolje.

Hogan dohvati bocu i zagleda je sa svih strana. Onda je naglo hitnu prema Bernsu.

Starac, iako iznenađen, spremno je uhvati. Ispod brade izbi zadovoljan smešak.

Imao je on hiljadu pitanja za Bladija Hogana, ali se ipak ustručavao. Čovek od koga je strepelo pleme „glavoseća” nije izgledao raspoložen za priču.

A to što je seo, bila je jednostavno potreba da predahne i promeni sedlo.

Uskoro će ponovo krenuti za svojom zvezdom.

Kuda, to samo on zna.

Novac u zamotuljku još uvek je ležao na stolu. Na njemu je počivao Mendelov pogled.

Kockar nije pokazivao želju da ga uzme.

Toliko novca, a on ga ignoriše, razmišljao je Meksikanac. Morao je da ga pita pre nego što krene. Morao je.

— Mister, zašto ste mi ovo dali?
— pokazao je na zamotuljak. — Zašto meni?

Holidej je izgledao odsutno. Međutim, ležerno je prebacio nogu preko noge i izvadio pozlaćenu tabakeru.

— Tebi će trebati više nego meni — odgovorio je.

— Kako znate?

— Pretpostavljam. Na severu, gore, ima rančeva koji traže dobre radnike i jahače. Tu se može početi...

— Ja... uostalom, ne znam šta da vam kažem, mister...

— Imaš Dohanosovog konja — dobacio je Berns, odvajajući usta od boce. — Šta čekaš? Omču?

— Uzeću samo hiljadu dolara — rekao je Mendel. — Time ću početi. Ovo drugo bilo bi previše.

— O čemu on to? — prenu se Berns. — Zar je tamo novac?

Mendel izbroja svoj deo, a ostatak ponese.

— Staviću natrag u sedlo — kazao je.

Dotakao je rukom šešir u znak pozdrava i izašao. Uskoro su čuli topot konja, kako se udaljava.

— Ništa ne razumem — zavrteo je glavom starac i ponovo nategao viski. — Baš ništa! Uzima hiljadu dolara kao da je stara novina... I — puff! Ode! Ljudi, ovde se cele noći komešalo i pucalo — zamlatarao je Berns rukama — ubijen je Nanej, Dohanos, ubijen je šerif... A niko da pomoli nos. Kao da u Galču nema žive duše osim nas ovde.

— Ljudi misle da su lovci još ovde — javi se „Žvalavko”.

— Gle? — iskezi se starac. — Pa, ti imaš jezik?

— Imam! I nije zadebljao od viskiја kao tvoj...

Berns se naroguši.

— K vragu! Sve vreme čutiš kao daska, a sada izvaljuješ viceve, a? Šta to znači...

Odjednom je ućutao.

Spolja je doprlo rezanje.

Bladi Hogan podiže glavu.

Iz tamnih očnih dupji kao da izbliva vatra. Šake mu skliznuše sa stola, pod ogrtač.

— Ko bi to mogao da... — procedi Berns.

„Žvalavko” se već po navici saže pod šank.

Kojot je zauriao. Činilo se da uzmiče od ulaznih vrata.

Odjednom, vrasnu puščani hitac. Jedan... pa drugi...

Kojot se oglasi još jednom, očajničkim, samrtničkim urlikom.

Zatim je nastao tajac.

— Ne — procedio je Bladi Hogan i odgurnuo sto ispred sebe. U ruci mu bljesnu kolt.

Holidej se takođe pridiže.

— Čekajte — oštro je doviknuo, — Oni...

Hogan ga nije slušao.

Navukao je kapuljaču na glavu i jurnuo na trem.

Misao da je neko pucao u kojota i ustrelio ga, učinila je Hogana nepreznim. Možda je tome bio i kriv trenutak opuštenosti, pred mrtvim Dohanosom.

U svakom slučaju, Bladi Hogan nije stigao daleko.

Na samom ulazu, iz pet pušaka dočekala ga je vatra i ubacila natrag!

Pet lovaca na nagrade sačekalo je da se pojavi i jednostavno ga razneli olovom. Bladi Hogan nije stigao da ispali nijedan hitac; pao je na pod, umotan u svojstveni ogrtač kao u pokrov.

Čarls Berns je ispustio bocu.

Odmah zatim u krčmu je nahrupilo pet jahača, s uperenim puškama. Bili su to Snek, Hal, Taft, Hercberg i Vais.

Uspeli su!

S neskrivenim zadovoljstvom stajali su poredani iznad tela mrtvog Kojota Kida. Trijumf i olakšanje ispisivalo im je lica.

Debeli Tim Hercberg našao je za shodno da pljune na nepomičnog Hogana.

Pošto su stajali tako, u očekivanju da se nekim čudom Kojot Kid pomeri pa da ga opet složno dokraiče, lovci su nesvesno pošli u krug, oko leša.

Zagledali su ga sa svih strana, u neverici. Dakle, to je bio Kid!

Avet koja ih je proganjala i polako skidala, glavu po glavu.

Nekoliko puta su ga gurali nogom na jednu i drugu stranu.

Vajs ga je čak snažno udario u rebra. No, nije dočekao jauk ili uzdah.

— Eto — promrmljao je Malkolm Hal — to je ipak samo čovek. I to mrtav!

S Hoganove glave spala je kapuljača i otkrila lice.

Oči su mu bile pod kopcima. Umro je zatvorenog pogleda, ne pružajući im zadovoljstvo da ga vide staklastog ili iskeženog.

Činilo se da spava, rasterećen svih ovozemaljskih briga, na kraju svog puta koji je sam sebi odredio.

— A ovo? — pokazao je Snek na leševu šerifa i Dohanosa. — I njih je ucmeкао; a? — obratio se pitanjem Bernsu.

— Ne... — iskašlja grlo starac, kome je prisustvo petorice poludiviljih lovaca oduzelo moć govora — nije on...

— Nego ko?

— Dohanos je šerifa... Slučajno!

— Sad nije važno — odmahnu rukom Hal. — Bladi Hogan je na kraju krajeva ubio onog na koga se najviše okomio.

— Da, a uzgred je i nekolicinu naših skratio za glavu — podrugnu se Hercberg. — Ti, svinjo — okrenuo se prema zaplašenom „Žvalavku” — iznesi piće da proslavimo ovo! Brzo!

Džozef Vajs je čučnuo iznad Hogana i rastvorio plašt.

Pogledao je opasač, izrađen od fine kože, otkopčao ga je i izvukao ispod.

Hercberg mu se pridruži.

Čutke su ga pretresali i vadili stvari iz džepova. Na žalost, nisu našli ništa naročito.

Bilo je tu duvana i papira, jedan nož, nekoliko dolara i jedna slika, iskrzana po ivicama.

— Gle — uzviknu Hercberg — pa liče.

Na slici su se nalazila dva mlada čoveka, sličnih crta.

Nije bilo teško pogoditi da je to zajednički snimak braće Hogan.

Vajs je nemilosrdno podera.

— Revolver i nož — prezrivo se podigao. — To mu neće trebati u paklu.

— Ljudi se s tim obično sahranjuju — primeti Holidej i njegov glas poremeti sivilo krčme. Sve glave se okrenuše na tu stranu.

— Čovek? On nije čovek, već kofot — nasmejao se nervozno Hercberg. — Uostalom, nećemo ga sahraniti, već obesiti.

— Tako nekako — složi se i Taft. — Neka plaši gavrane i sve one kojima padne na pamet da se poigra sa ugledom lovaca na nagrade.

— Možda džentlmen ne smatra da mi imamo ugled? — primeti Malkolm Hal izveštačenim glasom. — Svako ima pravo da drukčije misli.

— Verovatno! — klimnuo je Hercberg. — Bili su zajedno ovde pa su se spriateljili.

— Ja bih nešto ponio — prekide Snek razgovor. — Odavno sam suv. To je za trenutak skrenulo njihove misli.

„Žvalavko” je izneo pet čaša i dve boce. Ruke su mu se tresle; očekivao je da će ga svakog časa, odnekud, sustići neki udarac.

Čarls Berns je nogom gurnuo komade stakla od svoje boce pod sto. Više nije izgledao raspoložen za pri-

ču. Predosećao je da će noć još potrajati.

Čaše su zveknule. Pet kratkih trzaja, i ponovo su prazne.

Sledećih pet su ispraznili prema Hoganu. Prosuli su po njegovom licu, cereći se od zadovoljstva.

— Ako u paklu postoji kazan gde se kuvaju — kliberio se Tim Hercberg — onda bar neka miriše malo na viski.

— O mrtvima malo lepše — opominjao ih je pritvorno Hal. — Tako stoji u bibliji.

— Ovo je moja biblija — lupio se Vajs po kundaku puške, položene na sto. — Amin!

— Neko nam, ipak, nedostaje — umešao se ljudeskara Snek.

— Ko? Bili Ludž? — upita Hercberg.

— Vraga — odbi tu pomisao ovaj — njega ću već ja propustiti kroz šake kad ga nađem... Mislio sam na Mendelu! Zašto je Dohanos svraćao ovamo ako nije uhvatio pet hiljada dolara?

— Ako nije on, mi ćemo — raširi ruke Hal. — Dobro će nam doći za jedan lep provod u Kampu.

— Je li Dohanos bio sam? — okrenuo se Snek prema Bernsu.

— Ne znam, ja nisam telegrafski stub — obrecnu se starac, kome se smučilo ponašanje lovaca.

— Odgovaraj! — naroguši se Al Taft, kome je viski već obojio jagodice. — Kad te lepo pita...

— Mogu li ja da odgovorim? — skoro ljubazno upita kockar.

Odjednom su ućutali.

DOK
HOLIDEJ

**svakog
1.
u
mesecu
u
vašem
kiosku
nova
epizoda**

**svakog
1.
u
mesecu
u
vašem
kiosku
nova
epizoda**

DOK
HOLIDEJ

Bilo je nešto hladno u tom zvuku glasa. Uopšte, u tom čoveku se nalazio neki dinamit, čiji fitilj još nisu uspeli da primete.

— Zašto ne? — pristade Hal.

— Džoni Mendel je odjahao nešto pre vas.

— Odjahao? — smrče se Taft. — Na čijem konju?

— Na svom.

— Zar je imao konja?

— Imao je kolegin — pokazao je prema izvrnutom Dohanosu.

— Kirkov? Onda je podaleko izmakao — zaključio Taft.

— Svejedno, neće daleko — sleže ramenima Hal. — Najbolje da ga zaboravimo malo i nazdravimo. Sad lakše dišemo, momci...

Snek je lupio šakom po stolu.

— Taj momak ima sreće — prasn timer. — Doveo ga je Dods, pa je umakao. Doveo ga je Kirk, pa je opet... Zašto ste ga pustili, mister? On je ubica.

— A vi?

Tim Hercberg uvuče glavu u ramena, kao da prima udarac.

— Šta to znači? — zarežao je.

— Znači da ima ubica i ubica — mirno uzvra timer kockar.

— Tačno — uplete se Hal. — Samo... tumače se na razne načine. Odgovornost je puštati ubicu da pobegne, mister. Pogotovu ako vredi pet hiljada.

Holidej nije rekao ništa.

— Rekoh ja da su možda prijatelji — mrmljao je Hercberg. — Čim je Hogan smakao Dohanosa, mora da

je to učinio ili s leđa, ili uz njegovu pomoć — pokazao je na Doka.

— On ga nije ubio — reče kockar.

— Nije? — isceri se Hercberg. — Da nije udario glavom o pod?

— Ko je onda — upita Hal.

— Ja!

— Zašto?

— Imali smo drukčije poglede na svet.

Lovci se zgledaše među sobom.

— Noćas dozvoljavam svaku šalu — javi se pre svih Malkolm Hal i napuni ponovo čaše. Bilo mu je stalo da sve ostane na činjenici da je Bladi Hogan mrtav.

— Ali, on nam se podsmeva — ne otrpe Vajs, nabijajući svoju vunenu kapu sve do obrva.

— Možda govori istinu? — ustade Liberti Snek — Odmah ćemo videti — uputi se prema „Žvalavku” i skoro ga poklopi svojom telesinom.

— Ako slažeš, udaviću te — prasn timer mu ie. — Ko je ubio „Hladnorukog”? Hogan?

— N... nije — procedi ovaj.

— Znači, nije — odmače se Snek.

— To znači još nešto — nadoveza se Hal. — Ako je Kirk pao od ruke ovog gospodina, onda je gospodin veoma brz.

— Veoma — istisnu i Berns.

— On ie i Mendelu pustio — zareža Taft.

— Verovatno — mirnim glasom zaključio Malkolm Hal — Zato mu treba odati priznanje. Živeli!

Lovci nisu sasvim shvatili Halovo ponašanje, ali su ipak ispi timer svoje piće, podozrivo odmeravajući kicoša.

— Ja bih... — poče Herberg.

— Imam za tebe posao — preseče ga Hal.

Sad su svi pogledali u njega.

On se naže i nešto im izreče šapatom.

Nekoliko trenutaka su nemo gledali Hala, a onda im lice preli ružan osmeh.

Dok Holidej je za delić sekunde zakasnio da se obezbedi.

Dva para pušćanih cevi već su bila okrenuta prema njemu. A iznad njih, cerile su se njuške lovaca na nagrade.

— Tako — rekao je Malkolm Hal — dovoljne su i dve — pokazao je Herbergu i Sneku da drže kockara na nišanu. — Ostali neka rade svoj posao. Možda je malo indijanska, ali vredi...

„Žvalavko” je s nerazumevanjem posmatrao kako Vajs i Taft skidaju svetilike i posipaju petrolejem šank i pod oko vratiju.

— Šta to rade, k vragu! — zaceni se Berns.

Malkolm Hal je izgledao raspoložen da objasni.

— Ima puno leševa — pokazao je oko sebe. — Šerif, Dohanos, Hogan... Stavićemo ih lepo jednog do drugog i zapaliti. Leglo zla jedino tako treba uništiti!

— Šta? — dreknu Berns. — Kako leglo... ovo je „Žvalavkova” krčma a ne...

— To je već odlučeno — nemoćno raširi ruke Hal — a vi možete izići... a možete se peći s njima zajedno!

— Ali zakon...

— Nema zakona. Mrtva usta ne govore.

Za to vreme, halaučući i poskakujući kao indijanski vračevi oko stuba smrti, Vajs i Taft su zalivali tečnošću trule patosne daske, unapred uživajući u prizoru.

Berns je pogledao u kockara, ali, nije mogao da dokuči šta ima u glavi. Izgledao je pakleno ravnodušan.

— Ja ne izlazim — zavapio je plačnim glasom „Žvalavko”. — Ovo je moja kuća... Sve moje...

— Onda ostani — mirno mu predloži Hal. — Dovucite ih na sredinu — naredio je Sneku i Taftu.

Oni dograbiše Fridela i Dohanosa za noge.

U međuvremenu, Vajs i Taft nisu skidali pogled sa Holideja.

— Ostajete li? — upitao je Hal i primakao se izlazu.

To učiniše i ostali.

Kako nije dobio odgovor, on se nasmejao.

— Sada je kasno da se predomislite — rekao je. — Kad plane, dočekaćemo vas kuršumima ako pokušate napolje. Imate šansu samo na krov.

Zabavljao se, pomisli Berns. Svi ma je udario viski u glavu, pobesneli su! Ali, starac je ostajao, neobjašnjivo verujući da Dok Holidej ne može crći tek tako. Ni on uz njega!

— Zašto ne pokušaš nešto? — dobio je Herberg prema kockaru. — Ako si tako brz... potegni!

— Što malo ne spustiš cev, kad si

hrabar — dreknuo je na njega Berns.

Ovaj se samo zacerekao.

Malkolm Hal izvuče svoj kolt i na-
nišani prema lokvi petroleja.

— Zbogom, Kojote Kide — sveča-
nim glasom je uputio ove reči prema
leševima. — Zbogom u paklu!

— Ovi su ludi — prošaputa Čarls
Berns.

Čekao se samo Halov hitac.

A tada...

Spolja se oglasi kojoti!

XV

Da je grom buknuo u krčmi, ma-
nje bi izazvao zaprepašćenje od ovog
urlika s ulice.

Pet lovaca na nagrade izgledali su
sleđeni!

Oni, koji su malopre videli telo
životinje kako se uvija pod njihovim
hicima i klupča na tremu — sada su
zanemeli prestravljeni.

Kao da se odazivao duh Kojot Ki-
da!

— Nebesa— procedio je Al Taft.

To je za trenutak odložilo hitac
Malkolma Hala. I pažnju pijanih
„glavoseča”.

To je bilo dovoljno za čoveka iz
Džordžije.

Izbio je sa stola brzinom munje!

Dva teška „linkolna” obrela su se
poput igračkaka u šakama slavnog
strelca.

Lovci su tek tada uvideli opasnost.

Čarls Berns je u manovenju okr-
znuo pogledom Holideja dok je pa-
dao na pod. Nikada dotle nije video

demoniski odsjaj u ledenoplavim oči-
ma ovog revolveraša. Bilo je to kao
kad zrak sunca odbija od uglačanog
čelika i zaslepljuje suprotni deo ne-
ba...

Pakao!

Kockar nije nišanio.

Kao pod konac poravnata, njego-
va dva kolta izbljuvali su narandža-
ste klobuke, neosetno protresajući
podlaktice.

Bila je to pucnjava bez predaha.

Nijedna puška nije stigla da se
oglasi.

Ni da uzvratil!

Satanski pogoci Doka Holideja iz-
bacili su iz igre prvo Malkolma Hala
a onda Libertija Sneka i Tila Herc-
berga.

Kao da gube tle pod nogama, nag-
nuti nad ambisom, tri lovca su se za-
nihala združeni u jauku i bolu.

Al Taft podiže ruke uvis.

Vaš je učinio to isto.

Samo njih dvojica su bili uspravni.

Pakao! — bilo je sve što je mogao
da misli u sebi Čarls Berns.

Ko bi rekao da će iz nedokučive
mirnoće čoveka iz Džordžije buknu-
ti takav vulkan!

Jedan protiv petorice.

Istina, njih je omeo kojotov urlik
s ulice, ali, ne toliko da ne vide po-
kret koji im preti.

Čarls Berns je zatrepao: što je
najčudnije, nijedan od lovaca nije
zabio nos u pod.

Samo su bili onespособljeni!

Malkolm Hal je imao ruku smr-
skanu na dva mesta, brojao je sta-
rac. Onaj Snek... držao se za ra-

me; metak ga je jednostavno „oduvao“ na Herberga, koji se opružio po podu s olovom u mišici.

Spolja se više nije čulo zavijanje kojota.

Ali, ukazao se nečiji šešir!

Zatim su izronile kosooke, blistave oči i kosa podrezana iznad ušiju. Lepušasto lice Džonija Mendele pažljivo je osmotrilo prizor u krčmi, i tek posle se pojavilo.

Ne tražeći kockarevu dozvolu, on zaređa i razoruža sve lovce na uce-ne. Skupio je puške na gomilu i opasače. Onda je nekoliko puta pljesnu rukama.

— Dobro sam to obavio — reče.

— Uglavnom — složi se Holidej.

— A kojot? Gde je?

Mendel se smeškao.

— Kojot je napolju mrtav — odgovorio je.

— K vragu — zareža Berns — pa, ko je to onda...

— Ja — upre u sebe prstom Meksikanac.

— Ti?

— Da, ja! Video sam puno jahača kako idu ovamo šunjajući se. Krenuo sam za njima... Da pomognem ako zatreba. Nisam imao oružje, senjor — okrenuo se ponovo prema Doku — ali sam ih prepao onim zavijanjem, zar ne? Mislili su da ih iure vampiri...

— Priznajem da si nas sve spasio — dobaci kockar. — Malo je faklo da izgorimo...

Mendel je odjednom izgledao razgovorljiviji i veseliji.

Ovakav skup svojih progonitelja nije očekivao.

— Šta ćemo s njima? — upitao je Berns.

— Da ih zapalimo, šta drugo? — predlagao je Mendel. — Možda će im se svideti? Goreće taman dovoljno dok ja odmaknem malo... Posle neka trče kroz noć zapaljeni...

Bahati lovci više nisu izgledali tako opasno kao maločas.

Tri ranjena čoveka vukla su se po podu, tražeći oslonac za svoja leđa. Malkolm Hal je uspeo da zasedne na jednu stolicu.

Ostali su čekali.

Kockar napuni doboše svojih koltova.

Još nisu mogli da se saberu: imali su puške u rukama, imali su stranca na nišanu, trebalo je da Hal ispali metak u petrolej, i sve bi bilo gotovo!

Ali, lukavi Meksikanac se našao da ih ometel!

I to čime — oponašanjem kojotovog urlika.

— Oni me jure nedeljama — pokazao je Mendel na njih — dajte ih meni.

— Šta ćeš da uradiš? — upita Dok.

— Neću ih poubijati — osmehnu se Mendel — iako bi oni mene ucemkali kao zeca. Ne! Samo malo da ih provodam po mesečini, vezane, na njihovim sopstvenim konjima... Dok ja malo izmaknem.

— Mene se to ne tiče — sleže ramenima kockar, dok je Meksikanac stavljao jedan od opasača preko be-

dara i jednu pušku stavljao u ruku.

— Sve što uradiš, tvoj je teret.

— Znam!

— Onda, stari — vrati se kockar u svoju stolicu i pozva Bernsa. — Da nastavimo naš poker?

Berns je vrteo glavom, ošamućen poslednjim obrtom.

Činilo se da mu u glavi još zuje Holidejevi meci, a oči zapljuskuju narandžasti plamenovi poput užarenih talasa Meksičkog zaliva.

— Pup! — rekao je glasno — da mi je neko pričao...

— Mi ćemo te naći — javio se Malkolm Hal, s mržnjom zureći u Džordžijanca. — Kad-tad... Ali, naći ćemo te.

— Sačekaću! — odgovori Dok.

— A ni ti nećeš daleko — zarežao je Herceberg na Mendelu. — Pet hilja da dolara vrediš... ali, s probušenom kožom nećeš valjati sotonama u paklu.

— Tebi ću staviti najveći kaktus pod sedlo — zapretio je Mendel ironično. — Možeš da zamisliš jahanje kroz preriju sa kaktusom na stražnjici? Nekoliko sati?

Herceberg je zaklopio usta, ali nije prestajao da ga sažiže pogledom.

Mendel nije davao ni pet para na to.

Istrčao je napolje i vratio se sa dva lasa.

— Ruke na leđa — komandovao je.

Liberti Snek se nije lako mirio s tim da ga jedan meksikanski yakero vezuje kao tele.

Iako mu je rame bilo spušteno,

zbog bolova, nameravao je da drugom rukom sravni sa zemljom Mendelu.

Tome u prilog išla je i činjenica da su Džordžijančevi koltovi mirovali za opasačem.

Tako je ogromna Snekova pesnica fijuknula iznad Mendelinog temena.

Meksikanac se samo nasmejao.

A zatim kundakom puške udario Sneka u potiljak.

Džin se stropoštao s uzdahom.

— Idemo li redom, ili...?

Malo zatim, izveo je svu petoricu napolje i posadio na sedla.

Čarls Berns nije mogao da odoli a da ne posmatra taj vražji prizor. Džoni Mendel je lovce vezao tako jedne za druge da bi morali svi da popadaju ako jedan potera malo brže konja.

Sve vreme držao je otkočenu pušku, spreman da je upotrebi na najmanji sumnjiv pokret.

Onda je skinuo šešir i visoko podigao uvis.

— Adios! — viknuo je svom snagom.

XVI

Lovci na nagrade ostavljeni su vezani, bez oružja, na konjima bez sedla.

Džoni Mendel ih je vodio kroz bespuće, pregazio čak Snejk Krik, i kada mu je dosadilo da sluša njihovo gundanje i ječanje, zauzvao je neobični karavan.

— Sad mogu sve da vas poubijam — rekao je glasno.

— Nećeš se usuditi... — zareža Snek.

— Zašto ne? Bar ću biti miran neko vreme.

— Ima nas ranjenih — jeknu Hercberg.

— Baš si me ražalostio — podrugnu se Meksikanac. — Plačeš nas svojom ranom, a cerio bi se nad mojim lešom! Prokleti, ljigavi gringo!

I on podiže pušku.

— Čekaj — oglasi se Malkolm Hal. — Svoj peroblem nećeš rešiti ubistvom. Zakon će te tražiti još žešće. Poyisiće nagradu. A naći će se još lovaca na ucene...

— Biće ih bar pet manje.

— Dajem reč da ćemo te mi ostaviti na miru — obeća svečano Hal.

— Reč? Tvoju reč?

— Moju!

Zazvučalo je iskreno.

To, međutim, nije ostavilo naročiti utisak na njihovog bivšeg begunca.

U svakom slučaju, on nije bio ubica.

Niti je imao nameru da ih zatrpa vrelin olovom. Oni to, naravno, nisu znali.

— Da vas pustim, jurnuli biste za mnom čim okrenem leđa — kazao je polako i digao cev u vazduh.

Onda je opalio.

Prasak puške je preplašio konje.

Prvi je odskočio Hercbergov mrkov.

Jurnuo je u stranu i povukao vezanog Sneka; ovaj se zaneo i povukao Vajsa.

Poslednji je sa sedla sleteo Al Taft.

Konji su odjurili kao sumanuti, ispraćeni sa još nekoliko hitaca.

Pucnji su odjekivali o stenje, umnožavali, vraćali odjek i ponovo se gubili kroz noć.

Pet lovaca na nagrade našlo se na zemlji.

Džoni Mendel obode Dohanosovog belca i ne mareći za psovke i jauke iza sebe krenu na sever. Njegova budućnost bila su brda Teksasa, a ne granica Meksika gde su ga prijatelji Džeksonovih iz Sonore sa sigurnošću očekivali da prođe.

Imao je konja, oružje, hiljadu dolara i veru u neki drugi, bolji, mirniji život nego što su skrivanja od potera i lovaca na glave.

Trebalo je da ode dovoljno daleko, da nađe posao i promeni ime.

U zoru će sve biti drukčije, svetlije i lepše.

A sudeći po zvezdama i mesecu, ponoć je odavno minula.

Belac pod njim poslušno je gazio kamenjar.

— U pomoć! — čuo se odnekud slab glas.

Zatim je neko zaridao.

Mendel ispravi cev puške i okrete se.

Tamo gde je izgledalo da je senka stene, nešto se pomaklo.

Klopka?

— Vidim te — dreknuo je Mendel i nanišanio — iziđi ili pucam...

Niko mu ne odvrati.

U stvari, do njega je dopiralo je-

čanje ispresecano prigušenim plaćem i kašljem.

Procenio je da to dolazi od ženel

Nije mogao tek tako da prođe. Uprkos gorkim iskustvima i tek zadobijenom trenutku slobode, Meksikanac je uputio belca prema mestu na kome se nalazilo neko klupko.

Za svaki slučaj držao je otkočenu pušku.

— Madre mia — promrmlija je Mendel — pa to je cura?

Sagao se nad devojkom i podigao joj glavu.

— Ranjeni, senjorita? Šta se desilo?

Ona nije imala snage da odgovori. Noge su joj bile rasečene i raskrvavljene od hodanja. Usput su joj spale cipele, haljina joj je visila na nekoliko mesta.

— Čujete li me? — pomilova je Mendel po čelu i sačeka da otvori oči. — Jeste li sami?

— Vi... — jeknula se salunska devojka, koja je pokušala da se što više udalji od pećine i mrtvih lovaca — vi niste...

— Nisam?

— Umorna sam... umreću...

— Davola ćete umreti, senjorita — odmahnu glavom Meksikanac. — Noge vam nisu dobre... Nemate konja?

— Ne...

— Neko vas je napao?

— Umreću... Ko ste vi?

— Ne bojte se.

On je poduhvati i nežno podiže sa zemlje. Potom je položi na sedlo.

— Najbliži je Fuls Kemp, senjorita — kazao je.

— Tanu hoću...

— Verujem — osmehnuo se Mendel — ali, ja ne mogu...

— Zašto?

— Zato što sam ucenjen.

— Dajte mi konja...

— Konj treba meni — odgovorio je Meksikanac. — Jedino što mogu da učinim za vas je da vam previjem noge.

Devojka se uspravi.

— Dva konja mora da su blizu. Umakla su mi...

— Dva? Čija dva?

— Duga je to priča — procedila je devojka, kupeći po prsima ostatke haljine.

— Odmorite se malo — poveo je belca u zaklon. — Skuvaću vam dobru kafu, a vatra će privući te konje, ako nisu odbegli u grad...

Nešto kasnije, oboje su čučali oko male vatrice u podnožju ogromne stene oblika konjske glave. Mesečina je s druge strane srebrila površinu, dajući im polumrak kao zaštitu od mogućih radoznalih pogleda.

Džoni Mendel je izbegavao da gleda u curu. Primetio je da je lepa i izbegavao je da mu dođu svakojače misli na pamet.

Što se devojke tiče, ona je odmah zaključila da se radi o vake-u; osetila je da izbegava njene oči pa ju je to učinilo radoznom.

Zaključila je takođe da je mladi begunac lepuškast, da ima prijavu ali skupocenu košulju na sebi, i da je verovatno mnogo manje zao nego neki i s ove strane zakona.

Prsti su mu bili nežni i veći dok je toplom vodom kvasio rane i zamotavao ih u krpe.

— Zašto vas gone? — upitala je devojka.

— Ubio sam, senjorita.

— Koga?

— Jednog čoveka koji je napao moju ženu. Čovek je bio bogat, star, a ona mlada i slabačka. Posle toga se obesila...

Devojčine obrve se sastaviše. Priča je izgledala prilično bljutava da bi bila istinita. Pa ipak... Mladić ju je izgovorio mirnim, toplim glasom.

— Bila je lepa?

Mendel podiže pogled prema njoj.

— Kao vi, senjorita — rekao je suva grla. — Kao vi...

Ona se osmehnu za trenutak.

Mendel se brzo našao u nekom poslu; nabacao je još suvog granja na vatru i popravio zavoje na njenim nogama. No, i ta nepredviđena situacija držala ga je treznog: opasac mu nije smetao, a puška se stalno nalazila na dohvatu, ako nešto u blizini šušne.

— Zašto misliš da sam lepa? — navaljivala je devojka. — Sva sam pocepana, nenašminkana, pa...

— To ne smeta — odgovorio je Mendel, zureći u zemlju.

— Kako me vidiš, kad stalno bežiš s očima na drugu stranu?

— Kako tabani? — skrenu Mendel razgovor.

— Ti baš ne ličiš na ubicu — konstatova cura. — Znaš li ko sam ja?

— Ne moraš reći — sleže ramenima Meksikanac.

— Vrlo važno! Ja sam salunska cura, iz Kempa. Za novac ležem u krevet. Plaćao si nekoj nekad?

— Jesam!

— Eto, to sam ja... Jesam li sa da lepa?

— Jesi — pogleda je on u oči.

— Zovem se Roni. Roni Fleming. A ti?

— Džoni!

— Kuda si krenuo, Džoni?

— Na sever. Gledaću da se ukracam na voz kod Guaroche i nadem posao negde oko Vičite.

— Šta umeš da radiš?

— Svašta! Ono što ne umem, brzo ću naučiti.

— Pod drugim imenom? — namignu devojka.

— Pogodila si — izbacivši prvi put Mendel dva reda zuba kao dve niske bisera i skoro ošamuti curu. Kakav je osmeh imao momak!

Osetila je da je podilazi jeza. Zbunila se, kao da joj je trinaest godina.

— Blago tebi — uzdahnula je. — Imaš neki cilj. A ja... ostaje mi da se vratim kod Martija i čekam bolje mušterije. Ne znam za bolje. Kako misliš da stigneš do Vičite? Imaš novaca?

— Imam!

— Imam i ja nešto — zavukla je ruku pod suknju, ali se odmah trgla. — Daću ti ako...

— Ne — odbi on brzo — imam dovoljno. Imam hiljadu dolara.

Neko vreme su ćutali, obuzeti svojim mislima.

— Ono sa konjima... je li istina? — upita je on. — Da ih potražim?

— Ne, nemoj me ostaviti samu — uzburni se Roni.

— Čiji su konji?

— Dvojice bandita — odgovorila je nerado, ali rešena da ne krije. — Upali su u salun, napravili lom, opljačkali jednog trgovca i mene oteli.

— Gde su sada? — steže Mendelova šaka vrat puške.

— Gore — pokaza Roni prema nebu. — Pri podeli plena, jedan je ubio drugog. A drugog... drugog...

— Drugog?

— Drugog sam ja... Branila sam se...

— Zaista? Zašto?

— Nije mi se svideo — rekla je, odsečno. — Ne spavam s onim koji mi nisu simpatični. Ni s onima koji hoće na silu...

— U redu, nisam hteo da te uvredim.

— Pa i nisi...

— Ko su ta dvojica?

— Jednog sam viđala ranije. Mislim da je lovac na nagrade...

Mendel se prenu.

— Kako izgledaju?

— Priljavi su, duga kosa... Jedan liči na Indijanca...

Džoni Mendel se ponovo osmehnu i očara je tim smeškom.

— Pomogla si mi — rekao je veselim glasom. — Ta dvojica su gonila mene. Oni jure učenjene, a ja gledim za njih pet hiljada dolara... Sad su dvojica manje, senjorita.

On skide lonče sa vatre. Kafa za mirisa.

— Poznaješ ih znači? — upitala je ona.

— To su Sil Sidni i Bili Ludž. Jesu li ti, mislim... da li su te...

— Silovali? Nisu stigli, ne brini — smeškala se Roni.

— Zašto bih ja brinuo? — iznenadi se Mendel.

Ona ga pogleda s nekom vrstom nežnosti.

— Čini mi se da bi ti bilo žao da jesu, a? — reče.

— Pa...

Davolska posla, pomislio je Mendel, pogodila mi je mozak! Kao da imam ogledalo umesto glave! Stvarno bi mi bilo krivo da se ona hulijski Ludž ugurao među te prekrasne noge...

— Pojačaću vatru — rekao je.

— Ostavi — prekide ga ona. — Kad si poslednji put bio sa nekom ženom?

— Ne znam — zbunjeno uzvрати Mendel. — Ne sećam se.

— To sam pretpostavljala.

Zagladila je kosu i naslonila na laktove. Mendel je pod nju prostro Dohanosovo čebe i pokrio je svojim prslukom. Sada se okrenula na stomak; haljina na prsima se obesila i otkrila dve krupne, blistave dojke. Nije se potrudila da ih nećim zakloni.

Odjednom je belac podigao glavu i zarzao.

Istog trenutka Mendelova čizma nagazi ostatak vatre, a ruke zgrabíše pušku.

Roni Fleming se povuče natrag, zaronjena u senku, odakle se belasalo samo njeno lice.

Meksikanac se približi uz stenu.

Iznad njih je nešto lomilo granje i krunilo kamen.

Mendel je naslutio senku...

— Madre mia — ote mu se s olakšanjem — imamo posetu, senjorita!

Bio je to jedan od odbeglih konja, privučen mirisom kafe i prisustvom belca.

Mendel mu se lagano približi, prijeteljski mrmļajuci neke, nerazumljive reči. Konj je strizao ušima. Izgledalo je da sluša i da ga razume.

Meksikanac ga dovede do podnožja stene, pažljivo mu opipavajući noge i kopita. Činilo se da je sve u redu. Devojka je mogla na njemu da odjaše do Fuls Kempa. Konj se dobro napasao po okolini, a koža mu je bila suva, bez traga znoja.

— Imamo sreće — rekao je Mendel. — Evo konja za tebe.

Roni nije delila njegovo oduševljenje.

— Noge me još bole — kazala je.

— Jahaćeš polako.

— Žuri ti se da me oteraš?

— Ne, ali... Mislim, ovo nije mesto za tebe a tamo...

Devojka je uzdahnula i pogledala prema nebu. Zvezde kao da su bledele.

— Čula si šta sam te pitala malopre?

— Jesam!

— Pa?

Mendel je oklevao sa odgovorom.

— Nije ni vreme ni mesto — najzad je procedio. — Ja... rekao sam ti da si lepa i mogao bih s tobom kao muž, nikako drukčije.

— Šta? Šta si rekao? — zaprepasti se cura, iskreno iznenađeno ovakvim odgovorom. Na sve je bila spremna, samo ne na ovo.

Taj vakero je ili blesav, ili stvarno čovek kakvog dosada nije srela u životu.

— Znaš li šta si rekao? — upitala je.

— Znam!

Ona se nasmeja. Potom zabaci glavu i nastavi da ispušta vriskove.

Mendel nije smatrao da je kazao ništa šaljivo. U stvari, rekao je ono što misli. Zar je to bilo smešno?

Kada je Roni Fleming prestala da se kikoće, obrisala je suze i zagledala se u lepo, ozbiljno Meksikančevo lice.

— Šta veliš? — pitala je, preki dajući reči odjecima sopstvenog smeha. — Oženio bi se sa mnom, a?

— Bih!

— Pa, ono jesi ubica i jure te, ali... ni ja nisam cvečka. Znaš li šta bih radila da sam ti žena?

— Šta?

— Varala bih te! — povikala je. — I svi bi znali da te varam! Misliš da je za mene život na nekom ranču, kakvog ga ti zamišljaš? Ja sam salunska dama, vakero! Navikla na novac, poklone, na...

Onda je mahnula rukom.

— U redu — promrmlja rezignirano — ti si se samo šalio.

— Nisam — odgovorio je mirno Mendel. — Da si moja žena, ne bi me varala. Ne bi imala razloga...

— Ama, šta to pričaš? Pa, tek te od večeras poznajem? A šta ako se pokaješ kasnije?

— Dobro znam sebe — odgovorio je Mendel.

— Daj mi cigaretu.

— Ne pušim!

— Ne pušiš? Ne piješ? Ne juriš tuđe ženske... Kakav si ti to čovek koji vredí pet hiljada dolara? Počinješ da me nerviraš!

— Zato je bolje da pođeš — podiže se Mendel iznad razgrnutog žara, na kome se pušio naramak grančica. — I ja moram da žurim.

— Ostavi me — odseče ona. — Snaći ću se...

— Sigurna si?

— Sigurna sam. Odlazi!

Džoni Mendel je pritegao sedlo na belcu, stavio pušku u uvlaku i oklevajući uzjahao.

Devojka je sedela na istom mestu, glave zaronjene u mišice. Ramena su joj se jedva primetno tresla, ali plač se nije čuo.

Mendel nije mogao tako da je ostavi.

Sjahao je i prišao.

— Voleo bih da ti pođeš prva — kazao je.

Ona podiže svoj zamagljeni pogled.

— Zašto me nećeš? — upitala je.

— Ja, rekao sam...

— Zašto? — dograbila ga je naglo i bacila na sebe. Počela je da ga zasipa poljupcima. Njegova zbuđenost, potrajala je duže nego što se i sâm nadao; onda ju je prihvatio.

— Ovde — šaputala je Roni i dohvatila mu šaku. Zatim ju je položila na svoje grudi. — Stegni... Voli me...

Mendel se opirao poslednjom snagom. Plašio se posledica, jer svaki intimniji dodir s ovom senjoritom mogao bi da bude koban po njegov život.

Ali, blizina je bila tako omamljujuća, tako stvarna...

XVII

Polu časa kasnije on joj pomaže da ustane.

— Krenimo — rekao je, ponevši je u sedlo.

— Ne izgledaš srećan? — dobacila je ona, protežući se.

Mendel ne odgovori.

— Voz stiže u zoru. Moramo da požurimo.

— Voz? — prenu se Roni. — Kakav voz.

— Kod Guaróče.

Gledala ga je, praveći se nevešta. Međutim, njemu su mnoge stvari bile jasne.

— Ja bih u Kemp — odgovorila je devojka.

— Možda pre ovog — kazao je Meksikanac — sada više ne.

— Ne možeš me naterati.

— Ići ćeš svojom voljom.

— Kako to zamišljaš?

On uzjaha i potera belca.

Njoj je odmah bilo jasno šta je Mendel mislio s onim „svojom voljom”. Njihova sedla bila su vezana lasom!

Putem se čuo devojčin kikut. Po put crkvenih zvona...

XVIII

Jutro!

Iz Guaroče voz je krenuo sa za-
kašnjenjem od čitav sat.

Stisnuti jedno uz drugo, Džoni Mendel, vakero i ucenjeni u državi Teksas, i Roni Fleming, salunska dama, putovali su u neizvesnost.

U početku su bili prema njima podozriviji u kupeu. Jer, zaboga, devojka je bila sva u ritama a on, Meksikanac, naoružan do zuba.

Posle su navikli na njih i svako se predao svojim mislima i razgovorima.

Roni Fleming je podigla glavu sa Mendelovog ramena tek kad je voz pustio pisak na uzvišici. Bilo je to dve milje ispred Silver Benda, stočarskog gradića na reci Mad.

Bilo je to dva časa putovanja kroz suve predele i usijano pre podne zapadnog Teksasa.

Mendel je bacio pogled kroz prozor. Osetio je žeđ.

Preko puta njihovog sedišta dremuckao je stariji čovek, prosed, lepih crta i snažnih ramena. Kada

je lokomotiva ubrzala, trgnuo se i pogledao oko sebe.

Bilo je to prvo prijatno lice od Guaroče, koje se osmehnulo na Meksikanca i devojku.

— Silver Bend — promrmrljao je čovek više za sebe, gledajući u dolini poglele, sive krovove naselja. — Daleko je još do Ebilejna. Čitava večnost...

Pogledao je u Mendelov opasač i pušku preko krila.

— Tražite li posao? — upita odjednom.

Mendel pogleda u Roni, a onda u čoveka.

— Zašto?

— Imam velikij ranč, a nemam dosta ljudi. Hoćete?

Mendel je bio zbunjen.

— Posao mi treba — priznao je — ali...

— Ali?

— Kako znate da odgovaram? Da nisam lupež?

Rančer se nasmejao prostosrdačno.

— Imam neka iskustva sa ljudima — odgovorio je. — Osim toga, preporučio vas je jedan čovek, moj stari poznanik...

— Mene?

— Da!

— To je neka greška — osmehnulo se Mendel, iako ga je devojka gurkala laktom da čuti. — Ja nemam prijatelja ovde...

— Možda vam se samo čini.

— Ko je taj čovek?

Rančer je slegnuo ramenima.

— Nije rekao da vam to kažem — izusti.

Voz se približavao Silver Bendu stružući točkovima o šine, izbacujući mlazeve narandžastocrvenkastih varnica. Odjeknuo je pisak lokomotive i promakla je stanična zgrada.

Prošao je konduktier u tamnoj bluzi i kačketu.

— Samo minut zadržavanja — objavio je.

Rančer izvadi iz kaputa duvanke su i papir. Prilično vešto za svoje ogrubele, snažne prste zamotao je cigaru i ovlažio ivice.

Voz je krenuo dalje...

— Gde je taj čovek? — upitao je Mendel.

— Bio je u vozu — odgovorio je rančer.

— Mora da je neka greška, mister — odmahivao je Meksikanac glavom — ja nemam prijatelja. Ni preporuka...

— Ali, posao ti treba — javi se Roni.

— Imate ga — zaključio rančer. — Osam dolara nedeljno, plus krevet i hrana.

Mendel oseti kako ga Roni steže za mišicu. Šta više, rančera nije interesovalo ni njegovo ime ni poreklo. Ta preporuka mora da je bila vraški čvrsta!

— Hteo bih da znam ko me je preporučio — nije davalo mira Men delu saznanje da ga neko, na putu na sever, spominje u dobru. — Ko je on?

Rančer se nađe na prozorsko sta

klo. Gledao je nekud, smeškajući se.

— Eno ga — pokazao je iza.

Mendel hitro poskoči i prisloni glavu na staklo.

Nebesa!

Na staničnom, daščanom peronu udaljavali su jedan čovek i jedan konj kraj njega.

Čovek je bio sav u crnom, sa belom košuljom na sebi. Bio je vitak, visok, nedokučiv.

Kraj njegovog šešira kao da je grickala gubica veličanstvenog indijanskog šarca.

— On? — žmiru Mendel i sruči se na sedište. — On?

— Ko je to? — pitala je Roni Fleming.

— Nemoguće — procedio je Meksikanac, ne mareći za ovo pitanje. — Ali zašto? Kako? Zašto još jednom?

Rančer je prekrstio ruke i kroz poluspuštene kapke posmatrao par preko puta.

— Taj prijatelj — podigao je pogled Mendel — ima li ime.

— Naravno. Zar ga ne znate?

— Ne...

— Zna ga ceo Zapad. To je... Dok Holidej!

— Dok...?

Rančer se smeškao.

— Garantovao je za vas — dobaci. — A njegova reč je za mene kao grumen zlata.

Voz je klopao kroz ravnice; u susret su srljali telegrafski stubovi i sve se činilo da će svaki sledeći udariti u koji vagon i slomiti se poput trske...

— Je li zaista tvoj prijatelj? —
pitala je Roni Fleming svog partnera. — Zaista?

— Izgleda! Sad mi je jasno...

— Šta to?

— Da se neće prevariti u meni.
Nikada!

Rančer je s lakoćom zadremao.
Mendel ponovo priljubi lice uz staklo.

Međutim, Dok Holidej se više nije video, ni kao tačkica.

— Adios — promrmljao je Meksikanac. — Adios, gringo!

(Kraj)

Copyright 1976. by
UNIVERSUM PRESS
SVA PRAVA ZADRŽAVA

Odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ
Izdaje i štampa NIP „FORUM“ Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

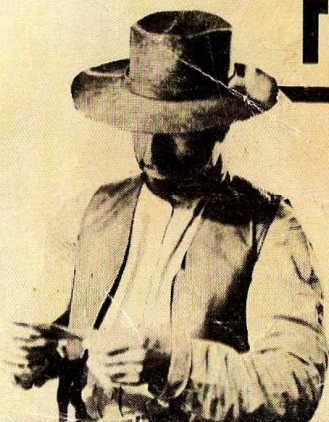
Štampano: 25. oktobra 1976.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine.

broj 413-279 73 od 10. maja 1973. godine

**NE ZABORAVITE
SLEDEČI
BROJ DO KA
HOLIDEJA**

**IZLAZI 7.
DECEMBRA
1976.**

7. novembar 1976.